

tiu del problema nacional aixecant ben alta, sense reserves, la bandera de l'internacionalisme proletari; en que entengués i fes entendre que a Catalunya com en qualsevol altre país la classe obrera és la columna vertebral de la nació.- Això és allò que veié i compregué i ens ensenyà el nostre gran camarada Josep Diaz, i el Partit Comunista d'Espanya.

A aquesta conclusió arribem amb major certesa i profunditat si analitzem la teoria i la pràctica d'un fidel i valent -- deixeble de Stalin. Solament podem acudir a ell i al Partit Comunista d'Espanya perquè en la història contemporània han sabut definir els nostres problemes nacionals i desenrotllar la solució justa.

La unió indissoluble del problema nacional i colonial amb el problema de la Revolució Proletària, principi bàsic de la teoria nacional de Lenin i Stalin, ha d'ésser acceptat i comprès per tot veritable comunista. La comprensió de la teoria leninista-stalinista no ha d'ésser purament intel·lectual especulativa, sinó dinàmica. Un comunista ha de voler comprendre-la i aplicar-la, essencialment, en el seu propi país.

Coneixem individus de molt diverses ideologies que saben analitzar els problemes nacional i colonial, que defensaren la causa irlandesa, que exploten d'indignació al recordar la India i les seves lluites per la independència, que encenen una espelma a Gandhi i una altra a De Valera, que fan seva la Carta de l'Atlàntic en quant assegura als pobles el dret a disposar lliurement dels seus destins. Però que estanquen per complet, si de l'especulació molt enllà de les nostres fronteres, els cridem a la nostra realitat i volem fer-los-hi veure que a Espanya cap aplicar la teoria.

Per a justificar tan descomunal incongruència, uns es posen frenètics per a dir-nos que dels Reis Catòlics a avui, Espanya és una i indivisible, que el problema català i el basc i ara el gallec, ha estat promogut artificialment pels viatjants de teixits o els accionistes dels alts forns bilbains i determinats poetes snobistes de Galícia. Clar està que si el problema existia...

Altres quant molt, admeten l'existència de minúscules diferències "regionals", folklòriques, colorejades per "dialec-tes" en decadència que en virtut d'aquest nou esforç intel·lectual no s'oposen a cert grau d'autonomies administratives ben enteses que ni d'aprop ni de lluny amenacin la integritat de la Pàtria.

Altres, menys sincers, simulen l'acceptació del fet nacional, no s'oposen a una solució pràctica del mateix, sempre, és clar, que no s'arribi a l'absurd de fabricar espanyols de primera i de segona classe, com passa ara, per exemple, amb els Estatuts. La Constitució otorgà un dret igual a les nacionalitats i regions d'Espanya; per a organitzar-se en règim estatutari. Els hipòcrites saben bé que l'exercici d'un dret otorgat a tots, per una nacionalitat o per una regió, no crea privilegi de cap classe. Però, per ací van remonent a fons el llot dels prejudicis per a conduir de nou el carro vers el camí de l'Espanya una i indivisible.

I no són pocs els qui, sentint-se, ultrarrevolucionaris, superinternacionalistes, proclamen en veu ben alta que els problemes nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia, d'existir són reaccionaris, armes fabricades per l'església i la burgesia per assegurar a aquella la integritat del seu domini espiritual, per arrancar aquests als espantats governs centrals més i més altes contribucions. I encara asseguren que aquests "localismes" i "particularismes" destorben o impossibiliten la necessària solidaritat de la classe obrera, posen a aquesta sota la inspiració i les maniobres de la burgesia. I que en nom d'un internacionalisme ben entès, els pobles debils deuen renunciar a la seva pròpia raó d'ésser, i deixar-se absorbir pels pobles més forts. Així els social-demòcrates alemanys deien als Txecs: "renuncieu a la vostra pobra personalitat que poc pot donar-vos i accepteu la superior cultura alemanya que us pot donar molt". Hitler ha completat l'argument.

En la confusió d'aquestes veus que darrera l'aparent discòrdia han expressat una identitat de propòsits, un mateix origen històric, una veu s'aixecà sempre clara, enèrgica, honorada, la veu de Josep Diaz i del P.C. d'E.

Existeixen a Espanya problemes nacionals no solucionats. Existeixen a Espanya pobles oprimits que pugnen per a recuperar el seu dret. I a Espanya, com en tot el món, el problema nacional i colonial és profundament popular, profundament revolucionari.

Espanya és un Estat Imperialista, deia Josep Diaz. El problema nacional no és secundari, sinó principal, i la seva solució no és possible considerar-la a part de la solució dels problemes que planteja la revolució proletària. Catalunya, Euzkadi i Galícia, són tres nacionalitats amb el dret ina-

lienable a resoldre per si mateixes els seus destins, a unir-se amb Espanya, a separar-se d'Espanya, si aquesta és la seva voluntat. I nosaltres, comunistes, assegurava Josep Diaz tenim el deure d'ajudar a aquestes nacionalitats, de defensar el seu dret d'autodeterminació, perquè un poble que opri-meix a un altre poble no pot ésser lliure, i nosaltres volem, de varietat, una Espanya lliure.

Les afirmacions de Josep Diaz no foren esporàdiques, sino sistemàtiques; no quedaren tancades en els marcs del Partit Comunista d'Espanya, sino plantejades amb la màxima energia i claretat fora d'ell, en el camp general de la política espanyola i cada vegada que la situació política, abans i després de la nostra guerra nacional revolucionària exigia el plantejament de problemes concrets i de solucions concretes.

Veiem-ho amb els fets.

La derrota de la Revolució d'octubre consolidà momentàniament en el poder al govern reaccionari, filofeixista, de Lerroux-Gil Robles. La República, prostituida, estava amenaçada de mort. La victòria del feixisme era evident i imminent. Desenes de milers de revolucionaris, de republicans, estaven a les presons. La brutal repressió que ingué a Astúries caràcter monstruós, no flaquejava i s'estenia per tota la Península. La censura rigurosa, el lliurament dels comanaments militars als generals feixistes, els parlamentaris en frenètic desbordament reaccionari, la il·legalitat o semi-legalitat dels partits i organitzacions sosteniment i substància de la República, la creixent audàcia dels senyorets organitzats en bandes de pistolers i recolzats pels degenerats i traïdors que acabdillaven els grups metcenaris del sector "obrer" de Falange, anaven creant amb rapidesa les condicions per al definit cop feixista. En aquesta situació d'extrema gravetat es sentí la veu del Partit Comunista d'Espanya, la veu de Josep Diaz.

Parlà Josep Diaz el 2 de juny del 1935, en el Monumental Cinema, de Madrid.

Parlà per a dir a tot el poble que davant la gravíssima situació política del país, la imminència del perill feixista, no hi havia més que una cosa: la unió de tot el poble, de tots els antifeixistes, la concentració popular antifeixista. En aquest miting històric naixí el gloriós Front Popular que devia conduir el poble a la victòria esplendorosa del 16 de febrer, que feu possible la nostra heròica guerra de 32 mesos contra el feixisme internacional i els seus còmplices --

"no-intervencionistes". En aquest dia Josep Diaz formulà el programa del futur Front Popular. Constava de 4 punts. Proposava: confiscació de la terra dels grans terratinents, de l'Església i dels convents; millorament general de les condicions de vida i de treball de la classe obrera; amnistia total per als presos i perseguits de caracter polític-social. I el segon punt dels quatre presentats per Josep Diaz com a plataforma mínima del Front Popular, deia textualment alló que segueix:

"Alliberament de tots els pobles oprimits per l'imperialisme espanyol. Que es consedeixi el dret de regir lliurement els seus destins a Catalunya, Euskadi, Galicia i a quantes nacionalitats estiguin oprimides per l'imperialisme d'Espanya". I en defensa d'aquesta proposició que plantejava el principi bàsic del problema nacional, digué Josep Diaz:

"Es que va a resoldre el Govern actual el problema de les nacionalitats oprimides?. Jo us dic que no. I la prova és aquest procés que es segueix pel tribunal més reaccionari del país contra els Consellers de la Generalitat. Va a recaure sobre ells el pes d'una sentència monstruosa. Trenta anys de presó els demanen, i no hi ha dubte de que seran condemnats a aquesta pena. I sabeu perquè van ésser condemnats?: Perquè aquest procés no és sols el dels homes a quins es jutja. Qui va a ésser condemnat amb aquesta sentència és tot el poble de Catalunya, per la seva rebel·lia, pel seu aixecament contra l'opressió de l'imperialisme espanyol. I contra aquesta monstruosa condemna, contra l'odi a la llibertat de Catalunya, jo us dic alló d'abans: es que no estem obligats a lluitar en la Concentració Popular Antifeixista per l'alliberament d'aquests homes, als quals se'ls condemna com expressió de l'odi i l'opressió imperialista. (veus: Sí! Sí!) Doncs, aleshores, camarades, tenim una raó més per a unir-nos tots: la lluita per l'alliberament de Catalunya i de totes les nacionalitats oprimides a disposar dels seus destins". (Aplaudiments).

I en el curs d'aquella agitada i exemplar campanya política que acanà amb la victòria del 16 de febrer, Josep Diaz insistí constantment en el plantejament del problema.

En l'article publicat a "Mundo Obrero", el 3 de febrer del 1936, digué Josep Diaz:

"S'ha d'assegurar la completa llibertat dels pobles català, basc, i gallec".

En el discurs pronunciat en el Saló Guerrero de Madrid, el 9

de febrer del 1936, insistí Josep Diaz:

"Volem que les nacionalitats del nostre país, Catalunya, Euzkadi i Galícia, puguin disposar lliurement dels seus destins, perquè no?, i que tinguin relacions cordial i amistoses amb tota l'Espanya Popular. Si elles volen lliurar-se del jou de l'imperialisme espanyol, representat pel Poder Central, tindran el nostre ajut. Un poble que oprimeix a altres pobles no és pot considerar lliure. I nosaltres volem una Espanya lliure.

Amb la victòria del Front Popular fou restablert l'Estatut de Catalunya, fou alliberat el Govern de la Generalitat. Nos'anà més enllà en la qüestió nacional, ni arribaren a cuallar nous plantejaments. La teoria leninista-stalinista sobre el problema nacional aplicada a Espanya, sense dubtes ni recels, sense concessions pel millor deixeble de Stalin que ha hagut a Espanya, per Josep Diaz, continuava éssent part indissoluble del problema general de la revolució. Així veiem que un dels primers discursos de Josep Diaz, després de la sublevació criminal dels generals traïdors, agents del nazigeixisme internacional, transmès per la Radio de Madrid el 6 d'agost del 1936, digué, a l'anilitzar la trascendental qüestió del perquè estava lluitant el poble espanyol:

"Volem el benestar per a tot el poble, i nosaltres sabem que això és possible dintre de la nostra República Democràtica, i per això la defensem com defensem les llibertats a que tenen dret Catalunya, Euzkadi, Galícia i Marroc".

En el curs de la guerra els agents de l'enemic es recolzaren en els vells prejudicis que tant mal han fet a la causa general del progrés d'Espanya, a la consolidació d'un règim autèntic de llibertat, de democràcia. Pretenien els agents de l'enemic reviure les rancúnies, les animositats, les incomprensions per a separar uns pobles d'altres, per a vèncer -- per separat a uns i altres i sotmetre'ls a tots al mateix jou. Sortint als pas de les maniobres de l'enemic comú, José Diaz digué en el seu informe al Ple del C.C. del Partit celebrat a València els dies 5-8 de Març del 1937:

"Quines són les nostres relacions amb les nacionalitats d'Espanya? la política del nostre partit respecte al dret d'autodeterminació de les nacionalitats no podia per menys de crear-nos bones relacions amb les mateixes. Reconeixem la seva personalitat històrica i tots els seus drets, i els diem que aquests sols poden aconseguir la seva plenitud dintre d'una Espanya republicana i democràtica. Ells també ho han comprès

així, per això contribueixen lleialment a forjar un poder -- central en el que participen, amb tota la seva autoritat, -- per a dirigir en comú el front i la reraguarda. Es precis -- lluitar contra la tendència que pretén presentar a Catalunya i a Euzkadi exclusivament amb fins egoistes, atenent sols a la defensa del seu territori i a resoldre la seva economia a costa de la resta d'Espanya. Di fan falta exemples, ací està Catalunya, que ha tramès contingents a Aragó, a Madrid i on ha fet falta. Ací està el govern nacionalista basc que ha -- tramès en diferents ocasions, milers de combatents als -- fronts d'astúries. Existeix una compenetració exacta per -- part del Govern Central, de la necessitat de reconèixer els drets específics d'aquestes nacionalitats en l'ordre econòmic polític i cultural, de respectar les seves creences religioses, a fi de que cada dia ens unim més per a constituir el bloc de tots els pobles d'Espanya i assegurar la victòria i la construcció de la nova vida".

Al definir allò que era el Front Popular, en l'informe pronunciat en el Ple del C.C. celebrat a València els dies 13 i 16 de novembre de 1937, assegurà Josep Diaz que recollia de la Història d'Espanya les aspiracions dels liberals i progressistes, entre els quals estaven "les aspiracions nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia, oprimides pel despotisme monàrquic". I a l'analitzar, en el mateix informe, els diferents aspectes de la política d'unitat que practicava el Partit Comunista d'Espanya, digué Josep Diaz:

"Al mateix temps que la unitat del poble en el Front Popular, s'ha enfortir i estrènyer més la unitat de tots els pobles d'Espanya en la lluita per la independència nacional. Com s'estreny i s'enforteix aquesta unitat?. Amb el respecte absolut a les llibertats i les aspiracions dels pobles. S'ha de tenir un respecte absolut per les llibertats de Catalunya. Perquè Catalunya lluita al costat d'Espanya precisament per a defensar aquestes llibertats i obtenir-ne d'altres. En la mesura en que respectem les llibertats de Catalunya, en que tinguem una comprensió cordial dels problemes catalans, Catalunya intensificarà la seva col.laboració amb Espanya i, junt amb els dos pobles, treballarem i lluitarem i treballarem per a guanyar la guerra".

Convé recordar que Josep Diaz insistia més en el plantejament clar del problema nacional en moments difícils, quan el Govern de la República es traslladava a Barcelona, quan la coexistència dels dos governs, experiència única en la nostra història, podia originar dificultats i perills comuns.

Aquesta clarividència de Josep Diaz fou comprovada en l'últim període de la guerra. Els perills, les dificultats que preveïé, en part es produïren. I a mesura que la situació militar empitjorava, així mateix el problema de mutua comprensió, de mutu respecte i de mutua i cordial col·laboració, es feia més difícil. Es produïren xocs, malentesos, friccions de tot gènere. Això fou aprofitat pels enemics comuns d'un i altre camp, per catalans que exacerbaven el seu antiespanyolisme, per no catalans que anatematizaven les llibertats catalanes, responent uns i altres a la mateixa tàctica de facilitar el camí a l'enemic comú. En aquests greus dies, en vigílies de l'ofensiva del nazifascisme, el 23 de novembre del 1938, Josep Diaz, ja greument malalt, parlà de nou i per última vegada a Espanya per a dir-nos:

"Sota la careta d'un autonomisme que no és sino un separatisme reaccionari disfressat, es treballa a l'ombra per concertar una pau per separat. Això, mai. Seria el triomf de Franco i dels invasors. Serà necessari repetir una vegada més que Catalunya no es pot salvar separada del reste d'Espanya, i que la llibertat i la independència de Catalunya estan ítimament, totalment vinculades a la llibertat i a la independència de tots els pobles d'Espanya...No. Aquesta classe de separatisme és la traició, la derrota.... Espanya no és Txecoslovàquia. I a Catalunya no hi poden haver sudetes. Espanya resisteix i vencerà amb la unitat dels homes i dels pobles. L'assegurar la unitat entre Catalunya i la resta d'Espanya, el buscar els remeis que aconseguixin un millorament de relacions, és la tasca que correspon a totes les organitzacions populars, fonamentalment al Govern de la República i al de la Generalitat. No pot haver cap terreny en el qual no es pugui col·laborar obertament per a consolidar aquesta unitat. Si és necessari establir el mètode de relacions o crear l'organisme convenient per a que aquestes relacions es desenrotllin amb normalitat, no s'ha de vacil·lar en fer-ho. I d'aquesta manera s'aconseguirà localitzar a aquells que estan interessats en dificultar o impedir aquesta unitat, i aleshores es podrà procedir contra ells sense contemplacions.

Josep Diaz, fidel deixeble de Stalin, bolxevic exemplar, no es limità a estudiar i assimilar la teoria leninista-stalinista sobre el problema nacional. S'esforçà per a fer-la comprendre i assimilar als camarades del Partit en primer, a tots els partits i organitzacions espanyoles, després. S'esforçà per aplicar la teoria allí on veia que existia el problema nacional: en el seu país mateix, a Espanya. I abans de la guerra, després del triomf popular del 16 de febrer, en el curs de la guerra i en l'amargor dels-

darrers mesos de la nostra heròica lluita, la veu de Josep Diaz s'aixecà serena, valenta, honrada i clarivident, assenyalant perills i solucions. Fou la veu incorruptible d'un comunista, d'un bolxevic, la veu del Mestre quina memòria-venerem, quin exemple estem obligats a seguir.

Les nacionalitats hispàniques tenen un deute perpetu amb Josep Diaz. Deuen pagar-ho ara unint-se indissolublement entre elles i amb Espanya, sense reserves ni recels, per a lluitar junts i vèncer junts a l'enemic comú, a Franco i Serrano Sunyer, a Falange i els invasors, per a contribuir amb el seu esforç directe, amb el seu sacrifici i esperit indomable de combat en la derrota definitiva en aquest mateix any del 1942, del nazifeixisme, per a restablir la República, els seus règims estatutaris, el seu dret inalienable d'autodeterminació.

Josep Diaz viu en el cor de Catalunya, d'Euzkadi, de Galícia. Ja està aprop el dia en que aquests pobles podran exposar lliurement els seus sentiments i fer d'en Josep Diaz que conegueren, modest, lluitador infatigable, el seu preclar heroi nacional.

LA UNIO NACIONAL ES UNA NECESSITAT VITAL PER L'ALLIBERAMENT
DELS POBLES D'ESPANYA

Nuestra Bandera, Mèxic, agost del 1942.

La guerra mundial contra el nazifeixisme ha entrat en la seva fase decisiva. Les Nacions Unides han ratificat els seus acords polítics, la seva aliança militar. A Moscó, Stalin, Churchill i arribaren a acords transcendents, a la vegada que els alts caps militars aliats traçaven els seus plans d'ofensiva conjuntada contra Hitler i els seus còmplices a Europa. Acords tant temps esperats i que amb tanta xardor demanaven els homes i els pobles aimants de la llibertat, en la concepció de la guerra i en la condició estratègica de la mateixa.

S'han prés les decisions justes per la utilització en comú dels immensos recursos i energies de les Nacions Unides. Les matèries primes, els queviures, el combustible, les municions els armaments, els transports, són un tot colossal al servei de tots i cada un dels països aliats. Els exèrcits actuaran segons plans coordinats per arrancar la decisió, la victòria en el front fonamental i contra l'enemic principal a Europa i contra Hitler.

Ja s'han produït els primers símptomes d'allò que aviat serà una realitat. La reorganització dels comandaments militars anglesos a l'Àfrica, la creació del comandament independent a l'Àsia Menor, el reforçament dels exèrcits de l'Índia i de l'ajut a Xina, l'ofensiva nordamericana en el Pacífic, el cop de Dieppe, la intensificació de l'ofensiva seria sobre Alemanya i el Nord de França, l'arribada de els soldats nordamericans a Europa; ens demostraren que l'hora de l'acció mancomunada s'apropa. La culminació d'aquest període decisiu serà, indiscutiblement, el segon front en el Continent Europeu, agafar entre dos focs a la bèstia nazi per a destruir-la aquest mateix any. Tancat en el cercle de foc format per la Unió Soviètica, l'occident europeu i la conca de la Mediterrània, el nazifeixisme es desplomarà. Mentre, amb un heroisme sense parió, el gloriós exèrcit roig atura l'ofensiva desesperada, ordenada per Hitler fa ja més de tres mesos, contra la Pàtria Socialista, desagna a mort els exèrcits nazifeixistes.

Acorralat, el nazifeixisme esgotarà tots els seus recursos, totes les seves possibilitats per a fer front a l'ofensiva conjuntada del món civilitzat. Els aliats directes d'Hitler, s'esgoten ràpidament. Les joventuts finlandeses, romaneses, hongareses i eslovaques, malaurada carn de canó, han estat més que desfetes per l'Exèrcit Roig. Les Hostes de Mussolini, sense moral de combat, més que ajudar, necessiten ajut a

l'Àfrica i en les muntanyes de Iugoslàvia i de Grècia. La mobilització alemanya ha arribat al seu màxim, no podrà anar -- més enllà, segurament, en la corba que aconseguí amb la incorporació violenta de treballadors estrangers, de presoners de guerra, en les seves fàbriques i camps i les costes fortificades. Necessita per tant, sang nova, nova carn de canó. Posarà en joc les reserves humanes dels seus còmplices o almenys, ho intentarà.

Mai, doncs, com ara, ha estat tan greu i tan imminent el perill per a Espanya. Es la reserva millor, gairebé l'única reserva que li resta a Hitler a Europa. No podem suposar que renunciarà a ella, voluntàriament. No podem que s'oposin a posar-la en les seves mans Franco, Serrano Sunyer i els pistolers de Falange Espanyola. Aquests detenten el poder per la voluntat d'Hitler, la seva sort està lligada a la sort d'Hitler, obeiran l'ordre del seu amo en el moment mateix en que els sigui donada. I aquest moment està pròxim.

Espanya, sotmesa pel bestial terror franquista, ha prestat -- grans serveis al nazifeixisme. Espanya es mor de fam, perquè els queviures que produeix i els que compra a Amèrica són -- lliurats a Hitler. L'economia espanyola està destroçada, perquè els combustibles adquirits a preu d'or són cremats a Alemanya, perquè la seva indústria pesada i les seves fàbriques tèxtils treballen gairebé exclusivament per a Alemanya a preus fixats per Hitler, perquè ha estat completament eliminada del mercat internacional en virtut del propi règim que l'oprimeix. Els ports espanyols del Nord són nus de submarins. La flota pesquera i d'altura d'Espanya proveeixen de combustible i queviures als submarins alemanys. Les Balears i les Canàries -- són places fortes alemanyes. Les Ambaixades i els Consulats franquistes són agències d'espionatge i de sabotatge masís. I la joventut espanyola enrolada en la tristement cèlebre Divisió Blava ha pagat ja un alt tribut de sang a la mai tipa bèstia nazifeixista.

Però això no serà suficient. Els avantatges que ha obtingut Hitler per aquesta "no-bel·ligèrancia" tolerada i admesa fins a l'absurd per certs sectors, encara forts d'Anglaterra i Estats Units, no seran prou en quant es produeixi l'ofensiva general de les Nacions Unides. Hitler exigirà el màxim. És a dir, l'entrada total i definitiva d'Espanya a la guerra contra la U.R.S.S., Anglaterra, Estats Units, Mèxic i de més països aliats.

Franco es prepara per a obeir al seu amo. A Sevilla promet -- un milió de soldats espanyols, promesa que fou ratificada després per Serrano Sunyer. Ha unificat el comandament militar. Ha aixemplant fins a Màlaga la zona militar de Gibraltar. Ha mobilitzat recentment a mig milió d'homes més per a incorpo--

rar-les a lleves, ja fa temps militaritzades. Ha apressat els treballs de construcció de les noves unitats navals. Ha eliminat de l'exèrcit als generals i caps sospitosos als ulls d'Hitler. Ha reforçat les guarnicions de les Balears i Canàries, de Riff i de Rio de Oro, de Guinea i de Ferran Poo. Ha duplicat el pressupost de guerra. Ha intensificat el terror, l'afusellament dels autèntics espanyols. Diu al poble espanyol que "la pau és un accident" que l'estat normal d'una Espanya "dominada per pistolers" és la guerra. Es que amb les seves Corts estrafalàries, d'il.legalitat incurable, pretindrà també Franco tenir a mà un instrument que "legalitzi" el monstros crim?

El segon front a Europa tindrà profunda repercusió a Espanya i serà per a nosaltres l'hora de la nostra responsabilitat.

Estant aquesta la situació què fem nosaltres?

A Espanya mateix no es dubta, no es vacil·la la unitat, la unitat combatent està en marxa. A les presons, als camps de concentració, els batallons de treball, els espanyols sofreixen junts, lluiten units. A les ciutats i als camps, obrers i camperols, intel.lectuals i classes mitges, marxen colze a colze contra l'enemic comú. Grans sectors de l'alta burgesia industrial i financera, de terratinents i de jerarquies militars i eclesiàstiques, desencantats del règim, temerosos de l'abism obert pel franquisme sota els seus peus, s'apropen al poble, senten la necessitat imperiosa d'una acció comú que alliberi a Espanya de Franco, Serrano Sunyer i Falange espanyola, que expulsi d'Espanya a alemanys i italians, que retorni a Espanya la independència i la sobirania nacionals. El règim franquista és la guerra pel compte d'Hitler i el poble espanyol vol, en tot cas, lluitar al costat de les Nacions Unides, per la seva llibertat, per reconquistar la seva legalitat republicana. El poble espanyol s'ha oposat amb totes les seves forces a les maniobres provocadores del franquisme i amb la seva voluntat combatent ha desfet més d'una vegada els plans agressius de Franco. La unitat combatent del poble espanyol, de tots els pobles hispànics, és fa més forta quant major és el perill de guerra, en la mesura en que el règim terrorista de Franco s'enfonsa més en el fang nazifeixista.

Què fem nosaltres per a correspondre a aquest heroisme inextinguible dels espanyols, de tots els pobles hispànics?

Tindriem una acció molt pobre de la nostra responsabilitat si creguéssim que la unitat combatent dels espanyols, de tots els pobles hispànics, resoldrà per si mateixa el problema. Si consideréssim que els emigrats no tenim res o molt poc que fer. L'enemic és poderós. Compta amb els homes i

amb la producció de gairebé tot Europa. Compta, a Espanya mateix, a través dels seus quislings, amb tots els ressorts de la legalitat que el poble lliurament volgué donar-se. Si ens presentessim units davant les Nacions Unides, no per a fer invocacions platòniques de la Carta de l'Atlàntic o del Pacte de Washington, com espectadors de la immensa tragèdia que sofreix la humanitat, sinó per a recordar el nostre dret el nostre lloc d'honor i de combat, com a representants legítims d'Espanya, seriem escoltats, seriem tal vegada reconeguts.

No podem sostreure'ns a les nostres responsabilitats polítiques. Devem unir-nos, perquè ens ho exigeix el poble espanyol, la sagrada causa que defensen amb la seva sang les Nacions Unides. Foren els primers a Europa en lluitar amb les armes a la mà contra el nazifeixisme. Aquesta és la nostra força d'avui, la base increbantable del nostre prestigi davant els pobles democràtics. Si lluitàrem units contra els agents falangistes del nazifeixisme, com no hem d'unir-nos per a continuar aquesta lluita, per a impedir el crim de l'entrada oficial i total d'Espanya en la guerra contra les Nacions Unides, per a contribuir amb el màxim esforç i eficàcia a la victòria de les democràcies, per a reconquistar la República i amb ella a Espanya mateix?

Estem desunits, però públicament pocs volen aparèixer antiunitaris. Apareixen només la trepa trotsquista i un petit grup faista. Les personalitats i els sectors republicans -- parlen d'unitat. No obstant, la unitat no existeix.

Què ens uneix?.

La unitat efectiva combatent, entorn d'una mateixa línia política pot fer-se. Volem la victòria de la U.R.S.S., Estats Units, Anglaterra, Xina i demés aliats. Volem derrocar a Franco i Serrano Sunyer, al seu règim terrorista. Volem reconquistar la independència i la sobirania d'Espanya. Volem restablir la República amb la constitució del 1931. Volem els nostres òrgans de govern, el central i els autònoms, per a que ens dirigeixen a nosaltres i a tots els pobles hispànics en la lluita contra Franco i el feixisme. Volem posar fi ràpidament als afusellaments, als camps de concentració, als batallons de treball, obrir les portes de les presons on són torturats centenars i milers de republicans, d'antifeixistes. Volem salvar les vides dels nostres lluitadors amuntegats en els camps de concentració de França, lliurats com esclaus a les fàbriques alemanyes, martiritzats en els corals del Sahara. Allò fonamental ens uneix.

Què ens separa?.

Discutim esmaperduts els poders de la República. Malden, uns pel reconeixement del Govern Negrin, i altres, per les plenes facultats de les Corts. Es mobilitzen, uns, entorn de l'home que ha representat l'heroica resistència d'Espanya, i altres, al voltant del qui reivindica per a si mateix la suprema magistratura republicana i amb ella el lliure exercici dels seus drets constitucionals. Per què si els partits i les organitzacions republicanes han arribat a coincidir en els problemes fonamentals, no deixen de moment a un costat els accessoris?. Per què no crear un òrgan d'unitat de lluita per a derrocar a Franco i després veure de resoldre de comú acord allò que fa referència als poders de la República?. Quant més es deixar passar el temps, més s'enrareix l'ambient, més lenta i difícil serà la solució. La discrepància que ens separa i que és sovint motiu d'escàndol i d'intrigues en la premsa mexicana, ha d'ésser resolta políticament, per la voluntat de tots els partits i organitzacions units. No es resoldrà amb la simple i maniàtica invocació de textos freds, subjectes a tantes interpretacions com criteris més o menys jurídics existeixen d'aplicació literal impossible en les condicions actuals de la nostra lluita.

Nosaltres concebim el funcionament del poder i òrgans de la República, no per administrar la victòria. La posició d'aquests poders, de quins es preocupen del demà i obliden els seus deures actuals, no és la nostra, no és la del poble que sofreix la dictadura franquista i s'oposa a ella. La necessitat d'avui és clara, imperiosa. La de demà serà una altra, i sols el poble la valorarà. No es deuen demanar ara compromisos centenaris per a després de la victòria, perquè cap partit ni cap organització té facultats per això, ni podria respondre de la seva conducta futura, si els seus dirigents d'avui tinguessin la irresponsabilitat d'acceptar-les. Nosaltres creiem que després de la victòria, els espanyols, tots els pobles hispànics, tindran una opinió, o diversitat d'opinions, sobre els problemes immediats i futurs, intervindran per si mateixos i en ús d'un dret inalienable en l'ordenament del règim recobrat, de la seva vida una altra vegada lliure. ¿Com, si som demòcrates, si ens conjuren per a reconquistar la República, un règim democràtic, per a tornar al poble el seu dret i la seva llibertat, per a construir sense ingerències estranyes i sense la pistola terrorista una Espanya millor, podríem arribar a acord que desconeixessin aquests principis essencials del règim que volem? ¿Com podríem portar a cap l'absurda tasca de lligar els sentiments, els anhels, els ideals d'un poble heroic i exemplar, d'obligar-lo a marxar per un camí desigual i estret, obert en fred per polítics sense visió d'esdevenidor? Devem unir-nos per a restablir una legalitat que el nazifeixisme ens arrebatà. Volem posar en preu els poders i els òrgans previstos per la nostra Constitució, perquè són precisos per al bon resultat de la nostra lluita.

ta immediata, per a que el nostre poble es transformi en aliat de les Nacions Unides, per a que poguem anar endavant fins a la victòria amb la nostra pròpia bandera . Volem la unitat -- combatent per a reconquistar a Espanya, no per a escriure les lleis d'un règim futur.

Per a nosaltres la unitat ha de comprendre a tots aquells que vulguin lluitar contra el règim franquista i pel restabliment de la legalitat. Molts espanyols recolzaren a Franco per egoisme malentès, per ignorància dels seus fins, per ineducació política, per creure sincerament en l'Espanya que el turiferaris franquistes cridaven . La tremenda realitat ha obert els seus ulls i estan desitjosos de corregir el seu error, de contribuir a la liquidació de Franco, Serrano Sunyer i Falange -- espanyola, a l'expulsió violenta dels invasors. ¿Devem rebutjar-los amb la mà airada, portar-los de nou vers Franco, posar-nos nosaltres mateixos més dificultats en el camí ja difícil que hem de recórrer? Devem incorporar-los sense cap vacil·lació als rengles combatents de la República. Sols així la nostra unitat serà realment nacional. Sols així serem veritablement útils al poble. La tasca que tenim per davant és enorme i perillosa i la portarem a cap més rapidesa i èxit, sumant voluntats, no rossecant-nos en sectarisme de partits -- de grups o de velles insuperables aliances parcials.

Ens separa el límit que no ha de traspassar la unitat. Per a nosaltres unitat no vol dir conciliació amb l'enemic. Demanem amb ardor que tots els espanyols, que tots els pobles hispànics aimants de la llibertat, d'una Espanya lliure i independent, que vulguin lluitar contra Franco i els invasors, que es trobin en el comú desig d'impedir que Espanya sigui portada a la guerra al costat de l'eix, formin en la unitat combatent nacional. Però aquesta amplitud de la unitat ens imposa una major severitat vers l'enemic. No ens separen de l'enemic qüestions secundàries, no ens hem batut amb ell per problemes secundaris. Ens separen qüestions i principis fonamentals, els mateixos que es debaten per tots els pobles lliures contra el nazifeixisme. Entre nosaltres no hi caben pactes -- ni arranjaments. No hi ha conciliació possible. La lluita -- és a mort i sols acabarà amb l'extermi de la banda que ha -- destruït a Espanya, que l'ha posada als peus d'Hitler, dels senyors feudals de Berlin.

Les nostres discrepàncies no són insolubles. Totes elles poden ésser discutides i resoltes, el pensament posat en el nostre poble, en la causa sagrada que defensen per a ells i per a nosaltres les Nacions Unides.

Més que aquestes discrepàncies, dificultats, retrassen la unitat, les maniobres dels agents d'Hitler, dels trotsquistes, i

trotsquistitzants.

Els agents d'Hitler remenen el passat per enverinar velles ferides. Alguns republicans, sincers, cauen ingènument en la trampa i es manifesten partidaris de la unitat, menys amb tal o qual, que feren això o allò en un moment donat. Tots tenim els nostres greuges. Existeixen fets que no es poden oblidar. Però, com ens diu la camarada Passionaria: "Hi ha un mandat, un urgent imperatiu, el mandat del nostre poble - que ens exigeix lluitar per alliberar-lo del joc feixista". El manament de l'Espanya que no pot més. I, davant d'això, no existeixen ni rancunies, ni ressentiments, ni problemes - de tipus particular ni personal.

Els agents nazis, trotsquistes i trotsquistitzants, pretenen entabanar a determinats sectors amb l'aliança obrera, revolucionària, aliança dirigida no contra Franco, sinó contra els republicans i els comunistes. Els parlen de "revolució social", d'"internacionalisme proletari", de la "dictadura del proletariat". Amb gosadia inaudita fan seva la propaganda central d'Hitler. El nazifeixisme es presenta com el campió de l'anticomunisme. Hitler ha pretés ésser el cap de la creuada anticomunista, per a camuflar les seves intencions i les seves ambicions de domini mundial. Per a guanyar aliats, -- per a deturar l'acció coordinada de les Nacions Unides, per a escapar a la inevitable i total derrota. Hitler i els -- seus agents proclamen que la destrucció del nazifeixisme serà la victòria del comunisme. Els trotsquistes i trotsquistitzants saben molt bé que la guerra mundial no es lliura -- per o contra el comunisme, sinó per o contra les democràcies per a que els pobles lliures del pesombre nazifeixista puguin resoldre democràticament la seva vida futura. Però -- ells segueixen en el seu treball d'assalariats, perquè la seva missió és aquesta: impedir a tot preu la unitat nacional combatent.

Els agents trotsquistes i trotsquistitzants, presentant una altra cara de les seves activitats criminals, propaguen la unitat àmplia, però sense els comunistes. Aquesta provocació ha fet algun efecte entre certs republicans que asseguren, sense comprendre a qui serveixen: "Estem amb l'heroica Unió Soviètica, però això no ens obliga a marxar units amb els comunistes espanyols", per aquest camí indirecte reconeixen alguns l'arribar a la conclusió d'una unitat entre republicans, d'una unitat una mica més àmplia i en qualsevol cas, d'una unitat sense comunistes. La unitat sense comunistes és en definitiva, no la unitat contra Franco, sinó contra -- els comunistes. A Madrid es feu "la unitat pels casadistes contra els comunistes i allò significava el sacrifici de milers de combatents comunistes i republicans en general, el lliurament de Madrid a Franco sense lluita, el lliurament de la República sense honor, l'afusellament de centenars de mi-

lers d'antifeixistes que quedaren tancats, en virtut d'aquesta unitat traïdora, en la zona Centre-Sud. ¿Com es pot parlar d'excloure als comunistes, d'una unitat nacional combatent?

Sols podria passar-li per la imaginació semblant disbarat a aquells que no volen combatre, als que esperen que un dia -- els aliats posaran el poder a les seves mans pels mèrits que no tenen ni havien guanyat. Recordemlos-hi les paraules de la camarada Dolores: "Cal convèncer-los amistosament que estan equivocats i que no és molt interessant començar a "disputar sobre el preu que es vendran les olives abans d'haver-se plantat els olivers".

Totes aquestes manicbres criminals de la banda trotsquista i trotsquistitzant seran destruïdes. No ho hem dubtat mai.

Construirem, malgrat tot, l'àmplia unitat nacional que els espanyols, tots els pobles hispànics, ens exigeixen.

Anem a ella sense recels, sense vacil·lacions. Tots estan obligats a fer el mateix. Fins i tot aquells que es fan resó de calumnies i tonteries. La calúnnia de que la Unió Nacional és una maniobra del P.C. d'Espanya. L'experiència de la nostra guerra ha demostrat que el P.C. d'Espanya ha complert sempre amb la màxima lleialtat els seus compromisos, que ha respectat com ningú els pactes, que no regatejà la -- sang i la vida dels seus militants per assegurar el triomf de la República, que en l'emigració i des del primer dia de la nostra dolorosa i momentània derrota no ha tingut altra preocupació que la de continuar amb l'energia de sempre la lluita contra Franco i Falange Espanyola i els invasors. Avui i demà en el lliure joc de les forces democràtiques, en una democràcia veritable, el poble otorgarà la seva simpatia i el seu recolzament a qui millor el serveixi.

Cridem a tots a la unitat. Posem a cada un davant la seva responsabilitat. En plaç breu es produiran esdeveniments decisius als quals sels podrem fer front amb la nostra unitat fèrria, àmplia, unitat de combatents disposats a sacrificar-ho tot per la causa d'una Espanya lliure i independent. Qui s'oposi a aquesta imprescindible unitat de tots els espanyols desitjosos de lluitar contra Franco, de tots els pobles hispànics, deurà un dia no llunyà respondre de la seva conducta davant Espanya mateix.

Ningú oblidi, ens ha dit la camarada Passionària, "que el poble espanyol espera les nostres decisions. I que ell, en última instància serà el nostre JUTGE SUPREM".

JOAN COMOREBA

*FRANCO I FALANGE
SON LA GUERRA!*

PUBLICACIONES "CATALUNYA"
MEXIC

Conferència pronunciada per Joan Comorera. Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya (I. C.) a Mèxic D. F. el 3 de Desembre del 1942

FRANCO I FALANGE SON LA GUERRA!

Companyes, Companys, Catalans!

El 1er. d'Octubre proppassat, el Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya va fer pública una Declaració, la qual pel seu contingut i perspectiva pot ésser qualificada de transcendental. En la història de la nostra lluita per la reconquesta de Catalunya, la Declaració del Partit Socialista Unificat serà considerada com un dels millors documents de combat que haguem o s'hagin fet.

Vàrem fer en la Declaració aquesta afirmació, la més capital, la determinant de la línia de combat que voldriem que ésessin seva tots els catalans conscients i patriotes:

"Mai com ara el perill d'ésser arrossegada Catalunya a la guerra contra la Unió Soviètica, Anglaterra, Estats Units i les altres Nacions Unides, no ha estat tant greu, tant imminent".

I el perill d'ésser arrossegats totalment i definitivament a la guerra hitleriana, mai no havia estat tant greu, tant imminent, perquè, vàrem dir, Hitler *"necessita el milió d'homos promesos per Franco, necessita la península ibèrica per a desenvolupar els plans que l'evolució material de la guerra no permet ajornar"*.

Han passat dos mesos des de la històrica Declaració del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Què s'ha esdevingut, companys, en aquest curt període de la guerra? Els fets han palesat o no la justesa de la Declaració? Vàrem encertar o no posant en primer pla, com a qüestió fonamental que ajorna o elimina qualsevol altra, la més àmplia unitat dels catalans i de Catalunya amb tots els pobles hispànics, per a salvar Espanya i amb ella Catalunya de la destrucció física; per a impedir que Espanya i amb ella Catalunya sigui arrossegada a la guerra hitleriana, el reforçament militar i econòmic del nazi-feixisme amb la joventut i la riquesa que ens resten; per a enderrocar Franco i Falange no *després* del monstruós crim que preparen sinó *abans*; perquè Espanya i amb ella Catalunya puguin deslligar-se del nazi-feixisme, esbandir de l'Estat i punir sense misericòrdia els bandits falangistes; perquè recobrades les llibertats democràtiques, Espanya i amb ella Catalunya dirigides per un govern d'àmplia unitat nascut de la pròpia lluita, prengui el seu lloc d'honor en els rengles dels pobles que estimen la llibertat en guerra a mort contra el mons-

truós Hitler, els seus aliats i còmplices?

En aquests dos mesos s'han produït esdeveniments capitals: l'ofensiva dels exèrcits anglo-franco-americans, les ofensives del mil vegades heròic Exèrcit Roig.

L'exèrcit imperial anglès ha derrotat a l'exèrcit italo-alemany comandat pel mariscal Rommel, braç dret militar de Hitler, l'home que s'asseia a la dreta de Hitler en la darrera cerimònia aniversari del putx de Múnic, el mateix que tingué l'alt privilegi d'escoltar que Hitler no era el Kàiser, que no capitularia com el Kàiser, que no abandonaria com el Kàiser als seus amics i còmplices. L'exèrcit nordamericà desembarcà i va ocupar gairebé sense resistència el Marroc i Argèlia, i combat amb els nuclis de resistència organitzats per Hitler a Tunísia i a Bizerta. Els exèrcits combinats anglo-franco-nordamericans es proposen resoltament treure d'Àfrica els bandits hitlerians, obrir la Mediterrània a la navegació, establir-se a menys de 200 quilòmetres d'Itàlia, atacar a fons la ja desmoralitzada Itàlia. Com a resposta a l'ofensiva aliada, Hitler ha ocupat tota França, ha pres tots els passos del Pirineu i concentra a la nostra frontera un fort exèrcit: ha promès solemniament un "contracop" contundent. El miserable règim de Vichy va rompre les relacions diplomàtiques amb els Estats Units. Per a no deixar-la en mans de Hitler els oficials i mariners varen enfonsar la flota francesa a Toulon, acte heròic que ha commogut el món sencer. En resposta Hitler ocupà Toulon i nomena al general Runstedt dictador de França. La indigna farsa de Vichy ha acabat com va viure: en el deshonori de la traïció i França és avui la segona Polònia d'Europa.

Quina és, companys, la significació real d'aquests primers fets? Stalin, en la resposta a les preguntes del corresponsal de la Premsa Associada, ens ha dit el 15 de novembre: la campanya d'Àfrica *"cambia de socarrel la situació política i militar d'Europa a favor de la coalició anglo-soviètico-americana"*.

Dues característiques essencials d'aquest canvi són, ens deia el company Stalin:

La campanya africana "obre les perspectives del trencament de la coalició italo-germana per a un temps proper... crea les premisses per a l'organització del segon front a Europa, més a prop dels centres vitals d'Alemanya, la qual cosa tindrà una importància decisiva en l'organització de la victòria damunt la tirania hitleriana".

Aquest és el primer esdeveniment dels dos mesos darrers. Veiem el segon, sense l'existència del qual no hauria estat possible el primer.

El 7 d'octubre proppassat, el company Stalin, responent a unes preguntes del mateix corresponsal de la Premsa Associada, va afirmar:

"Crec que la capacitat de la Unió Soviètica per a resistir els bandits alemanys és, per la seva força, no menor, sinó major que la capacitat de l'Alemanya feixista, o de qualsevol altra potència agressiva, per a assegurar-se el domini mundial".

En aquelles hores l'exèrcit hitlerià s'estavellava davant les parets i els carrers fumejants de la gloriosa i heròica Stalingrad, la ciutat símbol dels homes lliures del món i dels pobles que lluiten per la llibertat pròpia i aliena, la mateixa ciutat que els xirois "tècnics" i "experts", els corresponsals a tant la ratlla, els famosos "generals mecanògrafs", com ha dit Roosevelt, havien donat per vençuda tantes vegades. I mentre la humanitat sencera s'amarava d'energia i de voluntat combativa il·luminada per les flames de Stalingrad, la veu tranquil·la i serena de Stalin somogué el món, el 7 de novembre, com va ésser el 7 de novembre del 1911, a l'hora que els exèrcits hitlerians colpejaven les portes de Moscó:

"No és llunyà el dia en que l'enemic coneixerà la força dels nous cops de l'Exèrcit Roig. I també tindrem festa en el nostre carrer".

I el 15 de novembre, digué Stalin, refermant la increbantable solidesa de la coalició anglo-soviètico-americana, exaltant la combativitat dels soldats nordamericans, francesos combatents i anglesos en plena ofensiva africana, aixecant la moral dels pobles aimants de la llibertat amb l'anticipació de quelcom grandios i imminent:

"Hom no pot dubtar que l'Exèrcit Roig accomplirà amb honor la seva tasca, com l'ha acomplert al llarg de tota la guerra".

Sense ni tan sols prendre alè, el 19 de novembre, l'Exèrcit Roig desfermà l'ofensiva pre-hivernal i, precisament, en els camps immortals de Stalingrad. Des de l'inici de l'ofensiva va ésser clar per a tothom que la "capacitat de la Unió Soviètica" no era "*menor, sinó major*" a la de l'Alemanya hitleriana, que l'Exèrcit Roig acomplia "amb honor la seva tasca". Les estepes legendàries que havien d'ésser la tomba de l'Exèrcit Roig, són la tomba de l'exèrcit hitlerià. *Es allí on cada soldat hitlerià va trobant el seu "espai vital"*.

Vet-ací, companys, el segon esdeveniment dels dos mesos darrers. Conjugats, esclareixen totalment els trets fonamentals de la nova situació per ells creada.

Si segons l'afirmació de Stalin l'ofensiva anglo-nordamericana al nord d'Àfrica "canvia de socarrel la situació política i militar d'Europa", és indiscutible que amb les ofensives soviètiques el volum i profunditat del canvi són de tal naturalesa que ens permeten de dir, sense risc, que *estem ja en l'etapa decisiva de la guerra*.

Per primera vegada els exèrcits de les Nacions Unides combaten coordinadament. Per primera vegada mentre els exèrcits de la llibertat ataquen, Hitler disenteix un "*contracop*" amb els seus aliats i còmplices. Per primera vegada, la iniciativa està en mans de les Nacions Unides, no únicament de la Unió Soviètica. Per primera vegada, Hitler es troba en la impossibilitat de concentrar tots els seus recursos, *sense perill*, en el front soviètic i en la necessitat de cremar cartes que no volia cremar, de dispersar les seves forces no per a acarar-se a un segon front, sinó a les "premisses" del segon front.

Les "premisses" del segon front han obligat a Hitler ha canviar el dispositiu de les forces militars pròpies i aliades. Però no ha tingut la força suficient per a respondre amb rapidesa i eficiència als cops rebuts! No li ha estat possible, perquè les reserves humanes i industrials hitlerianes s'esgotaren en el front soviètic.

Els plans actuals i futurs de Hitler s'han d'amotllar, necessàriament, a la nova situació política i militar creada per la iniciativa de les Nacions Unides i a la definitiva que sorgirà amb la inevitable i no llunyana organització del segon front en el continent europeu, "més a prop dels centres vitals d'Alemanya". Abans Hitler prescindia del segon front, en part pel propi coneixement dels fets i en part perquè els muniquesos de tot pèl l'assabentaven cridant que no es faria per aquestes i les altres raons "tècniques". Avui, Hitler, tant si planeja cops ofensius com si es decideix per la defensiva estricta, ha de tenir en compte el segon front. Hitler sab ja que el segon front és inevitable perquè és una exigència ineludible de la nova situació política i militar d'Europa, perquè els pobles sotmesos el demanen amb força creixent, perquè com digué Stalin el 7 de novembre:

"no solament ens és necessari a nosaltres, sinó, sobretot, perquè als nostres aliats no els és menys necessari que a nosaltres".

La nova situació política i militar creada a Europa per la invasió del Nord d'Àfrica i els esdeveniments que n'han estat la seva conseqüència immediata, les poderoses ofensives soviètiques, la inevitabilitat del segon front, obliguen a Hitler a emprar tots els seus mitjans, a cremar totes les reserves disponibles. Franco i Falange han estat, fins ara, la major i millor reserva de Hitler. Ha arribat l'hora de posar-la en la línia de foc. Ni Hitler no en pot prescindir, ni Franco i Falange, tampoc: *La mateixa corda al coll els unia.*

Franco i Falange es preparen activament per a arrossegar Espanya a la guerra hitleriana.

Franco i Falange són la guerra!

Però si és veritat que mai com ara el perill de guerra no havia estat tant greu, tant imminent, que Hitler "necessita la península ibèrica per a desenvolupar els plans que l'evolució mateixa de la guerra no permet ajornar", *no, per això, la guerra és inevitable.*

No, companys, no podem ni hem de considerar com una cosa fatal l'entrada definitiva i total d'Espanya a la guerra hitleriana. No per decisió de Franco i Falange, sinó per la lluita dels pobles hispànics si entre tots som capaços d'organitzar-la i dirigir-la.

Aquesta és, companys, la qüestió central.

LA CRISI DEL REGIM FRANQUISTA

Malgrat els anys transcorreguts i els esforços realitzats, el règim de Franco i Falange no s'ha consolidat a Espanya, no ha assolit un mínim d'estabilitat. Viu pel terror i del terror, per les incomprendions i errors i ambicions mesquines i passions negatives d'homes i forces que per naturalesa són enemics del règim, per l'ajut i coacció del nazi-feixisme.

per la complexitat d'opinions sorgides de la guerra mundial, per la política equivocada de Londres i Washington que ha consistit i consisteix en ajudar a Franco i Falange i no als pobles hispànics.

Es, per tant, de *tota evidència que el règim franquista està en crisi*. La crisi del règim franquista no és un accident, no és superficial. És una crisi de fons, inguarible. El temps transcorregut no l'ha alleugerit, l'ha agreujat i en tal mesura que ens podem plantejar el problema de l'enderrocament immediat de Franco i Falange, sense la temença de caure en optimismes infantils. *Sí, companys, podem i hem d'anihilar el règim terrorista de Franco i Falange, salvar Espanya dels horrors de la guerra hitleriana.*

La crisi del règim franquista és el resultat d'una suma de factors interiors i internacionals. En el camp interior el factor determinant ha estat la lluita abnegada i heròica del poble. En el camp internacional, el factor determinant ha estat la lluita victoriosa de la Unió Soviètica.

Lluita contra el règim, de manera sistemàtica i aferrissada, la classe obrera. No ha existit dubte ni vacil·lació en la classe obrera. Va lluitar contra els generals traïdors en les zones ocupades immediatament per ells. Va ésser la columna vertebral de la República en els 32 mesos de guerra gloriosa i heròica. Ha estat l'obstacle fonamental del règim en el període posterior a la nostra derrota momentània. És, en primer terme, la classe obrera la que ha impossibilitat la consolidació, l'estabilització del règim franquista. Franco i Falange, imitant els seus amos de Roma i Berlin, volien bastir un Estat nacional-sindicalista, la peça essencial del qual havien d'ésser els sindicats verticals. I l'Estat nacional-sindicalista ha caigut en ridícula caricatura perquè la classe obrera no ha donat suport ni vida als sindicats verticals. *Franco i Falange han fracassat miserablement en l'esforç per a estructurar un Estat emparat per Hitler i Mussolini, per la lluita consegüent, intransigent de la classe obrera.* En la lluita directa contra el règim terrorista de Franco, la classe obrera està a l'avantguarda. S'oposa a la tramesa de treballadors a Alemanya. Combat el reclutament per a la Divisió Blava. Disminueix en un terç i en la meitat la producció que sap destinada als alemanys. Realitza actes de gran sabotatge en les fàbriques de guerra i en el transport a Alemanya i en els vaixells que porten mercaderies per a Alemanya. Practica, malgrat la fam i l'absoluta insuficiència dels salaris, totes les formes de solidaritat envers els empresonats i els forçats dels batallons de treball i dels camps de concentració. Nodreix les heròiques guerrilles, amb combatents i mitjans, glorioses guerrilles que aviat esperem veure a les muntanyes catalanes. Sap punir a traïdors i desclausats, instruments repugnants dels botxins de Falange. Els fets materials de lluita que arriben al nostre coneixement, són cada dia més nombrosos i més valuosos pel seu contingut polític. Darrerament han estat volades una fàbrica de municions de Cornellà, dues fàbriques de productes químics a Barcelona. Sovint els obrers del port de Barcelona es neguen a descarregar vaixells que porten queviures i altres ar-

ticles, per als alemanys, malgrat que en cada cas els falangistes n'afusellen uns quants davant dels companys, per a "escarment". Les línies fèrries de Tarragona a Barcelona i de Barcelona a França, vitals per al transport dels productes lliurats per Franco i Falange a Hitler, són sabotejades amb freqüència. Els actes individuals i col·lectius de lluita augmenten amb progressió geomètrica. *La classe obrera no pacta ni perdona els seus enemics mortals: Franco i Falange.*

Lluita contra el règim de Franco i Falange, amb mètodes característics, la pagesia. Desposseïda de la terra que guanyà amb la República i la Generalitat de Catalunya i en el curs de la guerra nacional revolucionària, obligada a pagar les rendes "endarrerides" a propietaris i agents falangistes, forçada a lliurar els productes a preus de taxa que no cobreixen el cost de producció, privada dels mercats lliures que en tot temps han estat els llocs naturals i justos de compra i venda, saquejada per les requisas, les multes, les "quotes" i els impostos, delmada per la repressió: *la pagesia odia profundament a Franco i Falange.* Les xifres de producció en són la prova sobrant. La producció de blat d'enguany es de 28.000.000 (milions) de quintars mètriques, un terç menys de la normal; d'aquesta xifra, els pagesos n'amaguen 8.000.000, l'Estat se'n queda 7 milions i mig per a satisfer els "estraperlistes" i els alemanys, restant pel consum 12 milions i mig: assenyalem de passada que el promig de consum abans, era al menys, de 40.000.000 de quintars mètriques. La producció d'oli era abans de 750.000.000 de litres, és ara de 300.000.000. La producció de taronges era abans de 11.415.000 de quintars mètriques, és ara de 7.781.000. La producció de raïm era abans de 34.453.000 de quintars mètriques, és ara de 2.520.000. La producció d'arroc era abans de 3.000.000 de quintars mètriques, és ara de 2.687.000. La producció de patates ara abans de ... 44.061.000 quintars mètriques, és ara de 37.480.000... La des població del camp provocada per les baixes de la guerra i de la repressió, per l'emigració, per la misèria, pel manteniment d'un gran exèrcit nodrit en gran proporció per joves pagesos, la manca d'adobs, són factors que contribueixen a la minva de producció. És clar, però, que un del factors essencials és l'actitud de la pagesia que no vol treballar una terra els productes de la qual sap que no són per ella ni pel consum lliure, sinó pels "estraperlistes" de Falange i pels invasors. Quan la pagesia està contenta d'un règim veu les dificultats que sorgeixen i manté la producció a un nivell raonable, impedeix pel propi esforç la caiguda vertical de la producció. La pagesia expressa la seva opinió disminuint la producció, amagant els excedents, empaitant sovint a cops de pedra i a trets als requisadors de Falange i als agents nazis, cremant allò que li volen prendre, practicant la solidaritat envers els combatents, els guerrillers, els perseguits. *Les llars pageses catalanes, les masies catalanes, són un refugi cordial i segur pels nostres combatents.*

Lluita contra el règim de Franco i Falange, la petita burgesia comerciant i menestrala. Fins i tot aquells sectors que en el curs de la nostra guerra van ésser indiferents o

simpatitzants franquistes, es manifesten arreu contra el règim. Les imposicions falangistes, la persecució gangsteriana, la competència dels "estraperlistes", l'escassetat de mercaderies i matèries primes que no els permet assegurar-se un promig de vida decent, les penyores arbitràries i sistemàtiques que alimenten als capitosos falangistes i a la trepa de paràsits que els envolten, li han descobert les entranyes podrides del règim. L'han llançada a una oposició no platònica, sinó activa. Per conviure més amb les masses populars, ha vist de prou les pudentes nafres del règim, ha tocat les conseqüències afroses d'un terror que no té fi, d'una economia frossejada que mata de fam a tot un poble. Petits comerciants i industrials, molts dels quals no s'havien encara desclassat del tot, se senten retornar a la seva classe d'origen, i practiquen les formes actives de lluita contra Franco i Falange. Els casos concrets de lluita, les anècdotes reveladores d'aquest estat d'ànim són innumbrables. Com són innumbrables les proves concretes de solidaritat envers els empresonats i perseguits, envers els familiars dels afusellats. *La petita burgesia és una aliada activa de la classe obrera i de la pagesia en la lluita contra el règim i la guerra hitleriana.*

Lluita contra el règim de Franco i Falange, la burgesia. El règim no ha pogut resoldre els problemes econòmics d'Espanya. Aquest fracàs no és degut a la guerra, com afirmen els jerarques de Falange. *El fracàs catastròfic del règim, i la burgesia ho sap millor que ningú, és conseqüència inevitable de la política del règim.* Franco ha transformat l'economia espanyola en un apèndix de l'economia hitleriana. En declarar-se *no belligerant* i *soci pobre* del "nou ordre europeu" de Hitler, Franco va deslligar l'economia espanyola de l'economia mundial. Mirada amb rezel, Espanya no ha pogut mantenir-se en els mercats tradicionals, no ha pogut assegurar els cicles de producció per la manca de matèries primes i combustibles. El "nou ordre" no ha resolt els problemes de l'economia espanyola. Els ha agreujat, car éssent una economia de guerra i de tipus feudal, ha refusat a Espanya allò que necessitava i li ha pres la riquesa, en matèries primes i producció, que li restava, per la violència i sense la compensació d'una reciprocitat de consuetud. L'absoluta incapacitat del règim per a resoldre els problemes econòmics, sumada a la política terrorista sistemàtica i de preparació per a la guerra hitleriana, ha depauperat la massa popular espanyola. La capacitat adquisitiva del poble ha arribat a un nivell tant baix que, necessàriament, la indústria i el comerç n'havien de sofrir un cop fortíssim. Perduts els mercats internacionals, reduït el mercat interior a proporcions esquelètiques, la burgesia, en el seu conjunt, està arruïnada. Només se salven de la catàstrofe la indústria de guerra i els industrials que són a la vegada figures eminents de Falange. La burgesia arruïnada sap positivament que una política de neutralitat estricta, dirigida per un règim democràtic hauria tingut per a ella les conseqüències que va tenir la primera guerra mundial. En el curs de la primera guerra mundial la burgesia espanyola es va enriquir. Amb la

guerra actual la burgesia espanyola s'arruina. *Es lògic que de la seva crisi en faci responsable al règim de Franco i Falange.*

Arreu d'Espanya, la massa popular, la petita burgesia, la burgesia, lluiten contra Franco i Falange. A Catalunya, però, cal reconèixer característiques especials. La unanimitat de la lluita dels catalans contra el règim terrorista de Franco és un fet comprovat. La lluita del poble català va produir-se gairebé immediatament després de la nostra derrota. Va ésser unes setmanes després de la nostra sortida que Ferrano Suñer, en el curs d'una primera visita, va dir que Barcelona estava malalta de comunisme i que calia tractar-la a sang i a foc. Aquest fenomen necessàriament havia de produir-se, car a Catalunya s'ha sofert i es sofreix una doble repressió: la comú a tots els espanyols que estimen la llibertat i la independència d'Espanya, i una d'especial pel delictes d'ésser catalans. Franco i Falange es proposaren anorrear la nació catalana. La prohibició de l'idioma, de les dances i cançons, el trasllat d'indústries a altres zones d'Espanya, la retenció forçosa fora de Catalunya dels catalans que lluitaren a la zona centre sur, la destrucció dels nostres centres culturals i dels monuments històrics, el robatori dels nostres arxius, l'assassinat en massa, la concentració de pistolers falangistes, el control de les millors unitats industrials per agents alemanys i italians: no pretenien altra cosa. Volgueren aplicar els mètodes monstruosos del nazisme, i iniciaren el trasllat en massa de la població i de la indústria, freturosos d'una Catalunya sense catalans. Era natural que la reacció dels catalans fos immediata i unànim. La classe obrera, la pagesia, la petita burgesia incorporades amb plena consciència i decisió al moviment nacional, varen fer front a la repressió i han estat més forts que el règim terrorista. No són els catalans els que han transigit, han estat Franco i Falange. Fou Franco qui al cap de dos anys de repressió recomanà que no es ferissin els sentiments "regionales bien entendidos". Són els pistolers de Falange els espectadors obligats de sardanes, els que han d'escoltar cançons patriòtiques i sentir el català parlat per tothom i arreu. La força del sentiment nacional, ultra el factor econòmic, ha precipitat l'actitud oposicionista de la burgesia catalana. Està comprovat que la burgesia catalana ha estat la primera en manifestar-se contra Franco i Falange. Enfortida per l'actitud resolta dels treballadors, la burgesia s'oposà al trasllat en massa de la indústria a altres zones. Importants sectors de la burgesia prescindeixen dels sindicats verticals i tracten directament amb els obrers. Industrials de primera categoria han estat actors en célebres processos que passaren al nu la podridura del règim. La nostra burgesia saboteja la tramesa d'obres qualificats a Alemanya. No són excepcionals els casos de solidaritat efectiva. I no és casual que en la darrera reorganització del Consell Nacional de Falange no hi hagi cap català de renom, ni tant sols Ventosa i Calvell, ex-dirigent de l'antiga Lliga Catalana al servei de Franco des del començament de la guerra. No és casual tam-

poc que la burgesia més treballada pels agents del capitalisme anglès, en lluita oberta contra els agents nazi-feixistes, bagí estat la catalana, *molts membres de la qual, pel fet mateix del moviment nacional, eren ja, abans de la guerra, republicans i nacionalistes.*

La dinamització i l'amplitud de la lluita del poble contra el règim de Franco i de Falange, han estat paral·leles a la marxa de la guerra.

Abans de l'agressió de Hitler contra la Unió Soviètica, la lluita era passiva i limitada. Després de l'agressió, la lluita ha anat esdevenint activa i generalitzada. Abans de l'agressió, el bloc de les forces franquistes era sòlid. Després de l'agressió s'ha anat esberlant, fins a l'esquarterament d'avui.

Abans de l'agressió, el mite de la invencibilitat dels exèrcits nazi-feixistes enfortí a Franco i Falange. La victòria nazi-feixista, especialment després de la caiguda vertical de França, apareixia com indiscutible als ulls de les forces genuïnament franquistes, del conjunt de la burgesia. La massa popular s'oposava passivament al règim, però les victòries espectaculars de Hitler i la confusa política de guerra d'Anglaterra l'atuïen, creant en àmplis nuclis un estat d'ànim negatiu, una mena de resignació fatalista. Fou el període de les desfilades de carnestoltes, dels uniformes a tot portar, dels assassinats en massa, de les xerrameques sobre l'imperi, de les manifestacions cridaneres, el període gras de Franco i Falange.

Després de l'agressió, es produí un canvi immediat i profund. Exaltada, intuïnt que de debò havia començat a mort la guerra contra el nazi-feixisme, els seus aliats i còmplices, la massa popular es llançà a la lluita activa contra el règim. Dubtes i vacil·lacions desaparegneren. La Unió Soviètica, l'Exèrcit Roig vencerien Hitler! Aquesta convicció arrelà fonament en la massa popular i a l'atuïment d'abans, a l'estat d'ànim negatiu, a la resignació fatalista, succeïren un optimisme increbantable, la voluntat heròica de contribuir amb el propi esforç a la victòria comuna. El poble copsà de seguida que l'Exèrcit Roig lluitava per la llibertat i la independència de la Unió Soviètica i, també, per la llibertat i la independència d'Espanya i de Catalunya, que en les terres heròiques de la Pàtria Socialista dirigida pel geni de Stàlin, *és llurava la batalla del món. I el bloc de combat actiu del poble, fou una realitat.*

El curs de la guerra a la Unió Soviètica provocà grans canvis a l'interior de les forces fonamentals del règim, en el si de la burgesia. Varen creure en el mite de la invencibilitat alemanya. Varen creure que en 3 setmanes, 6 a tot estirar, l'exèrcit de Hitler prendria Moscú, trossejaria l'Exèrcit Roig, que vençuda la Unió Soviètica l'Imperi Anglès es lluraria, que el "nou ordre" seria el regal d'aliats i còmplices de Hitler. Com s'esmolaven les dents Franco i Fa-

lange! Per a mossegar una mica més en el pastís de la victòria, van organitzar la Divisió Blava, a correccuita, perquè arribés a temps a la desfilada de la victòria per la Plaça Roja de Moscú. Passaren, però, les 3 i 6 setmanes. Moscú no caigué, l'Exèrcit Roig va anihilar el mite de la invencibilitat hitleriana. La resistència gloriosa de l'estiu i tardor del 1941, les victòries de l'hivern, el col·lapse de l'ofensiva primaveral alemanya, el fracàs de l'ofensiva d'estiu, l'ofensiva pre-hivernal soviètica, han agreujat a l'extrem límit la crisi del règim franquista. El poble lluita amb braó extremada contra Franco i Falange. La burgesia no creu ja en la victòria de l'Eix, refusa enèrgicament de córrer la sort de Franco i de Falange, no vol sacrificar els seus interessos per una causa que ja no és seva i que sap perduda i cercant una sortida a la misèria i ruina d'avui, i a l'angoixosa perspectiva del demà de la derrota inevitable de Hitler, de Franco i Falange, *esdevé amb resolució creixent el suport interior mil·lions d'Anglaterra i Estats Units.* La convicció de la inevitable derrota nazi-feixista, arrelada en la burgesia per les baixes soviètiques, és incommovible. L'entrada dels Estats Units a la guerra, la incorporació a les Nacions Unides de gairebé totes les Repúbliques llatino-americanes, la curva ascendent dels recursos humans, en armament i matèries primeres dels aliats, les fantàstiques xifres de producció que la burgesia està en condicions d'estimar més en el seu just valor, la iniciada ofensiva de les Nacions Unides, les actuals derrotes aclaparadores dels exèrcits nazi-feixistes, han acabat de decidir la conducta de la burgesia. *Avui, la burgesia és un aliat del poble en la lluita contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana!*

Aquesta unitat de combat forjada a Catalunya i a Espanya, en el desenvolupament de la lluita interior contra Franco i Falange i de guerra contra el nazi-feixisme, assoleix ara la màxima fortitud pels fets preparatius de guerra hitleriana del demà. A Navarra no hi ha dubtes, no es formulen interrogants ingenus. El poble sap que Franco i Falange tenen la seva vida i la vida del règim indissolublement lligada a la vida de Hitler i del règim nazi-feixista, que la derrota dels exèrcits hitlerians serà la seva derrota. El poble ha copsat clarament que per a impedir el crim monstruós que preparen Franco i Falange, cal llançar-se a l'acció immediata, destruir el règim terrorista de Franco.

Inevitablement el progressiu isolament del règim, l'accentuació visible de l'odi del poble envers el règim, la multiplicació del actes de lluita activa contra el règim, l'apartament primer i la manifesta hostilitat de la burgesia contra el règim ara, havien d'aprofundir i agreujar les contradiccions internes inicials de les forces genuïnes del règim, del bloc forjat per Franco i Falange. *La ruptura del bloc suport del règim és ja un fet públic, innegable.*

Requetès i falangistes es barallen constantment i sovint a trets i bombes de mà. L'oposició entre Falange i l'Exèrcit és ja una nafra permanent del règim. L'Exèrcit, columna vertebral del règim, està dividit en tota l'escala de jerarquies, sense comptar la massa de soldats que odia el règim extre-

madament. L'Església, la qual contribuí poderosament a la victòria de Franco i Falange, està dividida i de dalt a baix de la jerarquia eclesiàstica cada dia són més els enemics declarats del règim. L'aristocràcia, els terratinents, els alts financers, atrets per una i altra fracció del règim, impressionades a fons per les perspectives interiors i exteriors que els ofereix el règim, no són ja, ni molt menys, els elements incondicionals que foren d'ell. Catòlics i monàrquics es manifesten contra el règim i no amaguen la seva anglosíbia. La joventut, que ha estat a Itàlia i Alemanya, la força essencial del feixisme i del nazisme, no s'ha incorporat al règim. Lluita contra el règim. A Catalunya, per exemple, segons la xifra oficial, s'han incorporat al Front de la Joventut uns 3.000 joves: val a dir que ni els fills dels cacics i capitosts falangistes volen el règim.

La descomposició del bloc franquista no ha estat únicament conseqüència de la lluita del poble, de la conducta cada vegada més ferma de la burgesia, de la marxa general de la guerra, de la confiança profunda en la victòria de les Nacions Unides. Cal tenir en compte en el procés que ha determinat la crisi del règim franquista, el fracàs absolut del règim en la realització del seu programa. Potsar si el règim hagués assolit algun èxit positiu, la crisi avui no seria tant catastròfica.

Deia que es proposava crear una Espanya "unida". Presentant-se com el més gran dels enemics dels anglesos i francesos, volgué arribar les nacionalitats catalana, basca i gallega, unificar per l'assimilació violent. I no ha aconseguit altra cosa que exaltar més els sentiments nacionals de Catalunya, Euzcadi i Galícia.

Deia que es proposava crear una Espanya "grande". Gran per l'assimilació violent de les nacionalitats, per l'increment de la riquesa interior, pel progressiu benestar de la massa popular, per la cohesió entorn de Franco i Falange del conjunt espanyol, per l'ambició expansionista i realista transformada en ideari del gran nombre. I ha fet d'Espanya un país d'espellifats, de morts de gana, de captaires, de prostitució, d'"estrapel·listes".

Deia que es proposava crear una Espanya "lìbre". Lliure en el camp interior per l'acceptació del propi règim, per l'entusiasme de la massa en la realització dels plans del propi règim. Lliure en el camp internacional, per la fortalesa econòmica, per la força militar, per l'empremta espiritual, per les engrunes del nou ordre feudal hitlerià. I Espanya no és avui altra cosa que un apèndix tristíssim del nazisme, un humil peó de maniobra de Hitler, una entitat arruinada, vexada, famolenca, martiritzada per un titella de Hitler, Franco, per una sucursal de la Gestapo, la Falange.

Deia que es proposava crear l'Espanya Imperial. Remenant i rebregant el famós i inexistent testament d' Isabel la Catòlica, ha pretès emmetzinar la joventut, llançar-la pels camins de l'aventura, del crim i del robatori en massa d'altres pobles, ressuscitar en ella la psicologia bèl·lica. Els cants de Mussolini a la baionera, a la bomba que esclatà en un munt de negres indefensos, els cants de Hitler a la raça i

a la predestinació dels forts, han estat servits, rescalfats, al poble, a la joventut espanyola. Per la "genial" adhesió de Franco al "nou ordre d'Europa", mercès a la "genial" decisió de signar el "Pacte antikomintern". Espanya s'assegura el seu "espai vital"; Gibraltar, Argèlia i Marroc i, en la intimitat, Portugal i el seu gran imperi colonial; reconqueriria de bell nou, encara que "espiritualment", el domini damunt tota l'Amèrica Llatina, més els trossos ianquitzats del sud dels Estats Units. Amb lletra de Muñoz Seca, quina cançó! I quin desvetllament per tots aquells que sentirien el contagi d'un retorn al *Cid el Campeador*, *el Gran Capitán*, *els terços de Flandes*! Veieu, companys: Un català de Barcelona, falangista, se n'anà voluntàriament a la divisió Blava. El feren tinent. Va fer, de debò, la campanya a les trinxeres de primera línia. Aquest català, Jordi Moscardell Roig, tinent de la Divisió Blava, fervent soldat de l'Espanya Imperial, s'adonà de l'afrosa realitat en les neus del front soviètic. I el dia abans de morir va escriure en el carnet de notes:

"Els governants espanyols són molt llestos, però com que l'honradesa es una rara excepció, els resultats són catastròfics... Queipo de Llano tenia raó quan va dir en una carta escrita a un dels meus soldats, que havia perdut la confiança en Espanya i en els seus dirigents... De no trobar-se un home capaç d'ajuntar les restes de la veritable Falange, *Espanya acabarà essent una colònia alemanya*".

I en això ha acabat!

Trist Imperi de suats i d'"estraperlistes"!

La descomposició del règim es tan profunda que ni el propi Franco se salva de la crítica, de l'oposició, de la conspiració dels més integralment falangistes. La monumental inbecilitat del sanguinari Franco, no és un misteri per la gent que l'envolta. No n'estant pas satisfets i han cercat un substitut. La prova ens l'ofereix Albert Martín Gamero, líder de la Falange de Toledo, ex-membre de la Divisió Blava, el qual va escriure a Enric Sotomayor des de la U. Soviètica:

"Coneixes amic Enric, totes les coses que nosaltres desitgem ací, principalment l'establiment de la unitat *sota el comandament d'un home que per virtut dels seus mèrits militars i falangistes, sigui capaç recolzant-se en la glòria d'una campanya a Rússia, de satisfer tot allò que Falange desitja per a Espanya*".

Aquest home havia d'ésser el cap de la Divisió Blava, general Muñoz Grande. *L'Exèrcit Roig, però, va desfer l'home i la candidatura!*

Franco i Falange tenen a les seves mans tot l'aparell coercitiu de l'Estat, compten amb l'ajut de la Gestapo i de l'Exèrcit hitlerià, amb la complicitat obligada de tot els que s'han embrutat les mans de sang, amb la solidaritat mortal dels que sabent-se condemnats pels pobles hispànics i per la història formen desesperadament el quadre, amb la manca de

que sabent-se condemnats pels pobles hispànics i per la hispànica, amb les vacil·lacions de les forces essencials del règim i de la burgesia que temen allò que podrà succeir després de la derrota: però fins a quin punt ells mateixos se saben isolats, odiats a mort! Salvador Gallo, falangista de la Divisió Blava, va escriure a Enric Sotomayor:

“Està tan desorientat (es refereix al general Muñoz Grande) respecte a la seva missió, que no acaba de donar-se compte que ací ha vingut *el poc de Falange que hi havia a Espanya*”.

I el propi Franco aviat farà un any va haver de confessar a Montseirrat:

“Tenim un exèrcit i un cabdill (ell!). *No tenim, però, un poble*”.

ELS ESFORÇOS DEL RÈGIM PER A SUPERAR LA CRISI

La crisi profunda del règim franquista no vol pas dir que ja està vençut, que la seva caiguda sigui imminent, que caurà sol trossejat per les pròpies i insolubles contradiccions internes. No, companys! No hem d'oblidar mai que el règim de Franco i Falange és feixista, que no es donarà mai per vençut, que no deixarà mai voluntàriament el poder. *El règim de Franco i Falange, com el de Mussolini i el de Hitler, morirà matant*. Els pobles hispànics, arruinats, famolencs, delmats per la guerra i el terror, per les presons i els camps de concentració, pels batallons de treball forçat i per la massa exiliada, privats de llibertat, perduda la independència, en perill imminent d'ésser arrossegats a la guerra hitleriana, no perdonen ni perdonaran mai a Franco i Falange, no volen ni voldran pacte ni tracte amb el traïdor Franco i els pistolers de Falange que han venut Espanya a Hitler. *La lluita és a mort!*

Franco i Falange lluiten per a sobreviure, per a superar la crisi. Abandonats a la pròpia sort, a les pròpies forces, es saben perduts. No ignoren que en una lluita purament interior, sense la interferència dels factors internacionals, a hores d'ara ja no existirien. Són una peça del nazi-feixisme i tota la seva dèria és viure mentre visqui el nazi-feixisme, reforçar com puguin el front interior per a contribuir amb tots els mitjans i en tots els terrenys a la victòria del nazi-feixisme.

Franco i Falange no creuen pas en la possibilitat d'incorporar el poble al bloc que pretenen refer. Al poble l'han sotmès pel terror i confien en subjectar-lo, a l'hora decisiva de llançar-se totalment a la guerra hitleriana, amb més terror.

Franco i Falange, freturen per refer el bloc de les forces amb les quals conspiraren i feren la guerra, neutralitzar, almenys, les inquietuds i els actes oposicionistes de la burgesia, dels terratinents, de les jerarquies militars i eclesiàstiques, amb l'espantall del comunisme. Va ésser amb el propòsit de subjectar el règim a la burgesia, que Franco declarà, en complir-se el sisè aniversari de la traïció:

“El comunisme és l'únic enemic d'Europa i Espanya mai no vacillarà en marxar al combat contra ell”.

D'un any ençà, tots els actes i mesures de Franco i Falange no tenen altre objectiu que el de refer el bloc esquarterat del règim. Les declaracions de Franco a Montserrat, en les quals va prometre un eixamplament del règim, demanà la col·laboració dels sectors dretistes catalans, deixà entreveure la possibilitat d'una restauració monàrquica; la convocatòria d'una caricatura de Corts, traspasant a elles la facultat legislativa reservada en l'estructura teòrica del règim al Consell Nacional de Falange; la darrera crisi governamental, amb la caiguda aparent de Serrano Suñer i el nomenament del general Gómez Jordana, aparentment menys nazi; la darrera reorganització del Consell de Falange amb l'intent de presentar-lo com un símbol del bloc originari del règim, per quant en són membres designats per Franco, generals, bisbes, monàrquics, requetés, que no formaren part de l'anterior, esforç oficial per a palesar una unitat incommovible del règim que no existeix; els rumors de restauració monàrquica que s'accentuen o s'afebleixen segons el bon voler de Franco i Falange, i els seus consellers de la Gestapo; la concentració del poder militar i polític en mans de Franco... Heus ací, companys, els actes més característics del règim en aquest darrer període. Tots condueixen a la mateixa conclusió: *refer el bloc de classe i de casta entorn del règim, entorn de Franco i Falange.*

I a mesura que s'acosta la crisi definitiva, la unitat entorn de Franco i Falange és demanada més frenèticament. “Arriba”, l'òrgan suprem de Falange va escriure el 15 de novembre aquestes paraules que són una revelació i una comminació:

“La nostra posició i rapidesa d'acció pràcticament resultarien inútils, si donem al món el trist espectacle d'un país desunit, incoherent i dividit en molts partits”.

Confessió preciosa que ens demostra l'exactitud del nostre anàlisi sobre la crisi del règim franquista, comminació angoixosa als sectors, estaments i persones allunyats del règim.

LA LINIA FONAMENTAL DEL REGIM FRANQUISTA.

No es sol discutir gaire la crisi del règim franquista. En conjunt, les mesures i esforços de Franco i Falange per a refer el bloc interior del règim i isolar les masses populars i rabejar-se contra elles amb el consentiment o tolerància de les altres capes de la població, han estat ben interpretats per la premsa internacional no subvencionada per l'Eix o no dirigida pels aliats muniquesos de l'Eix. Què es proposen, però, Franco i Falange?

I en plantejar la qüestió, els apaivagadors, els muniquesos, llancen espeses cortines de fum i els falangians s'esplaien a tot vent.

Uns ens diuen: Franco i Falange pretenen assegurar la neutralitat d'Espanya. Per això malden per la unitat dels espanyols.

Altres van més lluny, encara: Franco i Falange prenen totes les mesures prèvies per a alçar-se contra Hitler i passar-se a les Nacions Unides, treure's la pell feixista i esdevenir campions de la democràcia.

Aquestes afirmacions no passarien d'ésser entreteniments de "tertulians" de café, d'espectadors eixores de la nostra tragèdia, d'orbs, d'aventurers, d'aus negres que mercadejen amb la sang vessada a dolls pels pobles aimants de la llibertat, sinó fossin el fonament d'una política internacional nefasta. *Es la línia dels apaivagadors, dels muniquestos.*

En la realitat volen ésser la justificació impossible d'una política anti-democràtica, d'ajut a un règim feixista, d'afebliment de la causa comuna de tot els països lliures, per una pau de compromís. En la realitat signifiquen més ajut a Franco i la Falange, més crèdits, més queviures, més matèries primes, més combustible, per a un règim apèndix del nazi-feixisme, més indiferència i hostilitat envers la lluita abnegada i heròica dels pobles hispànics per la pròpia llibertat i independència, per la victòria de les Nacions Unides.

No, companys, Franco i Falange no són, no volen, ni poden ésser neutrals!

Franco i Falange són bel·ligerants de l'eix!

Oficialment Franco i Falange són "no bel·ligerants", com ho foren Mussolini abans de ferir per l'espatlla a la França vençuda i Hirohito abans d'agredir traïdorament als EE. UU. adormits per apaivagadors i muniquestos, per una munició de senadors filo-feixistes, pels predicadors a sou de Faillament, pels agents nazis Lindberg i Cia. En la pràctica, però, han estat i són des del començament de la guerra, bel·ligerants.

Són bel·ligerants pels actes i per les definicions oficials del règim.

La signatura del pacte anti-komintern pel General Gómez Jordana, presentat avui com menys nazi que Serrano Suñer, és un acte de bel·ligerància.

L'organització oficial de la Divisió Blava, és un acte de bel·ligerància.

La tramesa coercitiva d'obrers espanyols a les fàbriques de guerra alemanyes, és un acte de bel·ligerància.

Comprar queviures, matèries primes, combustible a Amèrica i pel compte d'Alemanya i amb diners lliurats per Hitler a Franco, és un acte de bel·ligerància.

Trencar el bloqueig aliat en benefici de l'Alemanya hitleriana, és un acte de bel·ligerància.

Posar a disposició dels tècnics alemanys i dels submarins pirates de l'Eix les Balears, Canàries i Fernando Poo, els ports gallecs i andalusos de l'Atlàntic, és un acte de bel·ligerància.

Proveir de combustible en alta mar als submarins nazis, és un acte de bel·ligerància.

Afamar el poble espanyol per a lliurar als alemanys els "sobrants" de queviures que no existeixen, és un acte de bel·ligerància.

Lliurar als alemanys tota la producció de guerra dels alts forns i de les mines del nord d'Espanya, és un acte de bel·ligerància.

Acceptar el control nazi en els aeròdroms, en les comunicacions, en els transports d'Espanya, és un acte de bel·ligerància.

Que la Gestapo controli els centres vitals de la policia terrorista de Franco, és un acte de bel·ligerància.

Es tan poc neutral Franco, que el mes de juliol proppassat l'ambaixador nordamericà per a justificar les restriccions a la tramesa de petroli, va dir oficialment, que eren degudes a:

"la temença comprensible d'una nació que està en guerra, que els productes essencials per a la contesa, exportats lliurement a un país que no està en guerra, siguin reexportats a una tercera nació en guerra amb la primera".

Es tan poc neutral Franco que el "New York Times", el mes de juliol proppassat, quan el vuité exèrcit Britànic es retirava en derrota, va denunciar:

"El ministre espanyol de El Caire col·labora de manera important en els esforços que fa Alemanya per a sembrar la discòrdia entre els anglesos i els governants d'Egipte".

Es tan poc neutral Franco que el "New York Post", en el setembre darrer, va afirmar concretament:

"Els falangistes, valent-se de les comunicacions i valisses diplomàtiques, faciliten a la Gestapo tota la informació que aconsegueixen sobre els moviments dels vaixells mercants i de la marina de guerra".

Si Franco fos neutral per què el Govern Cubà va prohibir a la Legació franquista l'ús de claus i de la valissa diplomàtica?

La neutralitat de Franco ha estat inventada de dalt a baix per gent interessada en desorientar a les Nacions Unides, a la massa emigrada, en confondre els espanyols combatents i retrassar o desbarbar l'ampli front de lluita contra Franco i Falange. No és, precisament, Franco el que ens parla de neutralitat.

Rellegiu els darrers documents oficials. En la contestació a la nota de Roosevelt, Franco no parla de neutralitat. En el preambul del Decret de Mobilització, Franco no parla de neutralitat. Per què havia de fer-ho? Cal fer-los-hi a Franco i Falange la justícia de reconèixer que no s'han esforçat pas per a dissimular o negar la seva bel·ligerància al costat de l'Eix.

A Sevilla, després de discutir amb Oliveira Salazar, el feixista de Portugal, Franco va declarar:

"Malgrat les nostres dificultats, si el gran bàluard alemany no pogués contenir l'enorme perill rus, l'ajut d'Espanya no seria de 15,000 homes, sinó d'un milió d'efectius".

Serrano Suñer, el 14 d'agost d'enguany, va dir:

"L'actual contesa no és una guerra en la qual pugnin haver-hi espectadors i indiferents. *Cap país no pot ésser indiferent*".

Després de la crisi, el govern reorganitzat de Franco va fer la següent declaració oficial:

"Pel que fa a la política internacional, el Govern reafirma l'orientació mantinguda en els darrers sis anys, resultat de l'esperit de la nostra creuada, del sentit anti-comunista del nostre moviment i dels imperatius del "nou ordre". D'acord amb aquesta política, en el terreny militar s'intensificarà el millorament dels nostres preparatius bèl·lics".

I si aquesta és la definició clara, concreta, categòrica, de la política internacional de Franco, la premsa de Franco i Falange no és menys contundent. Vegem tres comentaris característics publicats per ella en commemorar el tercer aniversari de la victòria militar:

"Arriba".—*"La lluita anti-comunista en la qual Espanya ha estat precursora, ha fet d'Europa un bloc orgànic i un cercle complet de relacions econòmiques i de comunitat humana"*.

"A.B.C.".—*"En el nou ordre que es bastirà a Europa, Espanya tindrà el lloc que li correspon. Per això, no sols contribuirà amb valors morals, sinó també amb mitjans materials"*.

"YA".—*"Qualsevol temptativa de desatendre aquesta lluita, significaria una traïció contra la humanitat"*.

L'Espanya de Franco i de Falange formen part del "nou ordre d'Europa". De l'ordre feudal de Hitler. Són això i no poden ésser altra cosa. *No tenen opció!*

Com és possible plantejar seriosament que Franco i Falange maniobren per a passar-se a les democràcies? Els qui admeten això de bona fe, ultra palesar la seva manca de preparació política, de comprensió política, de perspectiva històrica, no s'adonen del mal que fan a la lluita dels pobles hispànics.

Què és aquesta guerra?

Es o no és la guerra de la democràcia contra el nazi-feixisme?

Es o no la guerra dels pobles aimants de la llibertat per anihilar a Hitler i els seus aliats i còmplices?

Stalin, en el discurs del set de novembre, va explicar que el programa de la coalició anglo-soviètica-americana és el següent:

"La supressió de tots els exclusivismes de raça; igualtat de drets entre les nacions sense violar llur territori; alliberació de les nacions esclavitzades i restabliment dels seus drets sobirans; dret de cada

nació a organitzar-se segons la seva voluntat; ajut econòmic a les nacions damnificades i col·laboració amb elles per a fer-les assolir el benestar econòmic; restabliment de les llibertats democràtiques; extermini del règim hitlerià”.

Substantivament, aquests són els principis de la Carta de l'Atlàntic i del pacte d'Aliança Anglo-Soviètic.

Aleshores, per quina escaleta podrien escapolar-se Franco i Falange, atmetent l'absurd que estan cercant una reconciliació amb les democràcies?

El contingut i la perspectiva democràtica de la guerra contra el nazi-feixisme són tan profunds i tan clars, que contra tota possibilitat d'equívocs i maniobra criminals s'aireguen no solament els pobles alligonats per experiències aclaparadores, sinó també els més alts dignataris de les esglésies catòlica i protestant de Nord Amèrica, país en el qual els apaivagadors, muniquesos, aillacionistes, trotsquistes, remouen encara cel i terra per a frenar la màquina bèl·lica i deformar els objectius de la guerra.

Què diuen els bisbes catòlics?

“Les anomenades nacions neutrals són simplement bases polítiques i militars nazi-feixistes per a preparar l'atac contra els baluards de la democràcia... Aquest conflicte de principis impedeix tota possibilitat d'arranjaments i concessions”.

Què diuen els 900 bisbes i pastors protestants en l'escrit adreçat a Roosevelt?

“Proclamem que el feixisme és l'esclavitud, tant si es el de Mussolini com el de Franco o de Petain, o el frenètic de Hitler o Hirohito... Mentre tolerem a Franco, perllonguem el martiri en la creu del poble d'Espanya... Franco i Petain no són feixistes perquè estan sotmesos a Hitler. Estan sotmesos a Hitler, perquè són feixistes... Franco és un simple instrument de Hitler des del 1937”.

Els bisbes i pastors protestants afegeixen una altra afirmació d'enorme valor actual. Sostenen que la no bel·ligerància de Franco

“no és més que una opció de l'Eix, per a utilitzar-la com millor li convingui”.

Si el caràcter de la guerra no fos aquest, si l'opinió universal no fos aquesta, com podriem nosaltres, catalans i espanyols, plantejar-nos un problema de tota evidència imposable?

Es que, companys, la nostra guerra ha estat un mal somni?

Francisco i Falange varen ésser imposats a Espanya per Hitler i Mussolini. A casa nostra es va escriure amb sang el primer capítol d'aquesta guerra per la nazificació del país. Amb la nostra guerra d'Independència va perdre la sobirania, la independència, va transformar-se en un apèndix de l'Eix. El règim franquista triomfant per la força estrangera, s'ha mantingut, s'ha imposat al país mitjançant el terror més crucl de la història espanyola, terror que és més infamant,

més implacable, més monstruós que el de Ferran setè. I tot això no ha estat res? I Franco i Falange tenen llibertat de moviment per a decantar-se a la dreta o a l'esquerra, per a gaudir del clàssic "borrón i cuenta nueva"? Els qui tal estúpidesa admeten, quina opinió s'han forjat del nostre poble, dels pobles hispànics? No, companys, no! Encara que succeís quelcom de inversemblant, encara que els dirigents actuals de les democràcies combatents retornessin a Chamberlain i mercadejessin amb Franco i Falange, l'extermini de Franco i Falange seria inevitable també. Perquè Franco i Falange són incompatibles amb una democràcia triomfant! Perquè Franco i Falange, instruments de Hitler, sofriran la sort de Hitler! Perquè Franco i Falange són incompatibles amb els pobles hispànics, amb Espanya! *Els pobles hispànics no obliden ni perdonen, no oblidaran ni perdonaran. Mars de sang, de llàgrimes, de misèrics, de tortures, d'infàmies innumbrables, són el compte dels pobles hispànics. I aquest compte només pot ésser cirugat amb la vida de Franco i Falange i dels seus lacais i botxins, amb la vida del règim infamant que ha venut Espanya a Hitler.*

No companys, no! No hi ha, no hi pot haver tracte possible, conciliació possible amb Franco i Falange. *Perquè Franco i Falange són l'anti-Espanya!*

Franco i Falange ho saben. Els pobles en armes esvaeixen els exèrcits nazi-feixistes en els camps de batalla. Els pobles en massa, després de la victòria, netejaran el món i cada país de la trepa nazi-feixista que no hagi caigut en la guerra mateixa. *Són els pobles els qui diran la darrera paraula!*

Franco i Falange ho saben i es preparen a morir matant, al servei i sota la protecció del seu amo: Hitler!

Ultra els actes de perseverant belligerància que ja hem vist, tota la literatura del règim, totes les mesures pràctiques del règim són de cara a la guerra hitleriana.

Sota la direcció de tècnics alemanys s'han construït centenars d'aeròdromos militars i milers de quilòmetres de carreteres estratègiques.

Sota la direcció de tècnics alemanys s'ha reorganitzat i aixamplat la indústria pesada així de la producció bèl·lica.

Sota la direcció de tècnics alemanys funcionen les escoles d'aviació i s'han establert els percentatges del personal tècnic.

Sota la direcció de tècnics alemanys s'han fortificat les costes de Màlaga a Càdiz, la zona espanyola de Gibraltar i les costes fronteres del Rif, especialment Tànger i Ceuta, les illes Balears i Canàries.

Sota la direcció de tècnics alemanys han estat fortificades les costes gallegues, cosa característica si tenim present que Galícia és una de les rutes naturals que haurien d'emprar, en cas necessari, la marina i els exèrcits anglesos. Així fou en temps de Napoleó, així seria avui.

Sota la direcció de tècnics alemanys s'han fixat les zones de concentració de l'exèrcit franquista. Setze divisions són al Rif. 75.000 homes mouten la guàrdia entorn de Gibraltar. 50.000 homes guarneixen les Canàries. Poderoses formacions "defensen" Galícia. (Cal aclarir que aquestes xifres són anteriors a la mobilització.)

Havent-se fet els plans sota la direcció de tècnics alemanys, no cal pas dir que l'Exèrcit franquista no guarneix la frontera pirinenca. Que en els passos del Pirineu res no s'ha fortificat. *Els passos del Pirineu estan oberts a les divisions blindades hitlerianes!*

Franco i Falange han mobilitzat. Contra qui? A hores d'ara l'exèrcit franquista compta amb 800.000 homes. Contra qui? Quan el juny del 1940 l'exèrcit alemany va arribar a Hendaia, Franco i Falange no mobilitzaren. En el moment que l'Exèrcit anglo-americà es fa present a la frontera del Rif, Franco i Falange mobilitzen. Contra qui? Franco i Falange han fixat una zona de seguretat de 10 qm. d'amplada a tot el llarg de la frontera portuguesa. Contra qui?

Per què el Ministre Eden ha afirmat en els Comuns, en refusar-se a discutir el malestruc episodi Darlan, que la situació al Nord d'Àfrica era "extremadament crítica"? Crítica per allò que pugui fer el trossejat exèrcit de Rommel? Crítica pel perill que suposen els milers d'alemanys i italians desembarcats a Tunísia i Biserta, contra centenars de milers de soldats anglesos, francesos i americans? *La situació al Nord d'Àfrica és "extremadament crítica" perquè un punyal amenaça les costes atlàntiques africanes, l'espatlla dels exèrcits aliats: el punyal de la Península sobre Gibraltar, el punyal de l'Exèrcit franquista del Rif contra Argèlia i Marroc.*

La resposta és clara, categòrica. Uns l'ha donat la Falange en comentar la mobilització en els termes següents:

"Recorda sempre que Espanya i els estats totalitaris tenen un propòsit comú en l'actualitat. No oblidis que el millor espanyol és aquell que lluita a Rússia. Mai no oblidis que només Anglaterra és responsable dels sofriments de la terra pàtria".

Paraules definitives si, per part nostra, no oblidem allò que va dir el propi Franco, fa poc, a Galícia:

"Com que la vida és combat i la pau solament un accident, ens hem de preparar en tots els moments per a combatre".

No, Franco i Falange no són neutrals!

No, Franco i Falange no maniobren per a passar-se a les democràcies!

Franco i Falange són la guerra hitleriana!

EL DILEMA DE HITLER

L'hora de l'acció serà donada per Hitler. Franco i Falange no fan altra cosa que sincronitzar els preparatius que els són manats amb els de l'exèrcit hitlerià en formació al Pirineu.

Abans que la situació política i militar d'Europa canviés de soca i arrel, a Hitler li interessava mantenir la ficció de Vichy que dividia els francesos i minyava la força i la unanimitat del moviment alliberador, la ficció d'una Espanya sobirana. Espanya era el portell obert al contraband. Espanya era una carta política a jugar en les maniobres muniqueses per una pau de compromís. Espanya era l'instrument i el canal d'espionatge per a tota l'Amèrica Llatina.

Perduda la iniciativa, Hitler no és ja lliure dels seus moviments, de jugar les cartes a plaer. La nova situació ha posat a Hitler davant un dilema d'acer. Aquest dilema l'ha plantejat Stalin en el comentari ja esmentat: La nova situació *"obre les perspectives del trencament de la coalició italo-germana en un temps proper"*. Abandonar l'Àfrica sense lluita o sostenir-se en ella a tot preu: Vet ací el dilema que, en altres termes, vol dir abandonar o no a la seva sort a Mussolini. Hitler lluitarà. Sap prou bé que la pèrdua d'Àfrica seria la pèrdua a breu termini d'Itàlia, l'explosió definitiva als Balcons. Hitler lluitarà, car té encara reserves per a donar durs contracops. Hitler ha cremat la carta francesa a l'ocupar tota França, en posar a Pétain i altres traïdors a les ordres del general Von Rundstedt. No li resta més carta a les mans que la carta franquista i està obligat a cremar-la també. Els famosos "tècnics" i "experts" assenyalen Turquia com la via natural del contra-cop. Però Turquia és un país sobirà, independent, sense Quislings, que compta amb un poderós Exèrcit, amb la defensa natural dels estrets, resolt a combatre enfortit per la presència a les fronteres asiàtiques dels exèrcits soviètic, anglès, francès i nord americà, per una Mediterrània dominada per la Marina aliada. El camí de Bulgària a Suez és molt llarg i ple d'espines. Suez no tanca la Mediterrània. *La porta de la Mediterrània és Gibraltar i el camí a Gibraltar és curt i està en mans del seu llocatí Franco.*

La direcció del contra-cop anunciat per Hitler a Múnic, és clara de tota evidència. Malgrat totes les cortines de fum, la imminència del perill que ens amenaça no és enterbolida.

Ferran Ortiz Echagüe, periodista que ens va fer tot el mal que va poder, un de tants corresponents que durant la nostra guerra cobrava de Franco i Falange, ha escrit:

"La temptació de Gibraltar és major cada dia per a Hitler i per al qui no respecta els "neutrals" pot arribar a ésser immediata i imperiosa exigència estratègica".

El "New York Sun", el qual no ens estimà pas gaire, diu:

"Les promeses de Franco tenen un valor relatiu, car Alemanya i Itàlia han de respondre a l'ocupació del Nord d'Àfrica el més ràpidament possible i amb les majors possibilitats d'èxit i això no pot fer-se sinó és a través d'Espanya".

I el "New York Times", òrgan dels muniquesos ianquis, a contracor confessa:

"Possiblement es vegi obligat (Hitler) a violar la "neutralitat" d'Espanya amb el pretext que la Península necessita protecció. La posició geogràfica d'Espanya és massa valuosa, estratègicament parlant, perquè Hitler no intenti aprofitar-la".

Així està plantejat el problema en la nova situació política i militar creada a Europa per l'ofensiva d'Egipte, per la invasió del Nord d'Àfrica i per les poderoses ofensives soviètiques. Hitler prepara la invasió d'Espanya, i diem invasió perquè fent-se com es vol fer amb la complicitat i ajut de Franco i Falange serà, però, contra la voluntat dels pobles hispànics. Franco i Falange realitzen la part del pla que els correspon en el terreny militar, a la vegada que intensifiquen el terror per a sotmetre el país, per a reduir al mínim la resistència del poble, per a jugar-se la darrera carta del "nou ordre" amb el menys risc interior possible.

LA GUERRA, PERO, NO ES UNA FATALITAT

La guerra, però, no és una fatalitat. El crim monstruós que preparen Franco i Falange, obeint l'ordre de Hitler, no l'hem d'admetre com un fet irremediable. Podem i hem d'evitar-lo!

Compte, companys, amb les frases literàries, amb la mecànica recordació d'esdeveniments històrics. Hi ha emigrats representatius, amb mentalitat emigrada d'espectadors, que arrapats a representacions, records i escalafons, tot ho esperen de Londres i Washington. Altres, però, que no són completament espectadors, malden per la invasió hitleriana. És clar que aquests estan enmetzinats pel record de la guerra contra els exèrcits napoleònics. La guerra contra Napoleó va ésser una epopeia. És cert. Però recordem que la guerra contra els 100.000 fills de Sant Lluís va ésser una vergonya. En quatre anys de guerra Napoleó no va poder dominar Espanya. En pocs mesos, anys després, 100.000 soldats francesos van marxar del Pirineu a Cádiz gairebé sense disparar un tret. Quan la guerra napoleònica, els pobles hispànics fraternalment units, malgrat la traïció dels Borbons que llançaren la corona i la sobirania d'Espanya als peus de Napoleó, varen combatre a l'invasor i el varen vèncer. L'any 1823 els pobles hispànics governats per un equip liberal feble, correat per lluites internes i aferrissades, correat per les prédiques i les infàmies d'una reacció antecessora de Franco i Falange que varen obrir les portes a l'invasor, foren vençuts sense lluita.

Nosaltres podem i hem d'impedir la guerra hitleriana mitjançant només la lluita dels pobles hispànics. No una lluita dispersa, sinó una lluita unida. *Es únicament amb la lluita dels pobles hispànics promoguda, organitzada, dirigida per òrgans d'àmplia unitat que podrem impedir que Espanya sigui arrossegada a la guerra hitleriana.*

Aquest és el nostre camí. Aquest és el nostre deure, la nostra responsabilitat.

No tenim davant nostre un règim consolidat, estabilitzat. Tenim enfront un règim podrit, odiat pels catalans, per més del 95 o/o dels espanyols, i amb nosaltres, un poble admirable, d'heroisme sense parió, que no ha acceptat la derrota, que no s'ha resignat, que l'adversitat i el terror no han ajupit,

que ha continuat la lluita i l'intensifica dia a dia, que cospa la imminència de la guerra hitleriana i està resolt a no ésser cura de canó del nazi-feixisme.

Nosaltres podem i hem d'enderrocar Franco i Falange, no *després* del monstruós crim que preparen, sinó *abans*. Si per incomprendions, ambicions cixorques, mesquineses personals o de grup, si per cobardia o egoisme cecs, no aconseguíssim crear el poderós bloc de tots els espanyols i de tots els pobles hispànics contra l'enemic comú, contra Franco i Falange, i Espanya fos llançada a la fornal de la guerra hitleriana, podríem transformar el nostre país en un infern per a traïdors i invasors, però això no ens aconhortaria. Quin preu no pagariem en vides i riquesa? De quin volum no seria el mal que fariem a la causa de les Nacions Unides, a la causa dels pobles hispànics?

Encara que la possibilitat d'enderrocar Franco i Falange fos migrada, la nostra conducta no podria ésser altra. Com no hem de tenir-la ara, quan la possibilitat d'exterminar Franco i Falange *abans* de la guerra no és migrada, sinó de gran volum, quan la suma de forces contràries és inmensament superior a les del règim?

Mobilitzen totes, absolutament totes les forces contràries al règim franquista i a la guerra hitleriana, en la línia d'unitat àmplia y combativa!

El destí dels espanyols, en aquesta hora i el destí dels pobles hispànics és comú, com comú és l'enemic. *Comú, doncs, ha d'ésser el programa de lluita*. Apartem del nostre camí allò que ens pugui separar, que pugui esquifir l'àrea de la unitat combativa. Concentrem tots els nostres esforços i forces entorn de la qüestió capital que tenim plantejada: *enderrocar Franco i Falange, impedir que Espanya, i amb ella Catalunya, sigui arrossegada a la guerra hitleriana*.

Es tenint en compte aquesta realitat i les enormes possibilitats de lluita immediata i victoriosa contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, que en la declaració del C. C. del P. S. U. de C., es proposa la següent base programàtica de l'Aliança Catalana:

- 1er.—Trencament de tots els lligams actuals d'Espanya amb Hitler i països de l'Eix.
- 2on.—Foragitar de l'aparell de l'Estat, de l'Exèrcit en primer lloc, a tots els falangistes.
- 3er.—Alliberament dels presos i retorn a Espanya sense cap exclusió ni perill dels exiliats forçosos.
- 4rt.—Restabliment de la llibertat de premsa, de reunió i d'associació.
- 5è.—Reconstruir el país, assegurant, pa, treball i llibertat a tots el catalans.
- 6è.—Preparar les condicions perquè els pobles hispànics elegixin democràticament l'Assemblea Constituent que haurà d'elaborar una Constitució que garantitzi la llibertat, la independència i la prosperitat del país.

Amb aquest programa, o un de semblant, forjat en la línia d'amplia unitat, els espanyols, els pobles hispànics, dirigits per un Govern d'Unió Nacional espanyola en el qual Catalunya hi tingui la deguda representació, per un govern nascut en la lluita i per la lluita, foragitaran Franco i Falange, impediran que Espanya sigui carn de canó de la guerra hitleriana, contribuïran poderosament a la grandiosa victòria de les Nacions Unides.

NO ABANDONEM RES

El reconeixement, en aquesta situació, de la comunitat de destí dels pobles hispànics i per tant de la necessitat d'un programa comú que en enfortir-nos ens alliberarà abans que els estralls de la guerra hitleriana ens arruïni a tots plegats. *Vol dir abandonament dels drets i aspiracions nacionals de Catalunya?*

Absolutament, no!

El Partit Socialista Unificat de Catalunya en proposar una línia d'amplia unitat i un programa de lluita comú a tots els pobles hispànics no abandona cap dels seus principis, com no renuncia a realitzar-los.

Catalunya és una nació oprimida. El dret de Catalunya a l'auto-determinació, és indiscutible, és inalienable. El dret d'auto-determinació ha d'exercir-lo Catalunya sense ingerències estranyes, sense coacció, en plena llibertat i sobirania. Catalunya té el dret inalienable de resoldre per ella mateixa el seu destí sense limitacions de cap mena: té, adhuc, el dret de constituir-se en estat separat, independent. *! Espanya de demà ha d'ésser, afirmem nosaltres, una unió voluntària de pobles lliures, iguals en drets.* Aquesta és, companys, i amics, la línia nacional que el P. S. U. de C. té.

Ajornar un programa, no vol pas dir abandonar-lo.

Posar en el primer pla un problema de vida o mort, no vol pas dir renunciar als principis que cadascú tingui. *Vol dir, justament, crear les condicions perquè els principis puguin ésser realitzats.*

Durant gairebé un any i mig hem maldat per l'Aliança Nacional de Catalunya, entorn de la legalitat republicana i estatutària. Nosaltres que anem molt més enllà de la Constitució y de l'Estatut, en les nostres aspiracions polítiques, econòmiques i nacionals, varem ésser testimonis d'un revisionisme a ultrança, aparentment revolucionari, d'importants nuclis dels Partits republicans i nacionalistes. Mentre ens escridassavem, s'ha produït la nova situació militar i política d'Europa. En aquell període el perill de la guerra hitleriana en el nostre país per bé que permanent no era gravíssim, imminent. En el nou període la guerra hitleriana ens amenaça de manera greu, imminent. *Haviem de desconèixer aquesta terrible amenaça i entestar-nos a sostenir una legalitat que els qui estaven més obligats a respectar-la, no volien?*

La guerra és dinàmica. La nostra tàctica no pot ésser pas estàtica. La guerra crea constantment noves situacions. La nostra tàctica ha d'adaptar-se a elles si volem sobreviure, si no volem ésser les fulles seques d'un poble que no vol morir.

La imminència de la guerra hitleriana no ens planteja el problema de la República, ni el de l'Estatut, ni el de l'auto-determinació. Ens planteja el problema de la independència d'Espanya. *de l'existència física de Catalunya.*

Què significa la guerra hitleriana per Espanya i per Catalunya?

En primer terme, significa multiplicar a l'infinit la fam i la misèria; sacrificar centenars de milers de vides joves als fronts de batalla, centenars de milers de vides a la reraguarda víctimes d'un terror centuplicat, de la peste i de la fam; la ruina catastròfica d'un bloqueig implacable; la destrucció de les ciutats i d'una indústria ja depauperada; el domini sense fre de la Gestapo i dels SS de Hitler i, per tant, els afusellaments en massa, el trasllat en massa de les poblacions, el saqueig sistemàtic de les darreres engrunes; el terror de Franco i Falange portat a límits inconcebibles. La guerra hitleriana seria per Espanya la ruina total, *seria per Catalunya l'extermini de Catalunya-nació.* En analitzar el problema des d'aquest angle se'ns fa el retrat que pretenem impressionar als ingenus amb arguments sentimentals. No! Nosaltres, encara que bons catalans, no som sentimentals. Per a nosaltres el perdre o salvar milers de quadres combatius, de salvar o perdre la riquesa econòmica, el que els pobles hispànics reconquistin la seva independència i prosperitat o esdevinguin un munt de runes damunt les quals no cabria l'exercici d'una sobirania, el que Catalunya segueixi essent una nació amb perspectives clares de recobrament o un patètic record històric: no són problemes sentimentals, sinó de primera categoria política. *A nosaltres no ens plau la perspectiva d'una Catalunya sense catalans exercint el dret d'auto-determinació!*

En segon terme, la guerra hitleriana significa un reforçament perillós de la potència militar del nazi-feixisme. I seriem imperdonablement orbs si menyspreuessim el que valdria el reforç de dos milions de soldats espavols en el moment en que l'esgotament de les reserves hitlerianes és un fet agradable i comprovat.

HEM DE VOLER GUANYAR LA GUERRA MILITARMENT

Franco i Falange no tenen més que dues sortides possibles.

Una, totalment efectiva: la victòria militar de Hitler.

Una altra, de perspectiva favorable: la pau pactada, pau blanca o muniquesa.

En el moment en que l'Eix vegi perduda militarment la guerra, i aquest moment si no ha arribat és imminent, s'esforçarà desesperadament per estabilitzar uns fronts, allargassar

la guerra i, recolzant-se en el cansament dels pobles, maniobrar, en ínfima col·laboració amb els muniquesos, per a veure d'aconseguir una pau pactada.

No seríem justos si menystinguéssim aquest perill, les permanents maniobres muniqueses. En la conferència de febrer d'enguany vàrem definir així el muniquisme:

“El muniquisme no és, únicament, un problema de persones... El muniquisme és una mentalitat, un mètode, un procediment, una manera de conduir la guerra, una concepció de la guerra i de la pau.”

Es evident que el muniquisme ha rebut un cop seriós amb la invasió del Nord d'Àfrica. El muniquisme no rebrà, però, el cop mortal mentre el segon front en el Continent europeu no sigui una realitat. En el curs de la guerra el muniquisme ha sofert derrotes, però sempre ha ressorgit emprant noves formes, noves expressions. *Retardar o impedir el segon front ha estat la seva preocupació permanent.* Harry Pollitt, secretari general del P. C. anglés, va escriure el juny propassat:

“Aquest gran i important procés —es refereix a l'obertura del segon front— aviat fou objecte de l'hostilitat d'aquells que en el passat es varen distingir per l'ajut a Hitler i a la política de Múnic’.

I comentant el pacte d'aliança anglo-soviètica, gran derrota dels muniquesos, Harry Pollitt va afegir:

“El pacte anglo-soviètic enforteix també molt considerablement la unitat nacional del poble entorn del govern de Churchill. Al mateix temps *prendrem totes les mesures necessàries per a impedir que els homes de Múnic tractin de retardar la completa realització del pacte’.*

I, naturalment, els homes de Múnic no s'estigueren quietes. Les declaracions de Stalin el 4 d'octubre foren un poderós toc d'atenció:

“L'ajut dels aliats a la URSS ha estat fins ara poc efectiu en comparació a l'ajut que la Unió Soviètica dona als aliats atraient damunt d'ella les forces fonamentals de l'exèrcit germano-feixista. Perquè aquest ajut es reforci i es millori, només es necessita una cosa: *Que els aliats compleixin els seus compromisos completament i al seu degut temps’.*

No, companys, no podem subestimar el perill muniquès. L'hem de combatre amb totes les nostres forces. *Amb la nostra desunió li donem un punt d'estintolament que li permet continuar la política d'ajut a Franco i Falange. Amb la nostra unitat, el muniquisme perdrà una de les seves armes més positives.*

Una pau pactada seria per a nosaltres la ratificació política de la nostra derrota militar, seria per a Espanya la consolidació de la dictadura, seria per a Catalunya l'ajornament indefinit de les seves aspiracions nacionals, car, en definitiva, la pau pactada seria la derrota de la democràcia, l'armistici per a la preparació d'altres guerres més cruels.

Nosaltres, catalans, sigui quin sigui la nostra particular

ideologia política, econòmica, nacional, religiosa, hem de voler guanyar la guerra militarment. *La salvació d'Espanya i la salvació de Catalunya seran la conseqüència de l'extermini militar del nazi-feixisme, dels seus aliats i còmplices.* Tenim, per tant, el deure ineludible de lluitar contra tot reforçament militar o d'altre ordre del nazi-feixisme, contra tota maniobra que tendeixi a afeblir l'acció militar de les Nacions Unides i la decisió categòrica d'acabar la guerra ràpidament amb l'obertura del segon front en el Continent europeu.

Franco i Falange posaran tots els recursos d'Espanya a disposició de Hitler per a salvar les persones i el règim. Els pobles hispànics, units fraternalment, han de posar tots els recursos d'Espanya en el fons comú de les Nacions Unides, exterminant Franco i Falange, lluitant a mort contra la guerra hitleriana.

UNITAT CATALANA, UNITAT DELS POBLES HISPÀNICS.

Aquesta tasca gegantina no és ni pot ésser la tasca d'un partit ni d'un grup de partits o persones que tinguin, en un moment donat, certes coincidències polítiques de tipus esquerrà. No és la tasca d'un Front Popular, d'una Aliança Nacional restringida. El Front Popular fou just i suficient en el 1936 perquè havíem de resoldre un problema per camins democràtics, electorals. L'Aliança Nacional restringida podia ésser suficient en el període anterior de la guerra, perquè la unitat hauria dinamitzat la lluita del nostre poble i provocat un canvi a fons de la política d'ajut a Franco que encara segueixen Londres i Washington. En la nova situació només l'Aliança sense restriccions pot donar-nos la victòria, car ara hem de fer immediatament la guerra a Franco i Falange per a salvar-nos de la guerra hitleriana, hem d'obligar a les nacions democràtiques que encara segueixen una política suïcida a que vegin en nosaltres, els pobles hispànics, els seus naturals i únics aliats.

Hem de plantejar-nos el problema de la unitat amb cruessa i coratge.

Volem la unitat íntima, fraternal, de Catalunya amb tots els pobles hispànics, sense reserves mentals, sense recances, sense programes separats, sense comandaments diversos i antagonics. Volem un bloc monolític de pobles agermanats pel dolor de la mateixa derrota, flagellats pels mateixos botxins, amenaçats de mort pel mateix perill imminent de la guerra hitleriana. Volem un bloc monolític de pobles que, units i no separats, han de marxar pel mateix camí de sacrifici i heroisme. Volem un bloc monolític de pobles que, units i no separats, han d'arribar a la fita suprema: la victòria militar de les democràcies. Volem un bloc monolític de pobles que, junts i no separats, hauran de resoldre a l'endemà de la victòria els seus propis problemes, la seva vida futura. I és en aquesta unitat de combat, fraternal, santificada per la sang

vessada en comú, fecundada per una victòria comuna, que Catalunya nació reviurà, que Catalunya nació, trobara el reconeixement dels seus drets, l'exercici lliure dels seus drets inalienables. No ens hem de témer els uns als altres, els pobles hispànics. Catalunya ho podria tot témer del reeiximent de grups o colles més imposades des de fora que volgudes pels espanyols. *Res no ha de témer Catalunya de Castella, com res no ha de témer Castella de Catalunya, si els pobles català i castellà, junt amb els pobles basc i galleg, assoleixen, amb la victòria damunt Franco i Falange, no ésser arrossegats a la guerra hitleriana.*

Volem la unitat de tots els catalans que estiguin d'acord en marxar contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana. Absolutament amb tots, sense altra exclusió que la dels propis falangistes i els seus agents. Proposem fervorosament la unitat de combat, l'Aliança Catalana, a republicans i monàrquics, als nacionalistes i separatistes, catòlics i no creients, a ugetistes i cenetistes, a obrers i pagesos, a burgesos i petits burgesos, i àdhuc a aquells catalans que adonant-se del terrible error en que caigueren en ajudar a Franco i acceptar el règim de Franco i Falange, declarin avui expressament que estan disposats a lluitar contra Franco. *En aquesta hora de perill immens per a la nostra pàtria, en aquesta hora del combat decisiu, entenem que només una pregunta és legítima, justa: estàs per Franco o contra Franco, per Catalunya o contra Catalunya?*

Hem de mirar el present de Catalunya amb grandesa d'esperit, amb generositat de cor. La mesquinesa de criteri o de sentiment l'hem d'esbandir. L'infantil sectarisme l'hem de foragitar. L'esquerrisme ingenu i de vegades falornià l'hem de desar a les golfes. Hi ha catalans, potser hi ha companys, que rezelen o ganyotejen dient-se: altra vegada amb Cambó i amb Duran i Ventosa, amb Abadal i amb Cirera l'isidrista? Per bé que amb les persones hi hem de marxar si elles volen, no és un problema, de personalitats majors o menors, de patums més o menys esquerpes, el que tenim plantejat. *Tenim plantejat un problema de masses.* Hem oblidat ja que el 16 de febrer del 1936 a Catalunya els candidats reaccionaris recolliren més d'un terç dels cens electoral català? Més d'un terç de catalans votaren el 16 de febrer del 1936 perquè el govern de la Generalitat i decenes de milers de catalans continuessin podrint-nos, a les presons, perquè seguís la política de liquidació de la Generalitat de Catalunya, perquè s'aprofundís el procés de feixistitzar la República. I en aquella massa de centenars de milers de catalans hi havien pagesos i menestrals, funcionaris i intellectuals, petits burgesos i burgesos, algú que altre obrer més o menys desclassat. Va ésser la mateixa massa que no volgué fer la nostra gloriosa guerra i ens posà bastons a les rodes, que l'any 1938 llança la consigna maestra truga que difícilment oblidarem: "¡que s'acabi ja la guerra!"

Voleu, companys, que aquesta mateixa massa de catalans que avui ha llançat una altra consigna, esmaperduda per la fam, la misèria i la por: "¡que s'acabi ja Franco!", *retorni a Franco i Falange, rebutjada per nosaltres, temoreuca de Franco i Falange si, però més de nosaltres?*

Hem vist que Franco y Falange fan tota mena d'esforços per a refer el front interior, el bloc que fou la seva força interior en la nostra guerra i en el primer període de la guerra mundial. Hem d'ajudar-los a refer el seu bloc, a que ens enfonsin amb més rapidesa i seguretat pròpia en el sang i la sang de la guerra hitleriana?. Nosaltres no ho farem. Nosaltres no voldrem en cap cas aquesta responsabilitat. Dubtem que cap català conscient i combatent la vulgni. Els catalans que hem lluitat i lluitem, hem de voler al nostre costat a tots els catalans honrats i patriotes. *Davant nostre no volem tenir-hi més que els traidors i els ¡mal nascuts!*.

Però, en la realització de l'Aliança Catalana àmplia, nosaltres, comunistes, nosaltres, partit de la classe obrera catalana, hem de voler que la classe obrera unida i aliada amb la pagesia sigui l'eix i el motor de la unitat dels catalans i de Catalunya amb els pobles hispànics. Ha d'ésser-ho no per finalitats conspiratives de classe, sinó perquè va ésser l'avantguarda en la nostra guerra, ha estat i és l'avantguarda en la lluita sota el terror contra Franco i Falange, ha d'ésser i serà l'avantguarda en la batalla decisiva per l'enderrocament de Franco i Falange, contra la guerra hitleriana. Ha d'ésser-ho no solament perquè és la classe més combativa, la de més acabada i homogènia personalitat política, la de major sensibilitat i perspectiva política en la lluita mateixa, sinó perquè és la suprema garantia per a l'endemà de la victòria. *La màxima garantia nacional de Catalunya és la classe obrera catalana, car és ella la columna vertebral de la nació. La màxima garantia de Catalunya, a l'endemà de la victòria i per a la realització de les aspiracions nacionals, és la classe obrera castellana, la classe obrera espanyola, car ella sap i comprèn que no pot ésser lliure en un poble que oprimeixi a altres pobles.*

Per tant, companys, la responsabilitat del P.S.U. de C., partit de la classe obrera catalana, és en aquesta situació, immensa. Perquè poguem respondre a aquesta responsabilitat és absolutament precís que treballem i aconseguim la definitiva i total unitat orgànica de la classe obrera. El proletariat català ha estat el primer en el món capitalista en realitzar la unitat política a l'entorn del gloriós P.S.U. de C.. Per això, el manteniment de la unitat del P.S.U. de C., l'enfortiment sistemàtic del P.S.U. de C., és un deure sagrat. A Catalunya però, malgrat l'experiència fecunda del P.S.U. de C., no vàrem poder realitzar la unitat orgànica sindical de la classe obrera. Hem de comprendre que no hi haurà a Catalunya veritable unitat obrera mentre no aconseguim la formació de la *central sindical única*. Hem de comprendre que sense la central sindical única, en marxa paral·lela a la del partit únic, el P.S.U. de C., *la classe obrera catalana no podrà complir plenament la seva missió en el si de l'Aliança Nacional de Catalunya, ni ésser la garantia plena de Catalunya a l'endemà de la victòria.*

Cal vèncer tota mena de vacil·lacions. Hem de treballar des d'ara, arreu i especialment a les fàbriques i tallers de Catalunya, per la central sindical única. *No esperem a després!*.

Fem-la avui! Prou guerra d'inicials!. Ni U.G.T. ni C.N.T.! Una sola central sindical! Les lluites sindicals, la rivalitat de carnets, varen causar grans mals a la República, varen contribuir en mesura no menyspreuable a la nostra derrota militar momentània. La reincidència en les lluites sindicals, en la rivalitat de carnets, avui, seria un ajut inestimable a Franco i Falange, un pont sòlid obert a les divisions blindades de Hitler i, demà, seria la repetició d'errors, d'infantilisme, de neutralitzacions, de climes favorables a aventurers i especuladors, repetició que podria posar en perill el fruit de la victòria. Res no separa en el camp sindical als obrers de la C. N.T. i de la U.G.T. Tots els ajunta en el sí d'una central sindical única, de pura democràcia sindical. Les raons històriques que provocaren la divisió de la classe obrera han desaparegut. La divisió sindical de la classe obrera, històricament, no és més que un residu de feudalisme en el moviment obrer. La divisió de la classe obrera només pot ésser volguda, només pot servir a un colla de buròcrates desclassats que han incorporat el moviment obrer l'escalafó, l'antiguitat i els drets passius. La divisió de la classe obrera només pot ésser sostinguda pels reformistes ressecats, pels aventurers trotsquistes i faistes, pels reaccionaris camuflats que estan en el moviment obrer en recerca de fins personals i polítiques inconfessables i contraris als interessos fonamentals i permanents de la classe obrera.

La unitat sindical de la classe obrera, però, ens planteja un problema d'actuació immediata que hem d'acceptar i resoldre implacablement. *Per aconseguir la unitat de la classe obrera hem d'exterminar als agents de l'enemic en el sí del moviment obrer, la cinquena columna del moviment obrer, a trotsquistes i faistes.* El trotsquiste, ja no en dubta ningú, són vulgars agents a son del nazi-feixisme en el camp internacional i de Falange, a Espanya. Els faistes són la degeneració final de l'anarquisme, exaltació filosòfica petit burgesa, desaparegué quan l'individualista pur es transformà en terrorista sindical contra la pròpia classe obrera, quan conquerits per la violència els sindicats es mantingué en ells no per a ésser dirigent revolucionari sinó un cacic reaccionari. En el curs de la nostra guerra i després de la nostra derrota, el faisme s'ha posat al nú, sense escrúpols. A l'emigració, el seu màxim teòric, Abad de Santillan, ha fet l'apologia de Falange, ha cantat himnes al patriotisme de José Antonio Primo de Rivera, ha comprovat la identitat "ideològica" de la FAI i Falange, ha lamentat la fatalitat històrica que entorpi la cobijada entesa entre la FAI i Falange ja abans de la guerra. En l'emigració, el que fou braç dret de Casado, García Pradas, ha escrit: "Cal enfoscar els ponts de la transigència... Reafirmar la nostra independència amb tanta o més energia que la d'Espanya miteira, donar a la nostra restauració més interès que a la de la República, pensar més en la revolució que en l'anti-feixisme". A l'emigració, els aventurers que fan la "Sòli-Fai" han dit: "Ens reafirmem en el menyspreu extraordinari que sentim per les idees totalitàries i jesuítiques dels anomenats comunistes! Admiració i menyspreu que ens fa desitjar que la batalla de Stalingrad la guanyi el poble rus contra el nazisme el seu enemic exterior, i contra el stalinisme, el seu enemic interior". A Catalunya i a Espanya, faistes de primer

rengle són jerarques sindicals de Falange, Trotsquisme, faisme, falangisme, tres deus i un sol deu veritable: Hitler! El nostre poble odia a mort a trotsquistes, faistes i falangistes. No és casual que el nostre poble, una de les virtuts del qual és la seva capacitat de síntesi, hagi trobat per expressar el seu odi i menyspreu, la paraula justa: *¡Failange!*

Lliures d'aventurers, d'agents de l'enemic, els obrers de la U.G.T. i la C.N.T., els líders honorats de la C.N.T., que són lluitadors de primer rengle contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, que com Peiró cauen afusellats pels botxins falangistes, *trobaran el camí de la unitat, de la central sindical única.*

VOLEM, PERO, UNA ALIANCA COMBATIVA.

Militants i dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Acció Catalana, d'Estat Català, d'Unió Democràtica de Catalunya, de l'antiga Lliga Catalana, de la Unió de Rabassaires, de la U.G.T. de la C.N.T., catalans sense partit, catòlics i patriotes, catalans tots que volgueu salvar Catalunya d'una catàstrofe sense parió, que no volguen la guerra hitleriana, que volgueu contribuir a la victòria de les Nacions Unides... a tots us cridem a la unitat, a l'Aliança de combat per a enderrocar Franco i Falange, perquè Catalunya pugui recobrar-se i tornar a ésser rica i plena! Catalans d'Amèrica, catalans combatents de la nostra gloriosa guerra, catalans de la vella emigració que malgrat els anys no heu perdut l'amor a la terra enyorada, que sentiu en la pròpia carn els seus dolors terribles, que voleu una Catalunya pròspera i feliç i altra vegada respectada i a l'avantguarda dels pobles que estimen la llibertat, catalans tots, unim-nos fraternalment! Siguem dignes de les nostres valentes dones, dels nostres vells, dels nostres homes d'acer, dels nostres joves i infants, del nostre President màrtir Lluís Companys: donem el nostre ajut, el nostre suport, el nostre cor i els nostres pensaments, tot el que som i valem, als catalans herois que a Catalunya moren, perquè visqui Catalunya!

Militants i dirigents del Partit Socialista Unificat de Catalunya! A Catalunya els nostres companys són l'avantguarda combatent de la classe obrera, de tot el poble, el seu dirigent i guia estimat. Són els primers en el sabotatge, en la lluita guerrillera, en l'extermini dels traïdors i falangistes, en la guerra a mort contra Franco i Falange, contra els invasors i la guerra hitleriana. En les jornades decisives d'avui, multipliquen els seus esforços, no regateiem sacrificis per aconseguir que l'Aliança Catalana, que la unitat de Catalunya amb tots els pobles hispànics, siguin els instruments de la victòria dels pobles hispànics contra Franco i la Falange, contra la guerra hitleriana. Companys del P.S.U. de C., endavant sense dubtes ni vacil·lacions, a complir el nostre deure, guiats en el gran combat per la figura lluminosa del company Girabau!

Catalans, unim-nos!

Units, agermanats, vencerem!

Per Catalunya, endavant!

EL MARROC HA DE LLUITAR AL COSTAT DE LES NACIONS UNIDES

Article de Joan Comorera, publicat a "Nuestra Bandera", Mèxic, Desembre 1.942.

El 7 de novembre els exèrcits anglonordamericans desembarcaren en els principals ports mediterranis del Marroc i Argelia. Als pocs dies, vençuda la resistència de Casablanca, els exèrcits aliats ocuparen la costa atlàntica marroquí i del Sahara. Mitjançant negociacions polítiques, Dakar amb el litoral senegalés passaren a poder de les Nacions Unides. Aquest esdeveniment realment històric, que canvià de soca i arrel la situació política i militar d'Europa, perquè estableix les premises del segon front en el Continent Europeu i crea les condicions per a un pròxim crebament de l'aliança hitlero-italiana, es produí amb un mínim de lluita i de pèrdues. En veritat, no hi hagué més combat seriós que el de Casablanca.

LA SITUACIÓ POLITICO-MILITAR D'ÀFRICA NO ESTA ENCARA RESOLTA

La rapidesa fulminant amb que fou possible ocupar el Marroc i Argelia, controlar Dakar i el litoral, vol dir que el problema polític-militar del Nord d'Àfrica, estigui ja resolt? Arribar a aquesta conclusió seria d'una lleugeresa imperdonable. Molts punts foscos existeixen, grans perills amenacen allí a les Nacions Unides. Analitzar-los i comprendre'ls serà el primer pas per a poder-los resoldre amb èxit. La subestimació dels mateixos, segurament portaria grans mals.

No obstant la gran victòria de l'Alamein, no ha estat resolt per complet el problema militar de Trípolitania. L'enllaç de l'octau Exèrcit anglés amb l'exèrcit anglo-nordamericà, no és un fet encara. Les dificultats que puguin presentar-se en cara, per a vèncer tots els obstacles coneguts o previsibles, posen un inestrogant que, si aïlladament pot semblar de poca importància, sumat als altres, adquireix un relleu peculiar.

Per raons que no coneixem suficientment, les forces expedicionàries anglo-nordamericanes no pogueren obtenir a Tunís les facilitats polítiques i militars que els foren donades al Marroc i Argelia. Les poderoses bases de Tunís i Bizert

foren obertes als soldats nazifeixistes i no als soldats de la llibertat. Per més que el món aliat mogué les seves forces vers aquestes bases amb rapidesa, per més que el President Roosevelt demanà lliure pas al Egipte de Tunis, el fet és que arribaren primer les unitats militars d'Hitler i Mussolini. Això ha permès als nazifeixistes organitzar una poderosa zona de defensa amb punts de recolzament a Tunis, Bizerta i nombrosos ports vers el Sud; assegurar-se, encara que sigui momentàniament, un camí obert fins a Trípoli. Encara en el supòsit de que l'exèrcit italo-alemany de la Tripolitania, perseguit per l'octau exèrcit anglès, decidís abandonar l'últim reducte de l'imperi mussolinià, si les restes supervivents aconseguïen internar-se a Tunis i unir-se a l'exèrcit amb tanta promptitud concentrant allí, és indubtable que es crearà a les Nacions Unides un problema seriós, amenaçant. La concentració d'un poderós exèrcit nazifeixista a Tunis, sinò és anul·lat tot seguit, o abans de que es produeixi l'agressió oberta, militar de Franco i Falange, serà el començament d'una etapa de batalles dures i insegures, batalles entre dos focs.

Si existís a Espanya un règim democràtic, la República, amic de les Nacions Unides, el problema militar d'Àfrica del Nord no estaria tan ple d'incògnites. Però, la realitat és que Espanya és avui un país dependent del nazi-feixisme controlat per un titella d'Hitler, Franco i una sucursal de la Gestapo, la Falange. I aquesta realitat agreuja, de manera extraordinària, la situació política i militar del Nord d'Àfrica. Aquesta realitat ha exercit ja la seva influència insana, perquè és de tota evidència que les forces expedicionàries anglo-nordamericanes, enfortides per la incorporació de cert nombre d'unitats colonials franceses, no han pogut concentrar tot el seu poder immediatament sobre Tunis i Bizerta i resoldre la qüestió quan hi havia en ambdues places una quantitat insignificant de soldats italo-alemanys, perquè gran part de les mateixes està fent la guàrdia en la frontera del Marroc espanyol. A l'immobilitzar una part important de l'exèrcit anglo-nordamericà, Franco i Falange han prestat un primer gran servei a Hitler, li han donat temps per a prendre amb poderiu gairebé tot el litoral tunès.

A mesura que passa el tams la situació política i militar del Nord d'Àfrica no tendeix a posar-se clara, ans el contrari. Les darreres informacions assenyalen que l'exèrcit franquista en el Riff és ja fort, prop de 250.000 homes; que s'han anat concentrant allí més avions dels que "suposava" que tenia Franco. La mobilització de les lleves, ordenada per Franco, es realitza cobrint un arc que domina tota la zona de Jibraltar, en previsió d'una acció ofensiva nazifeixista contra les Nacions Unides. Mobilització que adquireix el seu màxim relleu si recordem que Hitler està concentrant un poderós exèrcit en el Pirineu i tots els vaixells mercants que es troben en els ports francesos de la Mediterrània, que els dictadors feixistes d'Espanya i Portugal acaben de formar per ordres d'Hitler el "Bloc Ibèric".

Això obliga a les Nacions Unides a desenrotllar un esforç màxim, polític i militar, per a no veure's sorpresos, en termes que podrien ésser funestos, pels esdeveniments no llunyans i fàcils de preveure per tots aquells que tinguin ulls per veure, que havien previst i anul·lat els dirigents de Londres i de Washington si haguessin donat a Franco i Falange Espanyola, el tracte que es mereixen, si haguessin ajudat al poble espanyol en la seva incesant i heròica lluita contra els seus botxins. Això no ha estat així, per a desgràcia de tots, i encara que a Londres i Washington ja comencen a veure més clar, el mal està fet i les conseqüències d'una nefasta política a la vista. La conseqüència primera és que Anglaterra i E.E.U.U., estan molt aprop d'un volcà. La conseqüència segona és que Anglaterra i E.E.U.U., hauran de portar al Nord d'Àfrica enormes contingents humans, tremendes quantitats de material, molt forts contingents navals. La tercera conseqüència és que Anglaterra i E.E.U.U., guanyaran aquesta batalla amb més temps i pèrdues humanes de les que calcularen. La quarta conseqüència és que l'allargassament del període preparatori per a la batalla decisiva per a la solució política i militar del problema africà, ofereix a Hitler plaços que ten peremptòriament necessita per a refer els seus dispositius de defensa i atac, per a fortificar les zones que consideri més vulnerables o atacables del continent sud d'Europa, per a subjectar amb mà de ferro al desmoralitzat poble italià, per a que els seus gauditiors, i entre ells Franco, li resolguin com puguin la seva angustiosa demanda de reserves humanes. Heus aquí un altre servei de Fran

co i Falange fet a Hitler per la seva simple presència en el poder d'Espanya, poder que mai haurien conquistat si la República Espanyola no hagués estat sacrificada.

Naturalment, els factors que acabem d'enumerar perorien bastant de la seva importància si darrera de l'exèrcit angloamericà existís una França combatent sòlida, compacta, homogènia, i amb ella, l'adhesió fervorosa i sense reserves de les masses populars d'origen europeu radicades a l'Àfrica del Nord. Això no existeix, perquè si bé és cert que ha reduït a un mínim el preu militar de l'ocupació del Marroc i Argèlia, en aquesta primera etapa, també ho és que la no restauració de la República francesa i de les seves lleis, que l'intent de mantenir a l'Àfrica del Nord el règim semblant al feixista de Vichy, que la sospitosa lentitud i confusionisme amb que s'executa l'alliberament dels francesos democràtics detinguts quan Petain, Laval i Darlne, conjuntament manaven, i dels refugiats polítics, antifeixistes i molt especialment dels milers i milers de republicans espanyols, han llançat sobre el conjunt de la situació política i militar gèrmens de dubte, de descontent i d'irritació.

S'HA DE GUANYAR PER A LA CAUSA DE LES NACIONS UNIDES I LES MILIONS DE MARROQUINS.

I moltíssim més clara seria la situació política i militar si els milions de marroquins que rojejen a l'exèrcit angloamericà, formessin un bloc al costat de les Nacions Unides. Aquest bloc pot formar-se. I amb això ja indiquem que no ho tenim. Ignorar-ho seria tan com haver perdut la memòria, el record de fets i esdeveniments de veritable categoria històrica.

Alemanya ha tingut una política marroquí. I la manté. Per això podem dir avui, que el Marroc és un riu d'abelles. La política desenrotllada allí no és recent, de marca hitleriana, sinó antiga i sistemàtica: una política alemanya. Les característiques fonamentals d'aquesta política han estat gairebé les mateixes en temps del Kaiser, de la República de Weimar i, ara, sota el nazisme.

El Marroc ha estat una peça essencial en els plans alemanys de conquesta colonial o mundial. En els plans estratègics, polític

i econòmics d'Alemanya, les costes mediterrànies i atlàntiques, han estat i són una preocupació fonamental. Allí està la considerable quantitat de bases aèries navals, i submarines que assegurarien el domini d'un Continent, que permetrien neutralitzar, almenys, l'Estret de Gibraltar, desarticular a fons les vies capitals de comunicació de l'imperi britànic, controlar la navegació de l'Atlàntic del Sud, assegurar la seva hegemonia sobre l'Amèrica del Sud en quins principals països compta amb poderoses colònies formades i enfortides, no per espontanis corrents emigratoris, sinó conforme a un clar disseny.

Des de començament d'aquest segle, Alemanya ha prosseguit sistemàticament aquesta política en el món àrab i, particularment, al Marroc. Els seus agents han recorregut el territori marroquí com a representants del govern alemany, per a exaltar la gran potència alemanya, la invencible força militar alemanya, la fidel "amistat" alemanya, vers els àrabs, la increbantable voluntat alemanya d'ajudar a l'Islam en la seva lluita contra la dominació anglesa, francesa i espanyola. Abans del Tractat d'Algèires, provocat per l'alarma que l'activitat alemanya suscità a Anglaterra, França i Espanya, els agents alemanys proveïren d'armes als refenys, rebals i kàbiles del Marroc francès, als tuàrogs de les costes atlàntiques del Sahara. El lliurament d'armes alemanyes a les kàbiles marroquís no s'interrompé ni en el curs de la primera guerra mundial. Adquirí un volum enorme en temps de la República de Weimar, del 1.920 al 1.925. Vaixells alemanys portaren fusells, metralladores, armes curtes i municions a les costes marroquís. Fou amb armes i recolzament polític, econòmic i diplomàtic alemanys, que Abd-elKrim lluità contra els exèrcits espanyols i francesos del 1.921 al 1.925. Ha estat amb fusells i bales alemanyes que els referenys han matat a milers i milers de desafortunats soldats espanyols, des del 1.909. Les armes alemanyes eren lliurades als marroquís gratis, o a preus ínfims; eren l'obsequi de la "invencible" Alemanya als seus "fidels" amis marroquís.

Gràcies a aquesta política el prestigi d'Alemanya ha estat gran i serà prudent creure que continua essent-ho, al Marroc. Els agents alemanys han dominat pràcticament el Marroc. Mentre França i Espanya s'asseguraven el domini polític, amb un cost enorme de vides i diners, els agents alemanys s'apoderaven de les riqueses econòmiques marroquís, en primer terme de la seva riquesa mine-

ra. Aquests agents "convenceren" als caps de kàbiles de l'existència de mines riquíssimes en el Riff i l'Atlas, els soliviantaren contra les pretensions espanyoles i franceses de quedar-se amb elles i obtingueren a preu irrisori permisos d'"investigació" i explotació. Organitzaren societats especials amb capital alemany dirigides pels famosos germans Mannesmann que arribaren a ésser els veritables amos del Nord del Marroc des del 1.912 al 1.920 i motiu de terribles escàndols polítics a Espanya mateix.

Els agents alemanys circulaven lliurement per les kàbiles marroquis. Semblaven sempre els millors amics del cap. Obtingueren així les concessions mineres i el monopoli comercial. Fins a finals del 1.939 en els "zocals", es veien gairebé exclusivament mercaderies d'origen alemany: sucre, espelmes, robes de cotó, utensilis per a les indústries primitives, a més de les armes.

Aquesta profunda influència alemanya en el Marroc no ha desaparegut, ni molt menys. No són Darlan ni Nogués, ni Giraud, els que podran anul·lar-la. Els mètodes han d'ésser altres i la perspectiva molt diferent. La propaganda antifrancesa desenrotllada pels agents alemanys ha deixat ferments sumament perillosos. Els excessos i crueltats propis de tota conquesta colonial i l'explotació característica de tot règim colonial han engendrat l'odi en àmplies masses. Aquests dos elements conjugats i exaltats pels agents nazis o pro-nazis del Nord d'Àfrica, són bastant fortes per a crear serioses dificultats a les forces expedicionàries anglo-nordamericanes. En la guerra del 1.914 al 1.918 el cap rifeny Abd-el-Malek sostingué amb diner alemany un exèrcit que, operant des de la zona espanyola, arribà a combatre fins a l'Atlas. Abd-El-Malek, obligà al mariscal Liautey a mantenir al Marroc un exèrcit permanent de 300.000 homes. Això pot repetir-se avui, amb l'aggravant de que els alemanys i italians estan a Tunis i l'exèrcit franquista al Riff.

Durant llarg període els agents alemanys s'abstingueren de propagandes de tipu polític o de partit. Eren els representants de la "nació alemanya". Des de la guerra d'Abd-el-Krim canviaren la seva tàctica i es declararen partidaris de "la independència" del món islàmic. Estimularen i recolzaren els moviments "interdependentistes" en el Mitjà Orient i el Nord d'Àfrica. A Egipte el "huganisme" creixé amb força. Els nazis han accentuat aquesta tàctica

i, sotmesos a la seva influència, els joves que estudiaren a les universitats d'Egipte retornaren a Tunis, Argel i el Marroc per a propagar idees "independentistes", però sobre la base d'una organització musulmana totalitària dirigida pel Sultà: una barreja explosiva de l'ortodoxia extrema de la religió musulmana i del nazi-feixisme traduït a l'àrab.

L'ACTIVITAT DELS NAZIS ES GRAN AL MARROC

De tot aquest treball anterior molt queda; més si tenim en compte que des del juny del 1.940 a novembre del 1.942, els nazis han estat amos absoluts del camp. Queden les idees i els sentiments. Queden innombrables agents nazis camuflats en les kàbiles, queden els agents indígenes nazis, els "majolates", notables marroquis protegits per les autoritats consulars alemanyes. Els "majolates" anaven proveïts d'un títol amb segell i signatura de la Willehms trasse, un títol de "protegit alemany" que els donava dret a la "protecció" alemanya d'acord amb el dret internacional quan tenien alguna història que liquidar amb les autoritats franceses o espanyoles. Abans de la guerra la majoria dels caps moros importants eren "mojdats alemany". Aquests "mojolates" queden, i l'organització alemanya està en peu i dirigida pel Consulat general alemany de Tetuan i la Legació Alemanya de Tànger.

El treball de tants anys no serà abandonat pels nazifeixistes. En la nova situació política i militar creada per l'ocupació anglo-nordamericana, els agents nazis i els seus nombrosos "mojolates" intensificaran les seves activitats. El Consulat general alemany de Tetuan i la legació alemanya de Tànger, amb l'ajut de les autoritats franquistes, reforçats pels membres de les comissions d'armistici que aconseguiren escapar d'Argelia i el Marroc francès, és segur que no perdran el seu temps. Elements auxiliars de la caserna general militar de Tunis, es valdran de tots els mitjans al seu abast per a exaltar l'oposició de les masses indígenes, per a explotar els errors polítics que puguin haver-hi de part de les forces ocupants i aprofundir el descontent i la divisió en la massa resident europea, per a promoure moviments anti-jueus sempre grats als àrabs i aïllar, en el millor dels casos a l'exèrcit expedicionari i minar així la seva moral combatent.

Fàcil és de preveure que els agents nazis reanudaran amb màxima energia i abundància de recursos en la seva propaganda de presti-

gi alemany prop dels líders indígenes i "uhadistes" amb el propòsit únic d'arrossegar-los a accions concretes "independentistes", a xocs físics, per tant, amb les forces militars anglo-nordamericanes i les colònies franceses.

Per a que aquest conjunt de punts foscos que ennegreixen l'horitzó nord-africà, de perills reals que amenacen a les Nacions Unides, siguin neutralitzats i vençuts, s'imposa una política clara, substantivament democràtica. Aquesta situació no serà superada amb la política d'"expedients" que contradiu o deforma un principi essencial d'aquesta guerra de la llibertat contra el nazifeixisme: la individualitat de la democràcia. Serà superada demostrant en els fets que als únics amics de la llibertat del poble marroquí són les Nacions Unides, que l'única possibilitat de llibertat per al poble marroquí, és la seva lluita resolta al costat de les Nacions Unides.

Amb aquesta política honrada, democràtica, no serà difícil contrarestar les maniobres, les intrigues i propagandes dels agents nazis, de transformar a les masses populars marroquís d'espectadors, indiferents o hostils, en participants actives, en combatents resoltes contra l'enemic de la humanitat. Les masses populars marroquís comprendran així, fàcilment, que el moviment "independentista" subvencionat pels nazis és una trampa vulgar que els reserva, si caigués a ella la pitjor de les esclavituds. El nazifeixisme ha destruït la llibertat, la independència de grans i riques nacions europees. Què seria del poble marroquí, classificat com els pobles indoamericans de "sub-raza" en mans d'un nazifeixisme victoriós?. El titella de Franco per arrancar carn de canó a les kàbiles rifenyes, els parla de llibertat, de respecte a les seves costums i aspiracions i imitant al seu amic Hitler, arriba a pactar amb els caps del moviment nacionalista. El resultat ha estat una quantitat enorme de morts, molta milers de mutilats i major opressió. Aquesta experiència dolorosa dels marroquís, sotmesos a la dictadura d'un lacai d'Hitler, pot ésser i ha d'ésser profitosa per a ells mateixos, per a tot el poble marroquí.

EL POBLE MARROQUÍ DEU RECOLZAR LA CAUSA DE LES NACIONS UNIDES

Per el seu propi benestar d'avui, per la seva llibertat futura, el poble marroquí ha de recolzar amb tota la seva força la causa de les Nacions Unides. La victòria de les Nacions Unides serà la se-

va llibertat, no ja l'aparent llibertat sota el règim religiós-feudal predicat pels deixebles "uhadistes" de les universitats d'Égipte, sinó l'autèntica llibertat que ja tingueren els millors pobles europeus i per quina reconquesta vessen avui molta sang.

Les vacil·lacions, les reserves, la ingenuïtat que en ell suposaria el menor crèdit donat als agents nazis, enemics mortals de la llibertat dels homes i dels pobles, arrossegarien al poble marroquí al pitjor dels sacrificis: lliurar la vida dels seus fills a l'enemic més crudel, més implacable que mai hagin pogut tenir.

Si aquest deure de lluitar al costat de les Nacions Unides ha d'ésser acceptat pel poble del Marroc francès, amb major rapidesa i decisió han de fer-ho seu els moros del Riff espanyol. Franco i Falange acaben amb pressa febrosa els seus preparatius per a llençar-se definitivament a la guerra contra la Unió Soviètica, Anglaterra, E.E.U.U., i demés Nacions Unides. I la força d'avantguarda, la força militar de xoc que amb major cura i premura organitzen Franco i Falange, és la constituïda pels fills del Riff. Les kàbiles rifeñes tan ferotgement desfetes en el curs de la nostra gloriosa guerra nacional-revolucionària, quedaran despoblades d'homes vàlids, si entre tots no fem fracassar els plans criminals de Franco i Falange. Els rifeñys deuen negar-se a ésser carn de canó de Franco i Falange, dels enemics del poble espanyol i, amb igual fermesa, d'ells mateixos. Els rifeñys deuen comprendre que la derrota de Franco i Falange, del nazifeixisme, retornarà la llibertat i la independència a Espanya i que aquest magne esdeveniment històric els oferirà les condicions precises per a portar a la pràctica les seves pròpies aspiracions de llibertat, per àmplies i audaces que puguin semblar avui als més exaltats dels seus fills. Els rifeñys que són ja soldats de Franco i Falange Espanyola i sobre els quals pesa la imminència d'una lluita mortífera, han de col·locar-se en l'avantguarda del moviment del poble marroquí per la seva llibertat, per la llibertat del món sencer.

Els exèrcits de la llibertat anglo-nordamericans, tenint al seu costat com aliat combatent al poble marroquí, hauran obtingut una victòria i podran fer front amb més possibilitats de contrarestar-les, a les maniobres nazifeixistes, al cop per l'espalla que s'apresten a donar-li, Franco i Falange.

EL DEURE I LA RESPONSABILITAT DELS CATALANS

Article de Joan Comorera, publicat a "Nuestra Bandera", Mèxic, any III, nº 9, 31 de gener del 1943.

Franco i Falange han completat ja els seus preparatius militars previs a l'ordre d'atac total contra les Nacions Unides, ordre que serà donada en el moment i en les circumstàncies apreciades per Hitler i el seu Estat Major. Amb la mobilització decretada en el moment mateix d'apareixer els exèrcits anglo-americans a l'Àfrica del Nord. Franco i Falange han posat en peu de guerra una força que sobrepassa el milió d'homes. Amb la militarització de la indústria, Franco i Falange s'han proposat ofegar en el terror dels Consells de Guerra sumaríssims qualsevol intent d'oposició popular; disposar d'una massa immensa d'homes amb mètodes militars, d'acord amb les intencions i segons les necessitats d'Hitler, exigir dels treballadors ja privats dels més elementals drets humans, el màxim rendiment. Franco i Falange saben de sobres que no compten amb el poble. Per això accentuen les seves mesures de repressió i extenen a l'últim límit la disciplina casernària. Així creuen que no els serà impossible llançar els pobles hispànics als horrors de la guerra hitleriana, com a carn de canó.

Les maniobres apaivagadores, les declaracions de "neutralitat" que de tant en tant formulen alts esbirros de Franco i Falange, no són més que cortines de fum per amagar la veritat a aquells que no volen veure-la, a aquells que de nou, malgrat les amargues experiències llunyanes i properes, fan tot el possible per a ensopegar amb ella i en les pitjors condicions possibles. No ens enganyen a nosaltres, no poden enganyar el poble espanyol.

Per a nosaltres el procés és d'una claredat molt gran. Els aconteixements militars últims han sorprès a Hitler, el cap que "mai s'equivoca".

Personalment i pels seus altparlants funcionaris, Hitler ha via ja liquidat a la Unió Soviètica, al mil vegades gloriós Exèrcit Roig, amb una simple ordre i en el moment en que li vingués bé, prendria Leningrad, cap força humana el treuria del barris ocupats de Stalingrad, completaria la conquesta de la inexpugnable ciutat del Volga; Moscú, el petroli del Caucas, tota la Rússia europea, caurien a les seves mans -- com fruites madures, en un final i sorollós passatge militar "el problema militar oriental ha estat resolt" i enfront a l'invencible exèrcit nazi, "no resten ja més que hosts desar-

ticulades de rojos despullats i famolencs". Adreçant-se a Anglaterra i als EE.UU. Hitler es rigué dels "generals idiotes" que buscaven un lloc de desembarc i no el trobaven i que a la fi, escolliren un inversemblant i estrafalari, preparat per ell mateix i on l'exèrcit expedicionari, seria destruït; "aviat prendrem café a Alexandria", digué el napolèonic Rommel als seus soldats uns dies abans de la derrota de L'Alameny. El món era seu. Amb sols allargar la mà capitulava Africa, creuava el Canal de Suez, afegia al seu carro vencedor a Turquia, es bevia el petroli d'Irak i d'Iram, atacava per l'espatlla a la Unió Soviètica, aïllant-la del món, avançava sobre l'India per a ajuntar-se amb els japonesos, i en l'altre extrem, essent ja seves les zones africanes oficialment administrades pels seus titelles Pe--tain i Franco, saltava de Dakar a Natai, sotmetia les Amèriques del Sud i del Centre, prenia el Canal de Panamà i el Caribe, ajuntava les seves forces a les japoneses en el Pacífic, bloquejava primer i conquistava després a sang i foc a Estats Units de Nordamèrica. I els plans i somnis del "cap que mai s'equivoca", en plans i somnis es quedaren.

El 7 de novembre pròxim passat, els "generals idiotes" d'Anglaterra i Estats Units, desembarcaren un poderós Exèrcit al Marroc i Argèlia. Un immens convoi, format per més de 800 naus, navegà d'Anglaterra i Estats Units als ports africans, sense que poguessin destorbar-lo els submarins i sense que els espies del traïdor Franco emboscats a Algecires, a la Línia, a les costes del Riff i a Tànger, s'adonessin de la imminència d'aquest fet transcendent. Caigué el règim funest de Vichy a l'Àfrica i amb Dakaren poder de les Nacions Unides, Amèrica quedà a distàncies astronòmiques de les garres d'Hitler. Dies abans del feliç desembarcament, l'exèrcit anglès, comandat per l'"idiota" Montgomery, derrotà al Napoleó del desert, Rommel, i al cap d'una persecució implacable, les restes de "l'Imperio" de Mussolini, caigueren en el sac de les Nacions Unides. A Hitler no li queden en el Mediterrani més que dos cap de pont, activa la una i passiva per ara l'altre: Tunis, Bizerta i el Riff. Els plans asiàtics d'Hitler es vingueren a terra i el petroli i l'aïllament de la Unió Soviètica s'enfonsaren. Les Nacions Unides han creat les premises per al segon front en el Continent Europeu, més aprop dels centres vitals d'Alemanya. I com ens ha dit el camarada Stalin, "ha canviat de socarrel la situació militar i política".

El 19 de novembre pròxim passat, el destruït, el gairebé inexistent Exèrcit Roig, es llança a l'ofensiva. L'exèrcit hitlerià que anava a conquistar Stalingrad, "costés el que costés" i al qual "cap força humana" podria expulsar d'allí,

ha estat copat i destruït fins al darrer home. L'exèrcit hitlerista del Caucas, que ja olorava el petroli de Grozny, està essent caçat com alimanya pels cosacs i els homes de totes les Repúbliques Soviètiques, agermanades per un mateix amor a les terres soviètiques, al seu règim de llibertat i de felicitat, a la gloriosa construcció socialista, al seu cap estimat, el genial Stalin, i les seves restes no podran escapar per Rostov. Els exèrcits hitleristes, que des de Kursk, avançaren amb la il·lusió absurda d'arribar al Volga i prendre Moscú per la reraguarda, corren ara com dimonis, fugint de les justicieres baionetes soviètiques. El setge de Leningrad, la gran ciutat de Lenin, ha estat trencat i amb això i amb la victòria de Velikie-Luki, l'Exèrcit Roig ha iniciat la marxa per alliberar les repúbliques germanes bàltiques. Els exèrcits posats per Antonescu, Horthy, Tisso, i Mussolini a disposició d'Hitler, han estat anihilats i d'innombrables fatxenderies i selectes divisions alemanyes no queden més que restes lamentables. Centenars de milers de morts, centenars de milers de presoners, ingents muntanyes de material bèl·lic, són el balanç de dos mesos d'ofensives soviètiques. I més de la meitat del territori conquistat pels hitlerians des de juny a novembre del 1942, pagant rius de sang, ha estat ja alliberat. Continuen les ofensives soviètiques. Estan per venir encara els cops més durs de l'Exèrcit Roig. Mentretant hi ha festa en el carrer soviètic, com pronosticà el camarada Stalin, i està negre de pasombre i de presentiments funestos el carrer hitlerià.

El President Roosevelt, ha presentat els presupostos per al 1943 al Congrés de la Unió. Cent mil milions de dolars ha demanat per a la guerra. Amb aquests cent mil milions de dolars es fabricaran més de 160.000 avions, més de 20 milions de tones de vaixells, centenars de milers de canons, metralladores, morters i tancs, milions de fusells i bombes d'aviació, serà completat sostingut i tralladat als fronts de batalla un exèrcit de set milions d'homes. I a l'explicar el presupost per a 1943, el President Roosevelt ha assegurat categòricament que en aquest any i en el Continent europeu, els exèrcits anglo-nordamericans obriran "varis" fronts.

El cap "que mai s'equivoca", s'equivocà. S'equivocà a L'Àfrica i en escala incommensurable, a la Unió Soviètica. S'equivocà a l'assegurar que els Estats Units de Nordamèrica arribarien tard. Com s'equivocà al suposar que amb la Gestapo i les seves S.S. impediria l'aixecament en massa dels pobles sotmesos i freturosos de justiciera venjança. Com s'equivocà al creure que amb els seus titelles Mussolini-

ni, Franco, Petain, Laval, Degrelle, Mussert, Quisling, Horthy, Tisso, Antonescu, Boris, Filov i Mannerheim, podria omplir els buits insondables que en els rengles de l'exèrcit - alemany causa l'Exèrcit Roig podria recompensar les destrosses enormes que en la seva economia de guerra produeixen els avions de la Unió Soviètica, d'Anglaterra i Estats Units.

La lluita contra el nazifeixisme, els seus aliats i els seus complices és a mort. Malgrat els esforços dels seus Franco, i companyia, dels seus agents muniquesos, i de tota mena i - latitud, dels seus assalariats trotsquistes, falangistes i - faistes, la guerra no acabarà amb una pau blanca, negociada, amb un armistici que salvaria allò substancial del règim hitlerià i dels seus titelles en el Continent. Malgrat tot, la guerra acabarà militarment i amb la mort segura dels caps -- "que no s'equivoquen", de les seves pandilles d'assassins i dels seus règims d'aprobi i monstruosos terror. Hitler, els - seus aliats i complices, lluitaran fins a la fi, amb l'esperança, d'un "arranjament" entre les potències adversàries, - com ha dit recentment Gomez Jordana, el funcionari d'Hitler en el Ministeri de l'Estat espanyol.

Per això seria un terrible error deduir que les tremendes -- derrotes d'Hitler en la Unió Soviètica i a l'Àfrica, que el presentit colapse del nazifeixisme tan aviat com s'obri el - segon front en el Continent europeu, afluïxen els llaços, de biliten la solidaritat i la voluntat de combatre dels seus - aliats i complices. No, d'aquest vaixell que ja comença a - fer aigües, cap rata se'n escaparà, Hitler, Mussolini, Franco, Petain, Laval, Degrelle, Mussert, Quisling, Mannerheim, - Horthy, Tisso, Antonescu, Boris, Filov, tenen els seus caps posats en el mateix llaç i quan la humanitat, lliure ja de - monstres i assassins, tiri de la corda, junts ballaran la -- darrera dansa.

Per això, el perill d'ésser arrossegats a la guerra total al costat d'Hitler mai ha estat tan gran, tan imminent com ara. Per això, la necessitat de lluitar amb la màxima energia i - la màxima capacitat de sacrifici per a exterminar a Franco i a Falange i a les seves pandilles de pistolers, als agents - de la Gestapo i a les bandes de "tècnics" i "turistes" nazi - feixistes que controlen i dirigeixen la nostra vida econòmica i militar, que ensenyen als traïdors els més refinats mètodes terroristes nazis, mai se'ns ha imposat amb tanta força i urgència com ara.

Res de distreure'ns en l'apreciació dels fets i del nostre - deure democràtic i patriòtic. Ni prejudicis propis, ni manio

bres alienes.

Mentre Hitler reagrupa les seves forces, mentre els seus Quislings mobilitzen i enquadren nous exèrcits, maniobra política, llança ofensives de pau, d'"arranjament" entre els adversaris, procura treure dels propis aliats, concretament d'Anglaterra i Nordamèrica, el màxim de queviures, matèries primeres i combustibles. En l'avantguarda d'aquesta maniobra política i desenvolupant ciniques pràctiques de xantatge, estan Franco i Falange.

Franco i Falange, fan parlar de la seva "neutralitat", del caràcter pacífic del recent i ridícul "Bloc Ibèric" format amb el règim feixista de Portugal, de la seva decisió d'oposar-se a les potències que pretenen envair la terra espanyola i de cridar en el seu ajut a les potències no agressores del seu refredament progressiu envers l'Eix, de la seva inclinació a sumar-se al grup democràtic. Aquestes són les paraules mentideres que els seus agents escampen pel món i -- que encara enganyen, desgraciadament, a individus i representants d'Anglaterra i Estats Units que no paren en la seva funesta política apaivagadora, no obstant l'experiència terrible de Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica i França, -- d'Hongria, Romania, i Finlàndia, d'Iugoslàvia, Grècia i el Japó, que s'entesten en completar el "recordar de la Badia de la Perla" amb un recordeu el Rif", que semblen resolts a considerar factible la coexistència d'una democràcia victoriana amb règims feixistes a Europa i a Amèrica, que no accepten encara la veritat indiscutible d'un principi que és bandera de combat dels centenars de milions d'homes que lluiten contra els enemics de la humanitat: la democràcia és indivisible. Però els fets de Franco i Falange són clars i -- poden la realitat al nu. La divisió Blava, que encara amb el seu camuflatge de "voluntària" era ja un acte de guerra activa contra les Nacions Unides, ha estat convertida en -- unitat regular de l'exèrcit espanyol. Amb això no sols -- s'ha tret la careta el franquisme, sinó que ha obert la porta per on han de passar les divisions promeses per Franco a Hitler "si el baluard anticomunista alemany estigués en perill". Les divisions de Franco, reforçades amb la mobilització interior i el material alemany, es concentren no al -- Pirineu, sinó a Galícia, entorn a Gibraltar, al Rif. Mentre tanca el pas a les forces aliades que poderen un dia -- sortir de Gibraltar i afila el punyal que amanaça l'espant -- lla dels exèrcits expedicionaris angloamericans a l'Àfrica del Nord, Franco deixa oberts els passos del Pirineu a les divisions blindades d'Hitler. Dels aerodroms andalusos sorten els avions alemanys que bombardegen els ports atlàntics de l'Àfrica. Als ports espanyols tenen els seus amagatalls

els submarins alemanys que pirategen per l'Atlàntic Central i del Sud. En els centenars d'aerodroms construïts sota la direcció i control de tècnics alemanys, aterrarán els avions d'Hitler, arribada l'hora decisiva. Els queviures, les màtèries primeres, els combustibles adquirits a Amèrica amb diner anglès, són lliurats a Hitler. Els famosos "sobrants" de l'espantosa misèria del poble espanyol, són portats a -- Alemanya. Milers i milers dels nostres millors obrers són posats a l'ordre de la Gestapo que administra la mà d'obra estrangera en les fàbriques de guerra alemanyes. Tota la nostra depauperada i destroçada economia és economia de guerra plantejada per Hitler. El presupost dels país arruïnats, s'ha duplicat, no per a la reconstrucció sinó per a enfortir, engrandir dia a dia la màquina militar i repressiva. I mentre els agents a sou, les bandes falangistes, trotsquistes i faistes parlen de "neutralitat", de pactes pacífics, d'allunyament de l'Eix, de conversió democràtica, Franco -- proclama oficialment la seva "no bel.ligerància", la seva adhesió al "nou ordre", la seva abominació del comunisme, del liberalisme i de la podrida plutocràcia anglosaxona, la seva identificació teòrica i pràctica amb el feixisme de Mussolini i el nazifeixisme d'Hitler i envia a Berlin al Secretari de Falange, de la qual és el directe i únic màxim dirigent, el pistoler Arrese, per a que convingui amb Hitler -- els detalls finals del pla d'agressió traïdora a les Nacions Unides.

Aquesta és la veritat, l'única veritat. I no pot ésser altra, perquè Franco i Falange, tenen vinculada la seva vida i la vida del seu règim a la del nazifeixisme.

Franco i Falange, són incompatibles amb Espanya. El règim de Franco i Falange és incompatible amb la democràcia triomfant. En això no hi ha ni pot haver engany ni equivoc possible. El poble odia a mort a Franco i Falange i al seu règim, no ha abandonat la seva lluita heroica contra els traïdors i sap positivament que acabarà per vencer-los, per anihilar-los. Per a Franco i Falange, per als traïdors, no queda més esperança per a la seva perllongació precària en el poder subordinat a Hitler, que la victòria del nazifeixisme, i una infinitament més lleu, la victòria dels espaïvagadors amb la seva pau negociada, amb l'"arranjament" de Gomez Jordana ministre d'Hitler. La victòria militar de les Nacions Unides és la mort de Franco i Falange, i en el suppost de que els pobles hispànics no acabin amb ells abans, com és la seva voluntat increbantable, que és el fi cobejat amb la seva lluita abnegada. Per això Franco i Falange volen que els espanyols siguin carn de canó del nazifeixisme.

Per això Franco i Falange són la guerra d'Hitler.

Davant d'aquest perill imminent i suprem, els catalans tenim un sol deure; oposar-nos a ell, lluitar contra ell, destruir els plans criminals de Franco i Falange. Tot allò que s'oposi a aquest deure, que tendeixi a debilitar i a desordenar l'esforç comú contra el crim de la guerra hitleriana, no sol és nociu, sinó que pot constituir un delicta de lesa Pàtria, de lesa humanitat.

Sols amb la nostra lluita actual i activa, incrementada dia a dia, sense demanar ni donar treva, podrem destruir Franco i Falange, impedir que ens arrosseguin a la guerra hitleriana. La passivitat és la guerra contra les Nacions Unides i a curt plaç. La lluita suposa molts sacrificis, la pèrdua de moltes vides estimades. Però la guerra hitleriana significa una Espanya sense independència i sense sobirania, la destrucció física de Catalunya, una hecatombe sense parió en la nostra història.

Per la nostra lluita, per a ésser eficient, per a ésser victoriosa, ens exigeix àmplia i fraternal unitat. Unitat en l'acció i en el propòsit, unitat dels catalans i unitat de tots els pobles hispànics. La unitat d'acció en contra de Franco i Falange. La unitat de propòsit és contra el perill imminent de la guerra hitleriana, per a salvar la independència d'Espanya, l'existència mateixa de Catalunya. Per aconseguir aquesta indispensable unitat d'acció i de propòsit, hem d'apartar de nosaltres tot allò que tendeix a empetir-la, debilitar-la, desviar-la a defermar-la.

En aquesta situació de gravetat extrema, de perill imminent no lluitem per una República que perderem, per un Estatut que ens arrebatarien, ni pel caràcter de la República ni per l'amplitud de l'Estatut a reconquistar, ni per definicions nacionals, ni per problemes específics de classe, ni per la dictadura del proletariat. Llitem per la salvació d'Espanya, per l'existència de Catalunya. Aquesta és la qüestió prèvia, la qüestió fonamental i present. Si no som capaços de resoldre aquesta qüestió prèvia, si no som capaços de comprendre-la i de lluitar conforme a aquesta comprensió, i el monstruós crim que preparen Franco i Falange, d'acord amb Hitler, es porta a cap, a que podriem aspirar, en que podriem confiar, quins problemes ens podriem plantejar? Vivim o morim? Aquest és el dilema. I nosaltres volem viure volem triomfar, volem anihilar a la bestia nazifeixista, volem resoldre en bé nostre la qüestió prèvia, perquè sols així ens serà possible tornar a allò que hem estat com a na

ció i com a classe, resoldre la nostra vida futura en ventu-
rós règim de llibertat i de democràcia. Amb la victòria de
les Nacions Unides, amb la nostra victòria, totes les possi-
bilitats, totes les perspectives, totes les realitzacions -
seran legítimes i possibles.

No és, però, una lluita senzilla. L'enemic és fort. Comp-
ta amb un poderós aparell repressiu, amb una part de les --
forces armades, amb una organització crudel que lluita per
la pròpia vida, amb el recolzament directe del nazifeixisme
amb els recursos sempre poderosos d'un estat, amb la forta-
lesa de la desesperació. El nostre enemic no es lliurarà.
Amb les armes ens vencé momentaniament i amb les armes en -
la mà hem de vencer-lo i destruir-lo. Aquest caràcter sen-
se treva de la nostra lluita defineix la nostra necessària
unitat de combat.

La nostra unitat no és ni pot ésser una producció més o ---
menys ampliada del vell Front Popular. La nostra unitat no
pot ni deu tenir limitacions sectàries, com duana posada da-
vant d'aquells que vulguin venir a nosaltres per a combatre
La nostra unitat és la dels patriotes que en unió íntima --
fraternal, amb els demés pobles hispànics, vulguin la ruïna
definitiva de Franco i Falange, salvar a Espanya i a Cata--
lunya dels horrors de la guerra hitleriana. Es la unitat -
de tots els patriotes sense excepció i sense rezels, sense
preguntar a ningú ni d'on ve ni a on va, que fou i que és.
Enfront a nosaltres sols volem a Franco i Falange, a les se-
ves pandilles d'assassins i pistolers, a la morralla trots-
quista i faista, als invasors. Lluita neta i cos a cos amb
l'enemic mortal.

Es la lluita contra l'enemic comú, i en la victòria comú da-
munt ell, els més durs i complexos problemes del passat tro-
baran la seva solució. Què poden tèmmer, uns d'altres, reze-
lar uns d'altres, els pobles català i castellà, basc i ga--
llec, si units en fraternitat d'armes exterminen a Franco i
Falange, a l'enemic que els oprimeix, vexa, arruïna, desaga-
na a tots, que ha sotmés a tots al mateix orpobi de l'opres-
sió nazifeixista, que vol arrossegar-los a tots a la matan-
ça de la guerra hitleriana? La nostra lluita única és el -
crisol on es fonen les velles contradiccions i incompren---
sions, les velles rivalitats i rancunies, on es va fonent -
el metall amb el qual construïrem l'Espanya neta, explen---
dorosa, forta, una i diversa del demà victoriós.

Els nostres camarades, la classe obrera de Catalunya, han -
d'ésser els primers en comprendre i en aplicar aquesta àm--

plia unitat de combat contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana. Si els nostres camarades, si la classe obrera de Catalunya, no la comprenen i per tant, no l'apliquen, aquesta urgent i indispensable unitat no serà aconseguida i el camí estarà obert per als monstres que ens volen imposar la guerra hitleriana. Però per a comprendre en tota la seva justesa la unitat nacional àmplia, la classe obrera deu disposar-se a realitzar la seva pròpia unitat orgànica. Es així com la classe obrera, columna vertebral de la nació, serà la columna vertebral de la unitat combativa. Aquesta magna responsabilitat històrica ha d'èsser acceptada amb exaltació i alegria per la classe obrera de Catalunya i en honor a ella i per a no ésser indigna d'ella, en les lluites d'avui i de demà, ha d'èsser un bloc irrompible, liquidar la vella rivalitat de carnets que no té sentit ni justificació teòrica ni pràctica, expulsar del seu si a l'escombreria trotsquista i faista, re-sidu pudent de la divisió i de la derrota, llançar-se, sense titubeig, pel camí de la conservació i enfortiment del seu Partit Polític i únic, el P.S.U. de C., de la creació sobre la marxa de la Central Sindical única.

No estem sols en la nostra batalla mortal contra Franco i Falange, contra el nazifeixisme i la guerra hitleriana que ens volen imposar. Al costat de l'Exèrcit Roig, dels exèrcits angloamericans i de francesos combatents i de Xina, és van aixecant en armes els pobles d'Europa. Els sabotejadors, els francotiradors i els guerrillers de França, bèlgica i Noruega estan amb nosaltres, lluiten per la nostra causa. Els indomits guerrillers d'Iugoslàvia que han expulsat de gran part del seu territori a la xusma alemanya i italiana, als traïdors txecniks i ustachis, estan amb nosaltres i ens assenyalen, amb les seves victòries i amb el seu dolor, el camí que devem seguir. La Grècia i Polònia, a Hongria, Romania i Bulgària, els obrers, els camperols, els intel·lectuals, la classe mitjana, tots els patriotes, ofereixen la seva vida i la seva sang a la mateixa causa de la llibertat i de democràcia que defensarem nosaltres contra el nazifeixisme invasor i els traïdors, que defensen amb coratge mai extingit. Europa és un volcà en erupció i les seves flames i les seves laves cremen i destrueixen les últimes energies de l'enemic de la Humanitat.

Al combat, catalans! Sabotejadors, francotiradors, guerrillers de Catalunya: a l'acció immediata i implacable! La terra catalana ha de cremar sota els peus de traïdors i invasors. A Hongria, en plena lluita, s'ha forjat el Front

Nacional per la llibertat hongaresa. Forgem nosaltres la -
nostra àmplia, patriòtica, aliança catalana, fraternalment
unida en l'acció i en el propòsit a la Unió Nacional, un Go-
vern que des de la Pàtria mateixa dirigeix i organitza la -
lluita contra alemanys i italians, contra els traïdors de -
Paflevic i Mijailovic, un Govern que ha escrit sobre la se-
va bandera, empapada en sang enemiga: "Pobles lliures, mori
el feixisme!". Creiem en el curs de la nostra lluita i sor-
gida d'ella i sobre el territori espanyol, el Govern de --
tots els patriotes espanyols, de tots els pobles hispànics
un Govern per a tots i en el qual estiguem tots, un Govern
combatent que ens organitzi i ens dirigeixi en la batalla a
mort contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana.

Hitler mobilitza els seus últims recursos per a fer front -
als desastres aclaparadors que li infligeixen l'Exèrcit --
Roig, els exèrcits angloamericans i de francesos combatents
els francotiradors i els guerrillers d'Europa sencera. Els
seus gaudistes, els seus Franco i els seus altres Quisling
corren en ajut per a salvar-lo i salvar-se de la catastrofe
inevitable. Impedim-ho exterminant els traïdors! així con-
tribuirem a la victòria de les Nacions Unides; així ens sal-
varem dels horrors de la guerra hitleriana; així reconquis-
tarem la independència d'Espanya i la vida de Catalunya; -
així podrem construir el nostre futur en un règim de lliber-
tat i de democràcia, de pau i de treball!

CARTA OBERTA DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA A
MIQUEL SANTALÓ

Mèxic, D.P. 15 de febrer del 1943. Arxiu Comorera - Massip.
C.E.H.I. Facultat de Geografia i Història Universitat de Bar-
celona.

Estimat amic:

En el seu degut temps vàrem rebre la vostra declaració de -
data 24 de novembre del 1942, la qual tingueru a bé trame-
tre'ns en data 27 de desembre de l'any passat. En les con-
verses que arran d'aquesta declaració hem tingut amb vós us
vàrem exposar a bastament el nostre criteri. No pensàvem a-
nar més enllà. La publicació, però, de la declaració a "La-
Humanitat", òrgan oficial d'E.R. de Catalunya a Mèxic, ens-
obliga a dir-vos clarament i categòrica -de manera pública-
també. - quina és la nostra posició i el nostre criteri. Els
problemes que tenim davant nostre són de prou volum, perquè
tothom prengui la seva responsabilitat actual i per a l'es-
devenidor.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya no està d'acord-
ni amb l'orientació ni amb el contingut de la declaració --
signada per vós.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya no pot estar d'a-
cord amb un document en el qual no es planteja cap dels pro-
blemes vitals del nostre poble, en el qual no s'estableix --
cap mesura de lluita contra els enemics mortals de Catalu-
nya, contra els plans criminals de Franco i de Falange que-
volen arrossegar-nos a la guerra total al costat de l'Eix:-
amb un document fet de cara a l'emigració més dubtosa i no-
de cara a Catalunya, per al consum i satisfacció d'exiliats
no combatents i no per a servir Catalunya. En la Declaració
es recullen els sidralismes més eixorcs de l'emigració, les
especulacions polítiques més infantívoles i més allunyades-
de les realitats tràgiques que pateix el nostre poble. En -
ella es fan concessions inadmissibles als grups més irres-
ponsables de l'emigració, a les desferres de la nostra mo-
mentània derrota, als individus que s'han caracteritzat per
la seva conducta antiunitària, anticatalana, còmplices o a-
liats dels agents hitlerians, trotsquistes, als enemics, --
per tant, del poble català.

En la Declaració es demana la unitat "dels catalans sense -
reserves ni recels, amb una disciplina estricta sota la di-
recció de les representacions legítimes de les institucions
de Catalunya", s'invita "a una col·laboració a tots els ca-

talans". Unitat i col·laboració per a fer què?. Primera- -
 ment, perquè quan "els segrestadors de la República Espanya
 la hagin de definir-se contra les democràcies", no ara sinó
 després, "tinguéssim preses totes les mesures per a fer-los
 front". Segonament, perquè això ens donaria una "consistèn-
 cia indestructible i permetria fer sentir la veu de Catalu-
 nya amb la màxima autoritat, arribada l'hora prop dels for-
 jadors de la pau del món per a reivindicar els drets que li
 pertoquen", car així serà "més gran el prestigi dels cata-
 lans als ulls de les potències que menen directament avui -
 (com nosaltres ahir), el combat contra les forces totalità-
 ries". I en tercer lloc, perquè "un cop feta la unió" i --
 "tant bon punt les circumstàncies ho exigissin", es pogués-
 "organitzar en" Consell encarregat d'orientar-la, per a di-
 rigir la política amb ampli sentit nacional i amb íntim con-
 tacte amb el Parlament de Catalunya, per fomentar la cultu-
 ra i endegar les iniciatives que puguin ésser útils al su-
 prem interès de Catalunya". Aquesta és la part programàtica
 de la Declaració, sense afegir-hi ni treure'n res. La seva
 nociva significació és agreujada en qualificar de "meritò-
 ria" la tasca divisionista, anticatalana, de les ja desba-
 llistades Comunitats, de "patriòtic" el tartarinesc i ja di-
 ssolt Consell de Londres, quan conclou que el nou Consell -
 ha de residir a Amèrica per ésser "el lloc des d'on poden -
 auscultar-se millor els moviments internacionals i prevenir
 i atendre les contingències que sigui favorables al nostre
 plet i a la seva defensa".

El Partit Socialista Unificat de Catalunya afirma, categòri-
 cament que no és aquest el camí de la unitat, que no és amb
 un programa que no serveix ni té en compte les lluites i --
 les exigències del nostre poble, bo només per a espectadors
 vençuts i separats ja de Catalunya i pels especuladors de -
 l'equívoc separatista, que es pot demanar la col·laboració-
 de les forces responsables i substantives de Catalunya. --
 Molt menys es podria esperar que Catalunya, la Catalunya --
 que sofreix i lluita, hi donés la seva conformitat.

No es pot demanar unitat avui per a fer front al moment en-
 què Franco es defineixi "contra les democràcies". Car a- --
 quest moment és d'ahir. No hem d'atendre que Franco es defi-
 neixi, perquè ja està definit. Franco és el Quisling de Hit-
 ler a Espanya. Franco és un bel·ligerant contra les Nacions
 Unides, puix que actes de bel·ligerància són la signatura -
 del pacte anti-Komintern, la "División Azul", la tramesa a -
 Alemanya a treballar com esclaus de 200.000 obrers espa- --
 nyols i el lliurament a Hitler dels queviures i combusti- -
 bles que necessita el nostre poble famolenc i sense treball,
 dels ports atlàntics, de les Balears i Canàries, dels acro-

droms i comunicacions estratègiques; la mobilització contra els aliats, la militarització de les indústries, la transformació de la "División Azul" en unitat regular de l'exèrcit, el reforçament de l'exèrcit del Rif, la concentració massiva i militar a Galícia i entorn de Gibraltar, el desguarniment dels Pirineus; les paraules clares i els actes contundents de Franco i de Falange. El nazi-feixisme, com ens diu Stalin, no declara la guerra, la fa, i el problema consisteix no a esperar una definició que ja s'ha produït, sinó a resoldre si hem o no de lluitar amb tots els mitjans per impedir que Franco i Falange ens arrossequin obertament, sense disfresses ni embuts, a la guerra total contra les Nacions Unides. Els catalans de Catalunya han resolt el problema afirmativament i units fraternalment entre ells i amb tots els poble hispànics menen la lluita despietada per la pròpia llibertat, per l'enderrocament de Franco i Falange, per no ésser llançats totalment i definitiva als horrors de la guerra hitleriana. Els catalans exiliats no podem ni hem de fer altra cosa.

No es pot demanar unitat i col·laboració als catalans perquè algú, en un moment donat, presenti una factura desconeguda pel nostre poble a les Nacions Unides i a l'hora de la pau. Cal esbandir de manera absoluta i immediata l'equívoc separatista. És legítima la ideologia separatista, encara que siguin reaccionaris els mètodes emprats pels separatistes que coneixem. En l'exercici i aplicació lliure del dret d'autodeterminació, principi bàsic de la nostra línia nacional, Catalunya pot organitzar-se en Estat separat, independent, si aquesta fos la seva voluntat sobirana. Per a passar, però, de la teoria a la pràctica cal resoldre la qüestió prèvia fonamental -anihilar Franco i Falange, impedir la guerra total contra les Nacions Unides, restablir un règim de llibertat i democràcia- i hem d'admetre que els separatistes mentre no canvien llurs mètodes, mentre siguin instruments de la trepa d'agents hitlerians trotsquistes més o menys disfressats d'ultra nacionalistes, d'ultra separatistes, d'ultra Catalunya Gran, no ajuden a resoldre aquesta qüestió prèvia, ans bé reforcen la posició de l'enemic pitjor que mai no hagi tingut Catalunya. Si legítim és la ideologia separatista no ho és que el senyor Santaló, republicà federal i no separatista, dirigent d'Esquerra Republicana, partit republicà nacionalista i no separatista, representant del President de la Generalitat de Catalunya, institució constitucional de la República Espanyola i no separatista, presti i faci seu l'equívoc separatista. Aquesta pràctica de concessions inadmissibles que, altrament, no correspon ni a la pròpia ideologia ni a la representació re

ivindicada, ni als interessos essencials i permanents del nostre poble: és la negació de la unitat, és un obstacle insalvable a la col·laboració, ha estat sempre funesta en la política catalana i és avui més funesta que mai, car enforteix i no afebleix Franco i Falange, facilita i no destorba els plans criminals de guerra hitleriana de Franco i Falange, no podem admetre, Catalunya no pot admetre, el fals i hipòcrita plantejament del problema nacional. Catalunya no és un Estat independent vençut i sotmès pel nazi-feixisme. Catalunya és una part integrant de l'Estat Espanyol i és en el si de l'Estat Espanyol que el nostre problema nacional s'ha de resoldre. Catalunya no féu sols una guerra gloriosa contra els invasors nazi-feixistes i els generals traïdors. La guerra va ésser l'esforç comú, agermanant per la sang i el mateix altíssim ideal, de tots els pobles hispànics en defensa de la independència d'Espanya, de la República, -- dels drets i llibertats assolits per Catalunya i Euzkadi. -- Catalunya no sofreix un règim terrorista d'excepció. Per bé que a Catalunya es pateix la doble repressió nacional i social, el terrorisme pistoler i lladre de Franco i Falange s'ha abaltit damunt tots els pobles hispànics i en nom i -- profit de Hitler els ha enfonsat en un abim de dolor, de -- mort, d'ignomínia. La guerra hitleriana no amenaça solament Catalunya. La monstruosa carnisseria és el perill imminent i comú a tots els pobles hispànics. Catalunya, palesant una sensibilitat política que ja voldríem per als nostres amics, ha deixat de banda les qüestions del demà i, sense fer cap renunciament, s'ha mobilitzat en massa en la lluita contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, per salvar la seva vida i obrir el camí de les realitzacions i reivindicacions futures. I de guerrillers, els franc-tiradors, -- els sabotejadors catalans són germans d'armes dels guerrillers, dels franc-tiradors, dels sabotejadors d'Espanya. -- Tots els pobles hispànics, sense reserves ni malfiances, estan junts en el combat a mort contra l'enemic comú. Com és possible separar-los en aquest moment crucial de la pròpia història, de la història humana? Com concebre que polítics i organitzacions responsables de Catalunya vulguin isolar Catalunya, falsejar la situació real de Catalunya, menysprear la voluntat combatent del nostre poble; defugin la lluita i la responsabilitat de direcció d'aquesta lluita infatigable; esdevinguin espectadors eixorcs d'una tragèdia que, d'arribar a la fi, anorrearia físicament la nostra pàtria, -- pidolaires humils i acovardits manejats per agents muniquesos? Avui, moltíssim més que ahir, és indispensable la -- lluita unida dels pobles hispànics. Avui, moltíssim més que ahir, els pobles hispànics estan units pel mateix sofriment, pel mateix esclavatge, pel mateix destí: els pobles hispà--

rics es salvaran junts o seran anihilats junts. Avui, moltíssim més que ahir, la llibertat de Catalunya, de tots els pobles hispànics, serà el fruit del propi esforç del propi combat menat a fons contra Franco i Falange i la guerra hitleriana, esforç i combat paral·lels a la guerra a mort de les Nacions Unides contra el nazi-feixisme.

No es pot demanar als catalans que s'uneixin entorn d'un -- Consell fantasma, a organitzar ningú no sap quan i a esquartera i contra la voluntat manifesta dels catalans que més -- compten, els de Catalunya, encarregat de "fomentar la cultura" i de presentar-se barret en mà, un dia, a la porteria d'un palau innominat on es trobaran els delegats desconeguts d'una Conferència d'una pau incògnita, amb el "nostre plet" sota el braç...: La tragèdia del nostre poble és massa profunda perquè ningú no es permeti fer-ne una mena de Jocs Florals de Can Prosa. En la situació actual considerem necessaris més que òrgans d'un Poder inexistent, òrgans de lluita, òrgans capaços de dirigir i coordinar la unitat combatent dels catalans. Considerem necessària i urgent l'Aliança Nacional de Catalunya, tant urgent que res ni ningú no justificarà demà els homes i les organitzacions que l'ajornin o la impossibilitin per incomprensió, per allunyament del país, per desconeixement de la voluntat suprema de Catalunya o per reaccionarisme inconfessat i disfressat de milmaneres. L'Aliança hem de fer-la ara, en primer lloc a Catalunya, on el poble lluita ja unit encara que mancat de direcció orgànica, una aliança en la qual la classe obrera, la pagesia, la menestralia, la burgesia, els catalans de qualsevol ideologia política i religiosa disposats a lluitar a mort contra Franco i Falange i la guerra hitleriana estiguin degudament representats, una aliança nascuda de la lluita i capaç de dirigir la lluita del nostre poble i de conquerir amb ell la victòria definitiva. L'Aliança a l'emigració hem de fer-la ara i no per a presentar factures a ningú, no per a conjuminar constitucions de cafè o entreteniments d'emigrats vençuts i espectadors sense suc ni bruc, sinó, per a mobilitzar tots els exiliats catalans del món, vells i nous, en benefici i al servei de Catalunya, per a donar als catalans de Catalunya i als catalans oprimits en els camps de concentració de França i Africa del Nord, tot l'ajut, tot el suport que ens exigeixen de ple dret: en directrius polítiques, en recursos materials, en dirigents resoluts i capaços.

No es pot demanar als catalans que donin llur suport a un Consell constituït a Amèrica per ésser "el lloc des d'on po

den auscultar-se millor els moviments internacionals". En primer terme, perquè al lloc millor, l'únic lloc, és Barcelona, és Catalunya. En segon terme, perquè dels dirigents i sectors que remouen cel i terra en recerca de Darlans i Peyroutons, de pretendents a trons caiguts per sempre més, res de bo no pot esperar-ne Catalunya, cap poble que, abandonant la pròpia lluita i el seu dret inalienable a resoldre per ell mateix la seva vida, es lliuri a ella.

No es facilita la unitat dels catalans, no s'esperona la voluntat de col·laboració dels catalans, no es serveix el nostre poble fent diferenciacions entre les Nacions Unides, en perjudici i menyspreu de la Unió Soviètica. Les Nacions Unides són un bloc indivisible. Hem d'oposar-nos al joc d'aquells sectors i individus muniquesos, apaivagadors que ben poc fan per guanyar la guerra i pretenen, en canvi "organitzar" des d'ara la pau, que sabotegen com poden l'esforç de guerra als fronts de batalla i malden per una forta policia internacional, la funció de la qual no seria altra que la de coaccionar els pobles europeus l'endemà de la victòria. Aquests sectors i individus són els que ataquen el bloc indivisible de les Nacions Unides, els que, per altres viarans, arriben a l'estació terminal de Hitler. La victòria de les Nacions Unides serà la victòria de Catalunya, d'Espanya, de tots els pobles sotmesos pel nazi-feixisme. I en l'esforç comú de les Nacions Unides, a l'avantguarda, com a primer combatent i com a màxima garantia, es troba la Unió Soviètica. Com admetre el vostre silenci entorn de la Unió Soviètica justament ara, quan les victòries gegantines de l'Exèrcit Roig ens obren els camins de retorn i del redreçament definitiu de la nostra Pàtria?

El Partit Socialista Unificat de Catalunya fa molt de temps que malda per la unitat dels catalans, per la unitat dels pobles hispànics contra l'enemic comú.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya ha accentuat la lluita per la unitat d'ençà del seu manifest del primer d'Octubre proppassat i en el qual davant la imminència d'esdeveniments internacionals que augmentarien enormement els perills d'ésser arrossegats a la guerra total contra les Nacions Unides, proposava als partits i organitzacions, al poble català, un programa de lluita.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya manté avui la seva posició amb la màxima fermesa. La unitat de lluita a Catalunya entorn del programa proposat és avui una realitat -

gloriosa. Volem també que aquesta unitat de lluita entorn - un programa concret de cara a Catalunya sigui un fet fecund a l'emigració.

Proposem, per tant, la constitució immediata de l'Aliança - Nacional de Catalunya amb el següent programa d'unitat de - combat:

PRIMER.- Unitat dels catalans, unitat fraternal dels pobles hispànics per a lluitar:

- a)- Contra l'entrada total d'Espanya a la guerra al costat de Hitler.
- b)- Contra qualsevol forma d'intervenció d'Espanya a la guerra hitleriana.
- c)- Per la ruptura de tot acord o pacte militar, polític, - econòmic, "cultural", d'Espanya amb l'Alemanya hitleriana i la Itàlia feixista.

Conseqüentment, l'Aliança Nacional de Catalunya lluitarà -- per aconseguir:

- a)- El retorn a Espanya de la "Divisió Azul".
- b)- El retorn a Espanya dels obrers lliurats a la Gestapo - per a treballar com a esclaus a les fàbriques de guerra d'Alemanya.
- c)- La no tramesa de matèries primes, queviures, comestibles, productes manufacturats a Alemanya i Itàlia.
- d)- La més àmplia llibertat per als presos i condemnats pel règim terrorista de Franco i Falange.
- e)- El retorn dels refugiats republicans espanyols, sense - excepcions ni represàlies de cap mena.
- f)- El restabliment de tots els drets polítics, civils, de reunió, associació, manifestació i premsa.
- g)- El millorament de les condicions de vida de les masses - populars, en tots els ordres.

Per tal d'assolir aquests resultats, l'Aliança Nacional de Catalunya organitzarà la lluita activa contra els agents de Hitler a Espanya, Franco i Falange:

- a)- Les guerrilles en territori català.
- b)- Els sabotatges sistematitzats a les indústries de guerra i als transports marítims i terrestres al servei de Hitler.
- c)- El no lliurament de les collites als requisadors de Falange o a les comissions militars alemanyes i llur destrucció en cas necessari.
- d)- El sabotatge sistemàtic a les mesures militars de Franco i Falange.

e)- Organitzar la deserció dels mobilitzats i llur utilització combativa.

f)- la solidaritat dels catalans envers els combatents i -- els familiars dels patriotes caiguts.

SEGON.- L'Aliança Nacional de Catalunya organitzarà els catalans residents a Amèrica, de la vella i nova emigració, -- per tal de reforçar amb tots els mitjans al seu abast els -- combatents de Catalunya.

TERCER.- Enderrocat el règim de Franco i Falange, l'Aliança Nacional de Catalunya, fraternalment unida als altres poble hispànics, lluitarà per assegurar a tots els catalans, a tots els espanyols que no tinguin les mans brutes de sang, el dret a resoldre en règim de llibertat i democràcia el futur de Catalunya i d'Espanya.

En presentar aquest programa d'unitat combativa, el Partit Socialista Unificat de Catalunya crida una vegada més Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana, Estat Català, -- Unió Democràtica de Catalunya, la Unió de Rabassaires, la -- Unió General de Treballadors, la Confederació Regional del Treball, a la discussió i a l'acció comuna. Els posa, de nou, davant la pròpia responsabilitat i davant el nostre poble -- heroic i abnegat, el qual sabrà, en el seu dia, jutjar-nos tots i cadascú. I els fa avinent que aquesta Carta Oberta -- serà tramesa a Catalunya per a coneixement i orientació de tot el poble català.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya afirma que per a ésser el dirigent, l'animador de la unitat combatent dels -- catalans, cal acceptar sense reserves ni concessions la -- lluita del nostre poble, renunciar a totes les misèries i -- picabaralles de l'emigració i a les especulacions polítiques antiunitàries i antipatriòtiques, esbandir dels rengles dels catalans honrats i combatents els indesitjables i els agents de l'enemic, no defugir cap esforç ni sacrifici, no témer en cap cas la lliure expressió de la voluntat popular en el moment en què aquesta pugui manifestarse democràticament: servir Catalunya, no voler servir-se d'ella. Ni -- la representació política, ni l'autoritat legal reivindicada no són, avui, títols suficients.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya desitja profundament que, davant el martiri insuportable del nostre poble i el perill cada dia més greu d'ésser arrossegada Espanya to-

talment a l'infern de la guerra hitleriana, que tant el se-
nyor Miquel Santaló com els partits i organitzacions de Ca-
talunya es decideixin a treballar amb nosaltres, en el si -
de l'Aliança Nacional, amb l'energia, el ritme, el coratge-
que ens ha de fer dignes del nostre poble, per la unitat or-
gànica dels catalans, per la unitat de Catalunya amb tots -
els pobles hispànics.

Us saluda cordialment,

PEL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALU
NYA, S.C.I.C.

El Secretari General.

Joan Comorera

=====

LA MISSIÓ ACTUAL DEL P.S.U. DE C.

Article de Joan Comorera, publicat a "Nuestra Bandera", Mèxic, març del 1943.

En la gravíssima situació actual, la missió del P.S.U. de C. és clara, precisa, categòrica. El nostre Partit ha d'ésser l'avantguarda dirigent de la lluita del poble català contra el règim monstruós de Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, a la qual s'ens vol arrossegar total i definitivament. El nostre Partit ha de organitzar tota la seva capacitat, tota la seva energia, tota la seva força, per aconseguir aquests dos objectius immediats, fonamentals. El Partit no ha de distreure's d'ells per cap consideració, per cap espectacle sobre els problemes i qüestions del futur. El Partit ha de comprendre que aquests problemes i qüestions, que la República, la Constitució, les aspiracions nacionals concretades en l'Estatut o en un altre Cos Jurídic de major contingut i ambició, els drets de la classe obrera, dels camperols, de tota la població treballadora i progressiva, els nostres propis principis i anhels, sempre irrenunciables, -- tot, absolutament tot alló que hem estat i volem ésser, no -- serà una possible o una esplendorosa realitat mai, si no som capaços de resoldre aquesta angoixosa, terrible qüestió prèvia: exterminar Franco i Falange i amb això, impedir que Espanya sigui arrossegada, sense eufemismes ni capciositats, -- als horrors de la guerra hitleriana.

Les victòries gegantines de l'Exèrcit Roig i la lluita incansable abnegada dels pobles hispànics, units fraternalment -- pel dolor comú, per l'enemic comú, per la necessitat comú de conquerir un règim de llibertat i de democràcia, han tornat i aplaçat els plans criminals d'Hitler i per tant, -- dels seus instruments a Espanya: Franco i Falange. Es segur que sense les victòries de l'Exèrcit Roig, sense la lluita -- del poble, que ha impossibilitat la consolidació, l'establització del sinistre règim terrorista de Franco i Falange, Espanya hauria passat ja de la guerra parcial i camuflada, -- per aquells que volen ésser enganyats, a la guerra oberta -- contra les Nacions Unides.

Els plans d'Hitler i dels seus servidors a Espanya han estat diferits, però no liquidats definitivament. Cometriem un error de gravíssimes conseqüències, si ens deixéssim portar -- per l'optimisme infantil d'aquells que segueixen les alternatives de la guerra amb esperit passiu i espectador, dels lectors enfollits pels comunicats i de les prediccions, sovint tènues, de "tècnics" que sempre s'equivoquen, d'aquells -- que, incapaços d'anar més enllà d'una espera expectant, no -- aporten a la causa comú dels pobles en guerra a mort contra la bèstia nazifeixista, el seu propi esforç i sacrifici.

L'exèrcit d'Hitler, els exèrcits dels pobles dominats pels seus Quislings, compresa per a tots nosaltres la denigran Divisió Blava, han sofert i sofreixen tremendes derrotes en els camps amarats d'heroisme de la Unió Soviètica. Però aquestes derrotes, per grans que hagin estat i siguin, no han determinat la destrucció dels exèrcits nazifeixistes. En l'ordre del dia del gloriós Exèrcit Roig, en el 25 aniversari de la seva creació, el camarada Stalin ens ha previngut, objectiva i justament: "l'enemic és encara fort, compta encara amb elements per a emprendre noves aventures, per a colpejar aquí i allà".

Hitler i els seus Quislings emprendran noves aventures, colpejaran com puguin i on puguin, en la recerca desesperada d'una victòria militar o política. Per la seva pròpia naturalesa, el nazifeixisme no és lliurarà, morirà estant. No comprendre això, és no comprendre res. Fugint de la derrota inevitable, de l'anihilament segur, Hitler i els seus Quislings s'esforçaran per impedir l'apertura del segon front en el Continent europeu, segon front que Churchill i Roosevelt han promés solemnement per aquest mateix any. Perquè Hitler i els seus Quislings saben bé que el segon front serà la derrota militar total i ràpida. Per aconseguir-ho, han mobilitzat ja els seus agents enquistats en l'aparell estatal d'Anglaterra i Estats Units, els residus del funest muniquisme que ens lliurà a Franco i Falange, mobilitzen les seves forces i reserves militars i es proposen arrabassar la iniciativa a les Nacions Unides per a obligar-les a combatre lluny del Continent europeu, en el Continent africà. En els plans d'Hitler, Espanya és una peça fonamental. Sense Espanya no podria estorbar o retrassar la invasió del Continent europeu pels exèrcits anglo-franco-nordamericans. Amb Espanya pot intentar una invasió estratègica. Hitler no renunciarà a aquesta possibilitat. Renunciaria a ella si Espanya fos un país independent, sobirà, si la República Espanyola no hagués estat ofegada en els començaments europeus de l'ofensiva nazifeixista contra la Humanitat. Però Espanya és un país sotmés, sense independència, sense sobirania, en mans dels seus Quislings Franco i de la sucursal de la seva Gestapo, la Falange. Franco i Falange estan al servei d'Hitler i en defensa de la seva vida mesquina i del seu règim antiespanyol, desenvolupen els plans que l'Estat Major alemany formula i tractaran de posar-los en execució a l'hora que els diguin.

A l'espera de l'ordre d'Hitler, Franco i Falange han pres ja les seves mesures. La mobilització de lleves, la concentració d'un poderós exèrcit en el Rif. La militarització de les indústries, la militarització de tota la vida civil, la multiplicació dels aeròdroms, el reforçament de les carreteres estratègiques, l'emmagatzament de les matèries primes i

del combustible que polítics seus d'Estats Units els lliuren en abundància, la reorganització dels comandaments militars la conversió de la "Divisió Blava" en unitat regular de l'exèrcit i l'augment constant dels seus efectius amb regiments sencers, la mobilització de les forces en el sud contra Gibraltar i a Galícia per tancar una via històrica d'invasió als anglesos, la fortificació accelerada de les Balears, de Canaries i Ferran Poo, la intensificació i sistematització del terror, són mesures de guerra, el desenvolupament d'una pla curosament el laborat, per a obrir el Pirineu a les Divisions blindades d'Hitler, per a imposar a Espanya la guerra d'Hitler contra les Nacions Unides i en el terreny elegit per Hitler, mentre Franco i Falange realitzen la seva part, Hitler va concentrant en el Pirineu l'exèrcit d'invasió, amb una certa lentitud que li ha estat imposada per les ofensives victorioses de l'Exèrcit Roig. Els botxins de la Humanitat treballen d'acord i amb el ritus que les circumstàncies els permeten, en una carrera esmaperduda contra el creixent poderiu i coordinació de les Nacions Unides.

En aquest parentesi imposat a Hitler i als seus complices -- per les victòries de l'Exèrcit Roig i la lluita heroica dels pobles hispànics, s'incrementa la sinistre farsa de l'apaivament interior. Franco i Falange no han pogut consolidar, establir el seu règim terrorista. La immensa majoria dels pobles els odia a mort. Els sectors, els grups que -- constituïren el seu bloc originari, estan en plena descomposició. I nuclis potents dels mateixos, alligonsats per la -- terrible realitat, estan amb el poble, l'ajuden en la seva lluita contra els traïdors. Franco i Falange no ignoren que tot el poble, que la burgesia, els propietaris, bon nombre de jerarques eclesiàstics i militars, els catòlics militants no volen la guerra. Per això, mentre es preparen per a la guerra total, parlen de "neutralitat" de defensar la "neutralitat" d'Espanya contra "qualsevol" invasor, han inventat el trus "pacifista" del "Bloc Ibèric", no regategen garanties -- "verbals" als seus proveïdors nordamericans, als caps del poderós exèrcit desembarcat a l'Àfrica i a mitges immobilitzat pel temor d'ésser impensadament apunyalat per l'espatlla, especulen amb una possible més o menys ràpida restauració monàrquica. Franco i Falange, atents a l'ordre d'Hitler utilitzen la tècnica nazifeixista que augurà la invasió de Noruega de Dinamarca, Holanda, Bèlgica, la tècnica del Mikat en vigílies de Pearl Marber, la tècnica dels gangsters que assassinen sempre a traïció. Però si aquesta tècnica ja massa coneix guda pot encara fer callar els residus muniquesos que manobren en el si de les Nacions Unides, no ens pot enganyar a nosaltres. Nosaltres sabem que la seva "neutralitat" de bel.ligerància, que el "Bloc Ibèric" de un pacte bel.licós nazifeixista, el proposit del qual no és altra que el de coaccionar a les Nacions Unides i obligar-les a una pau separada, --

que les maniobres de tipus monàrquic no tenen altra finalitat que la de saldar els descontents monàrquics del règim i enemics de la guerra, que els seus sotmetiments al "nou ordre" europeu els obliga a lluitar per la derrota de les Nacions Unides, que la seva disfressa anticomunista, antibolxevic, no amaga la veritat terrible de que estan ja, de fet encara que parcialment, en guerra contra les Nacions Unides. El nostre poble sap que Franco i Falange són la guerra, que els seus actes i perquè la victòria de la democràcia serà, es vulgui o no l'aixafament immisericorde del seu règim terrorista.

Mai com ara el perill d'ésser arrossegats a la guerra total contra les Nacions Unides ha estat tan gran. Mai aquest perill ha estat tan imminent.

El Partit ha d'atenir-se, estrictament, a aquesta realitat, res ha de distreure'l d'olla. El Partit, a la vegada que denuncia al poble els preparatius criminals de Franco i Falange, ha de desemascarar les seves maniobres endormidores. Un mínim èxit del règim franquista en aquest sentit ens podria ésser fatal. En primer lloc, perquè destorbaria encara més la indispensable unitat orgànica combativa del poble i després, perquè un afluijament en la lluita, una pausa basada en una falsa apreciació dels fets, seria aprofitada -- per Franco i Falange per a ferir més perillosament a l'avantguarda combatent, per a precipitar les seves mesures de guerra total.

La lluita contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, no és recolza en cap precedent de la política contemporània espanyola. Les conspiracions de tipus clàssic minaren el poder de Primo de Rivera. Unes eleccions tiraren per terra la baluerna monàrquica i així nasqué la república. Unes eleccions liquidaren la coalició filofeixista Lerroux-Gil Robles i així fou reconquistada la República però el règim feixista de Franco i Falange no pot ésser comparat ni equiparat amb la dictadura de Primo de Rivera ni amb la monarquia, ni amb la República bastarda del "Bienni Negre". Contra el règim feixista de Franco i Falange no serveixen les conspiracions d'abans, ni les mobilitzacions electorals. El problema que ens ha plantejat el règim feixista de Franco i Falange es el d'una lluita a mort, una lluita material, cos a cos, amb les armes a la mà. Franco i Falange han assassinat i assassinen a centenars de milers de patriotes per a subsistir, per aportar a la seva conclusió els plans de guerra d'Hitler. Així en de respondre nosaltres, matant sense compassió ni cap dubte, al règim de Franco i Falange: El règim i a les persones que per a satisfer les seves ansies de poder i de riquesa, no vacil·laren en vendre Espanya a Hitler

Comprenen aquesta característica essencial del règim feixista de Franco i Falange, el Partit s'esforçarà per aconseguir la més àmplia unitat de combat del poble català, la més fraternal unitat de combat de tots els pobles hispànics contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana. Se'ns planteja amb tota la seva amplitud i vigència el problema dels aliats, exactament com se li planteja a Franco i Falange. La trepa que ha fet d'Espanya un peu d'Hitler, veu amb angouxa l'accelerat procés de descomposició del bloc inicial i a tota costa pretenen refer-lo. Se senten cada dia més sols, més aïllats més odiats per velis amics i còmplices que es cri den a engany, per la massa popular. Això ens assenyala amb claredat, l' indole del nostre treball: Hem d'accentuar fins al límit la solitud, la aïllament de Franco i Falange, i incrementar fins al màxim l'odi del poble i de les capes allunyades del règim terrorista; hem de privar a Franco i Falange de tots els seus aliats possibles i guanyar-los per a la causa d'Espanya, de la seva independència, de la seva sobirania, per a la causa de Catalunya, de la seva vida, del seu recobrament nacional, en un règim de llibertat i de democràcia; per a col.laborar amb les Nacions Unides que, en defensar-se, ens defensen, i la victòria de les quals serà la nostra victòria, destruint els plans de guerra del règim. D'aquesta àmplia unitat nacional de combat, sols hem d'excloure els algtzirs del règim, els assassins de Falange, els traïdors de tota mena, els agents de l'enemic, trotsquistes i faistes. Tot aquell que vulgui lluitar contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, sigui la que sigui la causa que l'impulsa, ha d'estar amb noslatres, hem de voler-lo al nostre costat. Les reserves, les discriminacions, les reaccions personals o sentimentals que ens portarien sense voler-ho, a les concepcions i tàctiques de l'antic Front Popular hem d'eliminar-les sense romansejà.

Però aquesta àmplia unitat de combat seria inoperant, amorfe podria adhuc defensar els fins de la nostra lluita, si no sabem articular-la, si el Partit confongués unitat combativa amb oportunisme. La columna vertebral de la unitat àmplia, nacional, ha d'ésser la classe obrera, unida ella també i es tretament aliada amb la pagesia. La divisió de la classe obrera ens fou funesta en el passat. La divisió de la classe obrera en la lluita d'avui, desfaria, en les nostres pròpies mans, la millor arma de combat que tenim contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana. La divisió de la classe obrera en les lluites del demà, després de la victòria, posaria en perill no solament les pròpies reivindicacions, sinó també la tasca gegantina de la reconstrucció d'una Espanya destruïda a fons per les hostes feixistes. La classe obrera catalana tingué una visió clara de la seva missió i de l'esdevenidor al crear, en els primers dies de la nostra gloriosa guerra de 3 anys, el seu Partit únic, el Partit

tit Socialista Unificat, elevat ja a l'atíssima categoria de Secció Catalana de la Internacional Comunista. El nostre -- Partit ha de completar aquesta tasca, substantivament històrica, treballant sense desmai per forjar, sobre la marxa, la central sindical única. Una classe obrera unida i aliada a la pagesia, serà el motor de l'Aliança Nacional, la força de xoc indestructible que portarà pels camins de la victòria a l'Aliança Nacional, la garantia d'una reconstrucció justa -- del règim democràtic i de la vida en tots els seus aspectes i problemes, en el nostre país. .

Aquesta àmplia unitat ha de fer-se entorn d'un programa de combat. Entorn a un programa actual, no futurista, no retro actiu i sentimental. Tot allò que pugui disminuir el nombre i l'esperit dels nostres aliats, debilitar la unitat dels catalans i del poble català amb els demés pobles hispànics, ha d'ésser eliminat del nostre programa de lluita. Tenim davant nostre a un enemic implacable, sense escrúpols que es recolza en les nostres divisions per a treure fortalesa. Accentua la nota anticomunista per apartar a la burgesia i a les capes tradicionals i conservadores, oposar-les, al poble combatent, per a refer el seu front i afrontar, amb menys perills, l'última aventura criminal del règim: la guerra hitleriana. Enverina els sentiments nacionals de catalans, bascs i gallecs, amb les seves persecucions inaudites i exalta el deliri imperialista de certa gent desempolvant els vells i falsos "testaments" històrics, per assegurar el seu domini sobre les runes d'una guerra civil i dividir el poble el deu re del qual avui, no es altre que el d'alliberar-se, per un esforç comú: Franco i Falange, d'un perill mortal comú: la guerra hitleriana. Nosaltres, comunistes catalans, hem de tenir el coratge d'arreconar tot això, per tal de derrotar Franco i Falange en aquest terreny de les seves grolleres maniobres, condició precisa per arribar al seu aixafament exemplar i definitiu.

El nostre Partit, per consegüent, proposarà a totes les forces i elements antifranquistes de Catalunya el següent programa de lluita:

"L'Aliança Nacional de Catalunya", es proposa:

- 1.- La unitat dels catalans, la unitat fraternal dels pobles hispànics per a lluitar:
 - a) Contra l'entrada total d'Espanya en la guerra al costat d'Hitler.
 - b) Contra qualsevol forma d'intervenció d'Espanya en la guerra hitleriana.

c) Per la ruptura de tot acord o pacte militar, polític, econòmic, "cultural" d'Espanya amb l'Alemanya hitleriana i la Itàlia feixista.

Per tant, l'aliança nacional lluitarà per aconseguir:

- a) El retorn a Espanya de la Divisió Blava.
- b) El retorn a Espanya dels obrers lliurats a la Gestapo per a obligar-los a treballar com esclaus en les fàbriques de guerra d'Alemanya.
- c) Acabar absolutament amb la tramesa de matèries primes, de queviures, combustibles i productes manufacturats, a Alemanya i Itàlia.
- d) La més àmplia llibertat per els presos condemnats pel règim terrorista de Franco i Falange.
- e) El retorn dels refugiats republicans espanyols, sense excepcions ni responsables de cap classe.
- f) El restabliment de tots els drets polítics, civils, de reunió, d'associació, manifestació i premsa.
- g) La millora de les condicions de vida per a les masses populars, en tots els ordres.

Per a obtenir aquests resultats, l'Aliança Nacional organitzarà la lluita activa contra els agents d'Hitler a Espanya, Franco i Falange, contra la guerra hitleriana:

- a) Les guerrilles en el territori català.
- b) El sabotatge sistemàtic a les indústries de guerra i als transports marítims i terrestres al servei d'Hitler.
- c) El no lliurament de les collites als requisadors de Falange o a les Comissions militars alemanyes i la destrucció mateixes en cas necessari.
- d) El sabotatge sistemàtic a les mesures militars de Franco i Falange.
- e) La deserció dels mobilitzats i la seva utilització combativa en les guerrilles, i en els grups de xoc de pobles i ciutats.
- f) La solidaritat dels catalans vers els combatents i els familiars dels patriotes emigrats.

- 2.- L'Aliança Nacional de Catalunya exigirà als catalans residents a Amèrica que s'uneixin per ajudar, per tots els mitjans al seu abast, els combatents de la Pàtria.
- 3.- Derrocat el règim de Franco i Falange, l'aliança Nacional de Catalunya, fraternalment unida als demés pobles hispànics, lluitarà per assegurar a tots els catalans, a tots els espanyols que no tinguin les mans brutes de sang, el dret a resoldre en règim de llibertats i democràcia el futur de Catalunya, d'Espanya.

La formulació d'un programa d'unitat i la seva defensa davant els demés partits i organitzacions, no pot significar un aplegament de la lluita activa contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, aquesta lluita activa no és condicionada a res, no és posposta a res. Mentre és discuteix per articular la unitat combatent, el nostre Partit ha de multiplicar els seus esforços per activar la lluita en tots terrenys, per tots els mitjans. Hem d'assimilar bé aquesta idea que resumeix tot:

"NO HI HA QUE ESPERAR MÉS, CAL ACTUAR"

Si aixó era veritat l'any passat, ho és immensament més en aquest any, que ha d'ésser, que tots hem de voler que sigui, l'any de la victòria. Actuem amb la màxima decisió, amb suprema audàcia, organitzacions a fàbriques i tallers, els grups combatents d'unitat obrera, organitzen en el transcurs dels combats, els grups d'Unitat Nacional. Organitzen en les barriades, en els pobles i ciutats, els grups actius de unitat nacional. La unitat, forjada en la lluita mateixa, ens portarà a la unitat superior nacional, a l'aliança nacional.

Sabem que el nostre poble no ha abandonat mai la lluita, que lluita unit. El nostre poble no ha renunciat a cap de les seves aspiracions, com nosaltres no renunciem a cap de les nostres, però ha comprés admirablement el caràcter d'aquesta situació i que sols en la seva unitat ferma, en la seva unitat amb els demés pobles hispànics, trobarà una solució justa. Lluitem, doncs, units ja, però la nostra unitat és inorgànica i en virtut d'aixó, és insuficient. El nostre Partit ha de treballar sense descans per a corregir aquesta feblesa, per a que aquest profund esperit unitari del nostre poble es transformi en un autèntic moviment nacional dirigit per un òrgan d'unitat nacional, per a que la seva lluita sigui planejada i desenvolupada en tota la seva plenitud, per a que en un dia no llunyà pugui mobilitzar-se en massa i anihilar el podrit règim terrorista de Franco i Falange i amb aixó, lliurar-se definitivament, del perill mortal d'ésser lliurats, com carn de canó i de treball esclavitzat, a Hitler.

En el camí de la unitat orgànica, és necessari intensificar les accions ofensives contra l'enemic, sistematitzar la formació de les guerrilles, el sabotatge, la persecució i ajusticiament de traïdors i invasors. Donant la seva mà ferma als guerrillers d'Asturies, Galícia i Andalusia, als guerrillers incontinentals de la Unió Soviètica, Iugoslàvia, Grècia, Noruega, Holanda, Bèlgica i França, han aparegut els primers grups guerrillers en els Pirineus Catalans. Al saludar, amb emoció profunda, a aquests patriotes i als camarades que, fidels a les consignes del Partit, estan en els seus rengles, hem d'assenyalar que sols estem en els començaments del nostre treball, que hem de fer-lo creixer fins a aconseguir que les guerrilles, pel seu nombre i la seva audàcia, dominin les muntanyes i les valls del nostre país. Recordem allò que ens digué el Comitè Central del Partit en la "Carta Oberta" del juny del 1942:

"El català que surt de la presó, del camp de concentració, del batalló de treballs forçats i amb l'obligació de presentar-se periòdicament a la policia, exposat a ésser de nou detingut i condemnat o afusellat en qualsevol moment i per qualsevol pretext, sotmés a una vida miserable i semi clandestina i en llocs allunyats dels seus naturals o familiars, sense treball i sense pa, ha de marxar-se a la muntanya, unir-se a altres catalans i formar un nucli guerriller. El soldat obligat a inscriure's "voluntari" en la Divisió Blava, perseguit pels seus caps, famolenc i despullat, que sent sobre ell el perill constant d'ésser un del milió promès per Franco a Hitler, ha de desertar amb armes i bagatges, anar a la muntanya i convertir-se en guerriller. L'obrer incluit entre aquells que han d'ésser portats a Alemanya com esclaus, a engreixar les reserves de carn de canó de la "Divisió Blava", a augmentar el nombre de visitants dels avions aliats que bombardeigen les fàbriques de guerra alemanyes, expulsat del seu país per a servir una causa que no és la seva, la del nazifeixisme criminal i enemic de la humanitat, pot ésser i ha d'ésser un guerriller. El pagès tret de la seva terra, expoliat pels pistolers falangistes condemnat a correr pels camps com un captaire, sense família, i sense consol, odiat a mort pel traïdor del poble i pels gossos falangistes, pot ésser i ha d'ésser un guerriller. La joventut sense treball i sense perspectives, sense pàtria i sense llibertat, privada dels drets humans que els seus pares negueren i exerciren, coaccionada per a nodrir els rengles del Front de la Joventut i convertir-se en l'enemic dels seus pares, germans i amics, en el botxi de la seva pàtria, en un instrument de Franco i Falange contra Espanya i Catalunya, contra la Unió Soviètica, Anglaterra i Estats Units, ha de marxar a la muntanya per a reviuire en ella les heroiques tradicions catalanes, amb el seu fusell guerriller".

Com les guerrilles, el sabotatge ha de tenir un caràcter polític una direcció política. Els obrers de la Hispano-Suïça, de

la Vulcano, de la Maritima i Terrestre, d'Elizalde, d'Indústries Químiques, etc. produeixen material de guerra per a Hitler, els ferroviaris transporten queviures, combustibles, matèries primes i manufactura per a Hitler; els portuaris descarreguen mercaderies comprades amb engany a Amèrica i que són per a Hitler, els pagesos suen sobre la terra i arrenquen d'ella collites, els "sobrants" de les quals són per a Hitler i els estraperlistes de Falange. El sabotatge ha de destruir tot aixó fins que res, absolutament res útil a la màquina de guerra hitleriana surti del nostre país. Com els guerrillers i els sabotejadors, els francotiradors de les nostres ciutats i pobles han de caçar com a gossos rabiosos els desclassats catalans que serveixen Franco i Falange, als pistolers falangistes, els invasors alemanys i italians i deuen perseverar tots en el seu treball patriòtic, fins que la nostra estimada terra es vegi lliure de tanta brutícia. La terra catalana ha de cremar sota els peus dels traïdors i dels assassins i invasors!

No és aquesta una lluita fàcil. El nostre enemic poderós i implacable. Compta per a excedir-se en el terror, amb els especialistes de la Gestapo. Però, malgrat tot, cal seguir endavant, multiplicar les accions de combat, superar dia a dia les dificultats, els errors i elevar la lluita fins a transformar-la, definitivament, en constant guerra de masses, de vagues parcials i de vagues nacionals, de tot el poble català. A la llarga llista de camarades sacrificats per Franco i Falange, s'afegiran altres noms estimats, quadres combatents, volguts per nosaltres i pel nostre poble. Cal acceptar el sacrifici, plenament. Perquè aixó és necessari i perquè per gran que sigui el dolor d'avui per a exterminar a Franco i Falange i anihilar els seus plans de guerra total hitleriana, sempre serà infinitament menor al que hauríem de suportar si per la nostra passivitat, si guiats per un fals sentimentalisme o per una equivocada apreciació de la guerra del món democràtic contra la bèstia nazifeixista, els designis del règim terrorista que patim es complissin. Som una part, i no petita, de l'exèrcit mundial que colpeja, cada vegada més durament, als exèrcits hitlerians. Complin amb el nostre deure de soldats de la llibertat, a la manera soviètica, com ens ho han ensenyat els heroics soldats rojos de Stalingrad, del Caucas, del Donetz, de Kurak, de Rzhev, Viazza, de Smoleusk i de Leningrad, sense donar ni demanar treva a l'odiat enemic.

En aquesta lluita a mort, contra Franco i Falange, contra la guerra hitleriana, devem tenir una confiança complerta en la força i en la determinació del Partit, en la força i voluntat combativa del nostre poble. Malgrat tot, som més forts que el règim podrit de Franco i Falange. Contra ell està la totalitat dels pobles hispànics. Contra ell estan poderosos nuclis de la burgesia de l'exèrcit, de l'Església, dels sectors

que el sostingueren en el curs de la guerra i en el primer període després de la nostra derrota militar momentània. L'aparell del règim traïdor s'esquerda a ulls vistos i les seves profundes esquerdes són irreparables. Entren per elles, en ofensiva potent, aixamplar-les constantment i el derrocament del règim franquista es produirà més prompte d'alló que suposen els espectadors, els individus que des de fora el recolzen amb dolars i mesures que no enganyen a ningú!

Franco i Falange són la guerra hitleriana. Destruïm Franco i Falange per a salvar Espanya, Catalunya, dels horrors de la guerra total hitleriana, per a que Espanya sigui de nou independent i sobirana, per a que Catalunya sigui altra vegada -- lliure i feliç, per a que els pobles hispànics puguin resoldre, fraternalment i en règim de llibertat i democràcia, la seva vida futura:

Aquesta és, avui, la missió històrica del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els separatistes d'un costat de l'Ebre i els de l'altre costat

Text de la conferència pronunciada a
Mèxic, el 1943, reproduït per Edicions
Lluita. Tolosa de Llenguadoc, 1945.

Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facul-
tat de Geografia i Història. Univer-
sitat de Barcelona.

Els separatistes d'un costat de l'Ebre i els de l'altre costat

1029

Fa algun temps Franco i la seva Falange guanyaren una batalla en el continent americà, sense posar de llur part més que un petit nucli d'agents provocadors ben coneguts, la missió dels quals no és altra que la de sembrar mala llavor en l'emigració republicana. Les passions malsanes que caracteritzen certs elements emigrats, ben coneguts també, enemics sistemàtics de la unitat que són primer anticomunistes, i després i quan se'n recorden antifranquistes, s'han exacerbat. I alguns republicans honestos, però curts de gambals, han fet cor. Ha estat llançades noves pedres contra els problemes hispànics, que lluiten amb tan exemplar heroisme contra el nostre mortal enemic: el règim franquista.

Vejam els fets:

El senyor Aguirre, deformant per complet la seva funció de president del Govern Autònom d'Euzkadi, òrgan constitucional de la República Espanyola i no d'un Estatut independent, govern de coalició i no d'un partit, que es constituï en virtut i en defensa de l'Estatut, que batalla per la causa de la legalitat republicana, que es manté a l'exili amb les mateixes característiques d'origen, actua com a separatista, com a president d'un dels partits de coalició governamental, A LA VEGADA que reivindica la representació de TOTS els bascos. Els bascos de Santiago de Xile no volgueren desfiar a la columna dels republicans espanyols que fou organitzada per a contribuir a l'homenatge que el poble xilè tributà a Mr. Wallace, perquè no foren reconeguts com a membres i representants de la nació basca.

L'«Orfeó Català» de Mèxic es negà a participar en l'homenatge que l'emigració republicana reté al President Avila Camacho, adduint que els catalans no són espanyols. I finalment, una anomenada «Comunitat Catalana» de Mèxic commemora amb un banquet el 14 d'Abril — al qual assistí el senyor Monzon en representació del senyor Aguirre — la proclamació de la SEGONA REPUBLICA CATALANA. Amb motiu d'aquests fets, s'ha format una cridòria enorme, han estat pronunciades paraules molt gruixudes i emesos conceptes molt greus, que ens recordaren els dies grotescos de Rojo Villanova i els tràgics d'avui sota el terror bestial de Franco i Falange. Uns, els anomenats «socialistes» de Prieto han ensenyat la ceba reaccionària i altres, republicans honestos, han demostrat una vegada més la potresa franciscana de llur formació política i com són fàcilment víctimes de la més grollera provocació.

Tratem de posar les coses en el just lloc.

Què és, què representa l'«Orfeó Català»? Pels seus estatuts és una entitat apolítica, presidida per un senyor que simultàniament «ULTRANACIONALISTA» i soci conspiciu del «Casino Español», que canta sardanes i misses de temps a altre, un centre recreatiu que no desdenya el joc quan les circumstàncies ho permeten. És un centre que ha qualificat de «luctuosa» la data glorirosa del 19 de juliol del 1936 i en el qual, ara, remenen les cireres a llur gust i en pla separatista uns quants trotsquistes, faistes i desertors. En relació amb l'emigració catalana, és molt poca cosa, i de cara a Catalunya i a Catalunya no és res.

Què és la «Comunitat Catalana»? És una organització política de tipus nacionalista, fundada fa uns dos anys. En un principi tingué certes acceptació i importància, perquè foren sorpresos la bona fe i el patriotisme de nombrosos catalans. Però, a mesura que hom la conegué, en els fets, pel seu joc polític brut, anà perdent socis fins a quedar reduïda a allò que es avui: en un òrgan de les desferres de l'emigració catalana. La presideix el senyor Tomás i Piera, que en deixar d'ésser ministre de la República Espanyola es creà per a ell tot sol el FRONT de Montreal (Canadà). Li presten llur suport entusiasmats els senyors Ferrer i Fronjosa, desertors davant l'enemic en el curs de la nostra guerra, denunciadors IMPLACABLES de l'imperialisme de la U. G. T., propugnadors acerrims d'una Central Sindical Catalana separatista, incorporats ara a la U. G. T. escissionista i veritablement imperialista del senyor Prieto.

N'és definidor polític el senyor Arquero, trotsquista condemnat a 20 anys de presidi pel delictes d'Alta Traïció en temps de guerra, un dels dirigents del «putsch» de maig del 1937, el primer objectiu del qual era, si haguess triomfat, l'assassinat del President Companys i de gairebé tots els Consellers de la Generalitat. Els catalans decentes, és a dir, la gairebé totalitat, estan enfront d'aqueixa mal anomenada «Comunitat» centre d'arribistes, de desertors i de provocadors adrebat als militants de l'«Estat Català», els únics que amb ple dret històric poden aixecar i aixequen la bandera separatista.

Aleshores, per què hom ha fet tant de soroll amb motiu d'uns discursos pronunciats per individus sense cap solvència a l'emigració, separats ja de Catalunya, volent creure que per sempre? Ignorància? És almenys dubtós, ja que aqueixa «Comunitat» fou subvencionada per la JARE, quan la JARE era propietat incontrolada del senyor Prieto. Per què deliberadament i sistemàtica hom atribueix als catalans, al poble català, les bajanades d'uns quants aventurers, o les afirmacions legítimes d'un partit autènticament i històricament separatista? Ignorància, repetim? Costa molt de creure, perquè els que més especulen, els que més s'apressen a cantar les excel·lents virtuts de l'Espanya de «ilurs amors», coneixen molt bé la composició política i social de Catalunya, al país i a l'emigració, el volum i el valor reals de les forces polítiques i sindicals de Catalunya i llurs principis.

No ignoren aqueixos senyors eridaners, que les for-

ces polítiques i sindicals fonamentals de Catalunya són: el P. S. U. de C., Esquerra Republicana, Acció Catalana, Unió Democràtica, petits grups d'Izquierda i Unió Republicana, la Unió de Rabassaires, la U. G. T., la Confederació Regional del Treball, les Joventuts Socialistes Unificades, Llibertàries i Nacionalistes. No ignoren que cap d'aquests partits i organitzacions no és separatista. No ignoren que la dissoïta Lliga Catalana, partit de la mitjana i alta burgesia catalana, tanpoc no era separatista. No ignoren que el moviment separatista representat abans per la Unió Catalanista i després per l'Estat Català que fundà Macià, ha estat a Catalunya absolutament minoritari: tan minoritari que mai no pogué tenir una representació DIRECTA als Municipis, ni al Parlament, ni al Govern de la Generalitat. No ignoren que no fou degut a una casualitat que Macià acceptés sense lluita la transformació de la República Catalana en Generalitat de Catalunya. Que Companys proclamés, el 6 d'Octubre del 1934, l'Estat Català DINTRE de la República Espanyola, no fora d'ella. No ignoren que el nostre poble, a Catalunya, donant proves d'un altíssim nivell polític, d'una sana i patriòtica sensibilitat política, ha relegat a un segon pla les seves ansies, les seves aspiracions, les seves inquietuds nacionals, i que sense reserves lluita estretament unit, amb castellans, bascos, i gallecs, amb tots els espanyols honrats, contra el sanguinari enemic comú, contra els monstruosos plans militars de Hitler, que volia, amb la complicitat de Franco i Falange, fer d'Espanya un camp de batalla contra les Nacions Unides. No ignoren que el nostre poble, a Catalunya, amb exemplar unanimitat, ha comprès que la qüestió prèvia a resoldre és la del règim franquista, i que això exigeix la més estreta unitat catalana i de Catalunya amb els altres pobles d'Espanya; que sense la prèvia reconquesta de la República, d'un règim veritablement democràtic, tota reivindicació nacional, de classe, política, sindical, cultural, humana, seria tòlida o estúpida. Per què doncs tant d'aldruïll entorn d'unes paraules irresponsables d'individus que ni tan sols militen en el veritable i, per tant, respectable moviment separatista?

Aquest és un fet polític greu que convé analitzar.

Els problemes nacionals d'Espanya no són una ficció, són una realitat viva. Les monarquies austríaques i borbòniques, les dues d'origen estranger i antiespanyoles, volgueren crear a sang i foc una Espanya falsa, «unificada». La República trobà el veritable camí històric, i amb la seva política d'autonomies político-administratives inicià l'etapa fecunda de reconstrucció d'una Espanya, una i diversa, realment unida per la lliure voluntat dels seus components. Franco i Falange han destruït l'obra de la República, han pretès, agreujant a l'infinit els mètodes terroristes de les monarquies austríaques i borbòniques, exterminar tot esperit, sentiment o manifestació de tipus nacional a Catalunya, Euzkadi i Galícia. És que aquests republicans de la grasca, valent-se de pretextos fútils, es preparen ja per a una re-

pública bastarda que en comptes de recollir la seva pròpia herència per a desenrotllar-la conseqüentment i valenta en renegul per a seguir les petjades sagnants dels austríacs, dels borbons i dels franquistes?

Cal parlar clar, perquè amb les paraules i els actes d'avui forgem el demà d'una Espanya recobrada.

El terror franquista no ha liquidat els problemes nacionals d'Espanya. Els ha exacerbat. El fet que els pobles català, basc i galleg hagin relegat a un segon pla llurs reivindicacions nacionals, per a presentar un sòlid front únic espanyol a Hitler i al seu Quisling Franco, no vol dir, ni molt menys, que les hagin abandonat. El fet que els partits i organitzacions fonamentals de Catalunya no presentem avui a les forces republicanes espanyoles cap qüestió de principi de tipus nacional, no vol dir, ni molt menys, que hàgim abandonat els nostres programes. Els partits i organitzacions fonamentals de Catalunya no són separatistes, però TOTS tenen en llur programa el principi de l'autodeterminació. El moviment nacional a Catalunya ha arribat a la seva plena maduresa, perquè és la classe obrera la que s'hi ha incorporat de manera resoluta i definitiva, perquè és la classe obrera la que ha pres a les seves mans la bandera nacional, la que vol resoldre i resoldrà aquest problema, no amb el criteri anquillosat i reaccionari nacionalista, sinó refermant la seva adhesió als principis de l'internacionalisme proletari. Amb aquesta realitat cal comptar avui i demà. Si alguns republicans espanyols, alguns pseudo-socialistes espanyols, pretenguessin, després de la inevitable victòria sobre el nazifeixisme i el seu apèndix falangista, amb paraules noves i propòsits i mètodes vells, continuar una política d'assimilació violenta, que l'experiència de segles ha demostrat absurda i criminal, substantivament autiespanyola, es condemnaran ells mateixos a la destrucció més completa. Perquè els problemes que ens separen a una Espanya recobrada no es resoldran amb acudits dolents, ni amb vociferacions de tertúlies subsidiades, ni prohoms incapaces de treure's les teranyines del cervell. Perquè els obrers espanyols, en la practica, conseqüent de l'internacionalisme proletari, han trobat ja el camí de la «convivència», deixant el de «conllevancia» a pedants, paràsits i reaccionaris.

Ortega i Gasset féu un mal atroc a la República, a Espanya quan afirmà que els pobles hispànics estaven condemnats a «conllevarse». Efectivament, els pobles hispànics s'han «conllevarado» sota les corrompudes monarquies austríaca i borbònica. Tornarien a «conllevarse», potser, si certs polítics que no han après res abans ni en el curs de la guerra, que no s'han corregit en l'excésiva comoditat de LLUR emigració, si aquests delxebles d'Ortega i Gasset, filòsof traductor al servei de Franco i de Falange, tinguessin camp lliure per a repetir errors coneguts i agreujar-los amb nous rabejaments. A la «conllevancia» de paràsits i aventurers, de demòcrates aparents i de reaccionaris veritables, els nostres pobles oposen llur veuement voluntat de «convivencia». Els

pobles d'Espanya han «conviscut» quan la República promulgà la Constitució quan els admirables obrers madrilenys donaren la gran pallissa als «isidristes» catalans que anaren a Madrid a demanar el guillotinat de la Generalitat de Catalunya, quan el 6 d'Octubre s'aixecaren contra els filofeixistes, quan les joventuts catalanes corregeren a defensar Madrid en les jornades de glòria imperible de Novembre de 1936, quan les joventuts castellanques vingueren a l'Ebre a defensar Catalunya i amb ella la República i la independència d'Espanya. Els pobles d'Espanya «conviuen» avui en la lluita sense quarter contra Franco i els seus pistoiers falangistes, contra Hitler i les seves bandes d'assassins, mesclant llur dolor i llur sang generosa per amor a un mateix ideal d'una Espanya lliure, independent, democràtica, de pobles fraternalment units. Aquesta és i aquesta serà llur voluntat infrangible, pesi als separatistes de l'altre costat de l'Ebre mes poderosos que els nostres, perquè es recolzen en els interessos seculars de les castes parasitàries nodrides pels austriacs i els borbons, pel règim terrorista franquista.

No són millors uns que altres.

Els nostres separatistes —ens referim als autèntics, no als provocadors — són també el pendent reaccionari.

No plantegem en relació amb ells cap qüestió de principi. La idea separatista és tan legítima com qualsevol altra, en un règim democràtic i per als demòcrates veritables. Els republicans espanyols estan en llur dret en combatre la idea separatista, com ho estem nosaltres en proclamar-nos no separatistes. Però la idea separatista no es combat amb sistemes, ni excomunionis, amb reaccions a la Royo Villanova o amb la pistola del falangista. No es combat oposant la voluntat del més fort a la voluntat del més debilitat. Es combat amb l'exercici ple i sense reserves de la democràcia. Catalunya, Euzkadi i Galícia tenen dret indiscutible d'exercir llur dret d'autodeterminació. Els demòcrates espanyols han d'admetre aquest exercici lliure del dret d'autodeterminació, no desconeixent que això implica el dret a separar-se a constituir-se en Estats independents. Es així com, rompent amb un passat d'oprobri, essent demòcrates conseqüents, forjarem una Espanya unida. Liquidarem el separatisme dels dos costats de l'Ebre.

Es així com ha sorgit, des del punt de vista nacional, la invencible i gloriosa Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Però els nostres separatistes, el mateix que els de més enllà de l'Ebre, han pres el pitjor camí. Per llur esforç no s'arribaria mai a una democràcia que acceptés el dret d'autodeterminació. Perquè amb llur tactica reaccionària, per llurs mètodes reaccionaris, els trobarem sempre al camp de l'enemic. Són enemics sistemàtics de la unitat combatent, dels catalans i de Catalunya amb els altres pobles d'Espanya, quan aquesta unitat de lluita és indispensable per a reconquerir un règim democràtic que faci possible el dret d'autodeterminació. En oposar-se a la unitat de lluita dels pobles hispànics con-

tra l'enemic comú, i obstacle suprem de no importa quin ideal democràtic a la península, reforça la tàctica predilecta de Franco i Falange: oposar uns pobles als altres per a senyorejar damunt de tots. Fa algun temps el Sindicat Falangista del Port de Barcelona posà un cartell que deia: «EN ESTE PUERTO SOLO PODRAN TRABAJAR OBREROS CATALANES». Per què? Per amor sobtat a Catalunya? La intenció de provocar els obrers catalans, de posar un tascó en el bloc combatent dels pobles hispànics, és tan grollera, que no val la pena aturar-s'hi més. Si els fins són diferents, la identitat, tàctica els ajunta.

Els nostres separatistes van accentuant llur oposició anticomunista. Coincideixen amb trotsquistes i faistes. Coincideixen amb els SEPARATISTES de l'altra banda de l'Ebre. Coincideixen amb els sectors reaccionaris internacionals que presten suport a Franco i Falange els quals com a alternativa, maniobren a favor d'una dictadura militar o de la restauració monàrquica a Espanya, per Petain contra de Gaulle, per un altre Otto de Habsburg contra el poble austriac, pel príncep Humbert contra el poble italià, pel traïdor Mijallovicz contra el Govern popular iugoslau, pels feixistes del comitè polonès de Londres contra el Govern i els patriotes combatents de Polònia, per la ruptura del bloc de les Nacions Unides i en particular de la coalició anglo-soviètico-americana, pel cordó sanitari contra la U. R. S. S., per la immobilització del segon front per la pau negociada. Coincideixen amb la reacció aliada de Hitler, els plans de la qual pressuposen la consolidació de la dictadura a Espanya, i per consegüent el sacrifici inevitable i per generacions de Catalunya.

Els nostres separatistes es consideren obligats a acceptar una mena de tutela del Partit Nacionalista Basc. El moviment nacional català és avançat i progressiu i el Partit Nacionalista Basc és conservador, i sortits d'Euzkadi, milers de nacionalistes bascos, bons soldats, es quedaren a França per ordre de llurs Caps, mentre Catalunya es dessagnava pels quatre costats. I molt menys lligats podem sentir-nos-hi els catalans quan els Caps nacionalistes bascos són els pitjors enemics de la unitat combatent dels pobles hispànics al costat de les Nacions Unides i contra Hitler i els seus Quislings.

Per llur tàctica negativa, antiunitària, anticomunista, els separatistes d'aquesta i de l'altra banda de l'Ebre es donen les mans. I per bé que no ho admetin, Franco i Falange els donen llur benedicció.

Sortosament la immensa majoria dels catalans, dels republicans espanyols, hem comprès el nostre deure. En el país els separatistes catalans són en la lluita comuna dels pobles hispànics contra l'enemic comú. En l'emigració, la línia de la unitat ha penetrat profundament en la massa republicana i l'isolament dels antiunitaris de tota llei s'aguditza de dia en dia.

Accentuem la nostra lluita unida contra l'enemic comú.

L'hora dels combats gegantins i definitius s'acosta a marxar forçades. Som un Exèrcit més disciplinat i unit, dels immensos Exèrcits democràtics que avancen per a donar el cop mortal a la bèstia nazifeixista.

PENSEM. PARLEM. ACTUEM EN REPUBLICANS.
EN DEMOCRATES.

UNA NOVA ETAPA HISTÒRICA.

Conferència pronunciada per Joan Comorera, Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el 12 de juny - del 1943, amb motiu de la seva intervenció en l'Assemblea de militants residents a Mèxic, convocats per la Delegació per tal d'examinar i discutir la resolució del C.C. sobre la dissolució de la Internacional Comunista. Arxiu Comorera-Mas--sip. FIEHS-CEHI.

Companyes, companys:

La resolució del Presidium del Comitè Executiu de la Interna- cional Comunista, ha estat discutida pels militants del Par- tit a Mèxic, en el curs de les tres assemblees realitzades - aquests dies. Aquesta vegada i donada la naturalesa i la -- transcendència històrica del problema plantejat pel Presi--- dium de la Internacional Comunista, la direcció del Partit - cregué millor que les opinions dels militants es produïssin sense que els servis de guia u orientació un informe previ. L'experiència ha palesat que el mètode escollit per la direc- ció ha estat just. Car en les discussions molt àmplies hagu- des, els militants han donat proves fefaents d'una maduresa política elevada i la Direcció ha pogut extreure la conclu-- sió satisfactòria que el procés de bolxevització del Partit ha avançat considerablement. Un bon militant del nostre Par- tit ha de saber-se orientar sol en les pitjors condicions -- d'aïllament i trobar la línia justa marxista-leninista per - confosa i complexa que sigui la situació nacional i interna- cional. La capacitar per a resoldre's un mateix en un mo--- ment difícil donat és la prova suprema de maduresa política per a un militant bolxevic, per a un Partit Comunista. I -- ens és grat declarar que la prova a la qual ens hem sotmés - ha resultat positiva, en el seu conjunt. Els companys no so- lament han aprovat la proposició del Presidium de la Interna- cional Comunista i la resolució del nostre C.C., sinó que -- han aprofundit en l'argumentació del propi Presidium, enri-- quint-la en allò que ens pertoca com a Partit Nacional de Ca- talunya. En el curs de la discussió, però, s'han fet algunes afirmacions incorrectes, s'han invocat raons de tipus secta- ri o sentimental que al llarg d'aquest informe tractarem de recollir i aclarir. I diem només aclarir, perquè ni separa- des ni en conjunt, les afirmacions incorrectes, les raons -- sectàries o sentimentals contradiuen la conclusió positiva a la qual tots plegats hem, sortosament, arribat.

I passem ara, companys, a l'anàlisi de la proposició del Pre- sidium del Comitè Executiu de la Internacional Comunista.

Els Partits Socialistes abans de la primera guerra mundial.

Triomfant la Revolució d'Octubre i en un món somogut a --- fons per la guerra imperialista, Lenin, recolzat pel victo--- riós Partit Comunista bolxevic de Rússia i per les avant--- guardes revolucionàries del moviment obrer, va fundar l'any 1919 la Internacional Comunista. Aquesta decisió de Lenin fou una "conseqüència del fracàs polític d'una aclaparadora majoria dels partits obrers de la pre-guerra", afirmà el -- Presidium del Comitè Executiu de la Internacional Comunista.

Per a copsar, l'abast de tan categòrica i justa afirmació, cal fer una síntesi de la situació nacional i internacional i del moviment obrer en aquells temps ja llunyans.

Dos grups imperialistes es disputaven els mercats mundials, maldaven un pel manteniment del "statu-quo" amb les natu--- rals i "legítimes" reivindicacions sobre altres contrades - estratègiques i econòmiques de la terra, l'altra per a pro- vocar un nou repartiment del món.

L'Entente formada per Anglaterra, França i Rússia, potències més o menys satisfetes, amb pretensions d'"arrodonir" les - seves immenses possessions colonials i semicolonials.

La Triple Aliança formada per Alemanya, Austria-Hungria i - Itàlia, potències "desheretades" sorgides al món de la gran burgesia i de la gran finança quan el repartiment de la ter- ra estava ja acabat. Tancada l'època del capitalisme pro-- gressiu, iniciada l'època del capitalisme imperialista i -- del parasitisme financer, les topades sangnants entre els - dos grups, i en el si de cada grup també, es succeïren, mar- cant amb petjades de sang el camí que havia d'enfonsar a la humanitat en els horrors de la guerra imperialista del 1914 1918.

L'hegemonia en els Balcans provocà la guerra russo-austria- ca.

L'hegemonia en el proper Orient, provocà el conflicte anglo franco-alemany.

L'hegemonia a Albània provocà el conflicte italo-austriac.

La guerra balcànica provocada i alimentada pels grups impe- rialistes rivals va ésser l'assaig general de la imminent - guerra mundial.

Paral·lelament a l'accentuació del capitalisme imperialista a l'agroujament de les seves contradiccions internes, a la degeneració parassitària del capitalisme financer, es desen-

volupà arreu i essencialment en les nacions majors del Continent europeu, un poderós moviment obrer nacional i internacional dirigit en gran majoria pels Partits Socialistes aplegats en la Segona Internacional i en una relativament petita minoria per la tendència anarco-sindicalista.

En els congressos de la Segona Internacional, el problema -- dels antagonismes imperialistes i del Perill de guerra imperialista, esdevingué el central de les discussions i resolucions, tant per a fixar la posició ideològica del moviment obrer, com la tàctica per a impedir el carnatge en preparació, com per a fer front a la guerra si, malgrat tot, esclatava. Així veiem en els congressos de Stuttgart, Copenhague i Basilea, la consigna de combat per a la classe obrera, pel moviment obrer internacional, fou sempre aquesta: "seria un crim que els obrers tiessin els uns contra els altres"

en benefici de llur burgesia imperialista.

En relació a la guerra imperialista i als deures de la classe obrera, dels Partits Socialistes, el Congrés de Basilea, celebrat l'any 1912 a l'hora que les rivalitats imperialistes vessaven la sang a dolls a la península balcànica, ha estat el més fonamental. Davant la imminència de la guerra imperialista, el Congrés de Basilea clogué les deliberacions amb un Manifest veritablement històric.

Alentava a la classe obrera contra els febreros preparatius de guerra i la invitava a lluitar amb la màxima energia, ordenava als grups parlamentaris socialistes que seguissin votant contra els credits de guerra i als Partits Socialistes que organitzessin sense desfalliment grans mobilitzacions de masses contra el militarisme i la guerra. Si, tanmateix, la guerra imperialista esclatava, els Partits Socialistes, el moviment obrer nacional i internacional haurien de:

"Lluitar per a transformar la guerra imperialista en guerra civil... treballar amb la màxima energia per la guerra civil i la revolució social."

Analitzant dialecticament la guerra i les seves conseqüències el Manifest de Basilea afirmava que la guerra imperialista:

"provocaria una crisi economica i política, a la qual caldria aprofitar, no per a suavitzar-la, ni per una pseudo defensa de la pàtria, sinó per somoure les masses i accelerar la destrucció del règim capitalista".

El Manifest de Basilea va ésser la conclusió única possible de 25 anys de propaganda socialista, l'aplicació justa conse

qüent, dels principis marxistes, en aquella situació.

La social democràcia i la guerra imperialista 1914-1918.

Esclatà la guerra imperialista, prevista i definida pel Manifest de Basilea. La socialdemocràcia fou sotmesa a la prova de foc i no la resistí. El Manifest de Basilea esdevingué - un troç de paper mullat. En el desori de la deserció, els líders socialdemocràtes es trobaren en el mateix terreny amb la burgesia imperialista i els anarcosindicalistes. Cosa natural, car, com ens diu Lenin:

"La tendència anarcosindicalista, "complement" natural de -- l'oportunisme, és una concepció igualment burgesa i hostil a la concepció proletària, val a dir, a la concepció marxista".

Fent front al general esfondrament i a la bestial repressió zarista, i mentre els partits socialistes votaven els crèdits de guerra, donaven ministres als governs xovinistes, es feien seus els "eslogans" patrioters i mentiders de llurs -- burgesies, el Partit Obrer Socialdemocrata de Rússia, el Partit de Lenin, publicà un Manifest el primer de novembre del 1914, en el qual llegim:

"La transformació de l'actual guerra imperialista en guerra civil és la única consigna proletària justa, assenyalada per l'experiència de la Comuna, per l'acord de Basilea i la qual neix de totes les condicions de la guerra imperialista entre els països burgesos altament desenvolupats".

Menxevics, socialistes revolucionaris, els centristes Trotski i Bujarin, Rzkouv i Kinoviev, Radek i Ramenek -aquest fou l'únic diputat bolxevic que trair el seu deure- es sumaren al cor imperialista. Defensaren la pètria del Tzar contra la Rússia autèntica, contra la classe obrera nacional i internacional. Els bolxevics, dirigents i militants, defensaren coratjosament i conseqüent la línia del Manifest de novembre. Els diputats bolxevics a la Duma, votaren contra els crèdits de guerra i en la Duma i en assemblees de masses a les fàbriques, denunciaren el caràcter imperialista de la guerra, maldaren per la transformació de la guerra imperialista en guerra civil i en revolució social. La repressió tsarista fou terriblement cruel, Els diputats foren deportats en blocs a Sibèria, i dirigents i militants caigueren en gran nombre.

Uns líders obrers anaren als ministeris i a les Comissions de guerra ben rentades creades especialment per la burgesia. Altres líders obrers eren afusellats, deportats, tancats en presons infectes. Es la diferència inevitable entre la traïció i la conseqüència revolucionària. Històricament, asse--

nyalà dos camins: el de la derrota i el de la victòria proletària.

La deserció dels líders socialdemocrates obrí la porta al nazi-feixisme creat pel capitalisme monopolista.

La fermesa ideològica la lleialtat increbantable als acords revolucionaris internacionals basats en els principis marxistes; la defensa sense reserves ni defalliments de l'internacionalisme proletari, l'acceptació conscient del terror tsarista, varen ésser l'origen de la revolució d'octubre. Com diu Lenin, no hi ha efecte sense causa.

En les trinxeres de la guerra imperialista morí amb deshonra la Segona Internacional. La classe obrera, el moviment obrer internacional es quedaren sense vanguarda revolucionària dirigent.

La socialdemocràcia i la postguerra.

La predicció marxista del Manifest de Basilea, s'ha complert. En el curs de la guerra imperialista i fonamentalment, després d'ella, es produí una profundíssima crisi política i militar. En els estats vençuts el poder polític caigué en mig del carrer. En els estats aparentment victoriosos, els dirigents de la burgesia no sabien que fer-se'n de la victòria i oscil·laven entre mesures extremes i oposades, l'una predicta, l'altra pels esdeveniments: entre un prefeixisme i l'abandonament del Poder. Si en aquella situació tan substantivament revolucionària, la socialdemocràcia, complint l'acord de Basilea, hagués aprofitat la crisi.

"no per a suavitzar-la, sinó per accelerar la destrucció del règim capitalista"

és ben segur que la revolució proletària hauria triomfat almenys en els estats capitals del Continent europeu.

Però, només en un país, en l'antiga Rússia, la guerra imperialista fou transformada en guerra civil i en revolució social. Només en un país, va triomfar la classe obrera. En la resta d'Europa, la burgesia, amb l'ajut de la socialdemocràcia, va poder superar la crisi per ella creada i sortir-ne amb un poder major i més sòlid. En uns països, extreman el domini amb la imposició de règims feixistes. En altres, on les contradiccions internes no estaven tan aguditzades, recolzant-se en una deformació corrompuda de la democràcia.

Els líders socialdemocrates degeneraren en una burocràcia desclassada, en una mena d'aristocràcia obrera alimentada amb les engrunes capitalistes. Abandonaren definitivament,

els principis marxistes, per bé que sense llançar l'etiqueta.

SUBSTITUIREN REVOLUCIÓ SOCIAL PER REFORMISME. SUBSTITUIREN LLUITA DE CLASSES PER COL.LABORACIÓ DE CLASSES.

SUBSTITUIREN L'INTERNACIONALISME PROLETARI PEL XOVINISME.

ES FEREN SEU EL PRINCIPI FONAMENTAL DELS FABIANS ANGLESES: -
"LA POR A LA REVOLUCIÓ"

I la segona Internacional cadaver insepulte, mantinguda amb balons d'oxigen, es convertí en un organisme burocràtic al servei alternatiu dels grups imperialistes. I en un apèndix engreixat de l'Oficina Internacional del Treball.

Necessitat històrica de la Internacional Comunista.

La Internacional Comunista va ésser creada, després de la -- crida de Lenin el 1914, i dels intents de Zimmerwald i Kienthal, per a satisfer una necessitat històrica fonamental de la classe obrera, del moviment obrer en cada país i en el -- món sencer.

A la crida de Lenin i de la classe obrera russa en plena -- construcció revolucionària, en lluita a mort contra els generals blancs i els exèrcits intervencionistes, varen respondre els líders no desclassats dels antics Partits Socialistes, els líders de Zimmerwald i Kienthal, els nuclis més -- conscients i dinàmics de la classe obrera. Les avantguardes revolucionàries de la classe obrera s'organitzaren en Partits Comunistes i es llançaren al combat, en compliment de -- l'acord de Basilea trossejats pels seus signants, i dels -- seus inajornables deures revolucionaris.

Els gloriosos combats de la classe obrera varen ésser ofegats en mars de sang per la coalició socialdemocràta burgesa. La "por a la revolució" portà a la socialdemocràcia a l'aliança amb les castes militars, terratinents i aristocràtiques, amb els grups de xoc d'un prefeixisme ben qualificat històricament. La socialdemocràcia s'alià amb els generals blancs i atjà l'intervencionisme anglo-franco-alemany-nordamericà, -- contra les Repúbliques Socialistes Soviètiques en formació. La socialdemocràcia s'alià amb Mannerheim contra els obrers revolucionaris finlandesos. La socialdemocràcia s'alià amb els barons alemanys contra els obrers revolucionaris letons, estonians, i lituans. La socialdemocràcia s'alià amb els -- "panis" contra els obrers revolucionaris polonesos, donà tot el seu suport al traïdor Pilsudsky en la guerra que desfermà contra la revolució russa per ordre de l'imperialisme -- francès i sota el comandament del general Weigand, el mateix general que anys més tard havia de lliurar, junt amb Petain,

França a Hitler. La socialdemocràcia s'alià amb els magiars terratinents, aristòcrates i militars de casta contra la República Soviètica creada pels obrers revolucionaris hongaresos. La socialdemocràcia s'alià amb els generals kaiseristes, amb els junkers prussians, amb els oficials que havien s'èsser pocs anys després la força de xoc d'Hitler, contra els obrers revolucionaris alemanys, contra els heroics espartaquistes dirigits per Liebenek i Rosa Luxemburg.

Amb l'ajut decisiu dels líders socialdemocràtes, la burgesia continental va vèncer la crisi econòmica i política determinada per la guerra imperialista. La crisi no va ésser aprofitada per accelerar la destrucció del règim capitalista, - com manava l'acord de Basilea. Els líders socialdemocràtes feren el que poderen per a suavitzar-la. L'onada revolucionària fou vençuda.

En mig de la desfeta, però, la classe obrera internacional - assolí una gegantina victòria: la consolidació de la Revolució d'octubre, la creació de la URSS, la construcció del socialisme en una sisena part de la terra. El valor històric de la victòria socialista l'hem de mesurar no solament per la realització plena del marxisme en un país. Cal tenir en compte, també, el procés total de la postguerra que s'ha de cloure amb l'actual guerra a mort contra el nazifeixisme. Què hauria significat, companys, la derrota dels bolxevics - la represa del poder per la coalició vençuda en octubre del 1917, la substitució de la dictadura del proletariat per una pseudo democràcia més o menys copiada de la pseudo democràcia de Weimar? L'establiment d'una República Russa vacil·lant, en retrocés permanent, sense alè i sense saor popular, una República predestinada a ésser rossegada pel corc feixista. Quina no seria la perspectiva d'avui si el nazifeixisme s'hagués donat la mà amb l'imperialisme japonès, a través d'una Rússia feixistitzada? Si en lloc d'una URSS, baluard invencible, antihitlerià, l'Eix estés format pels països actuals més Rússia? A hores d'ara el monstre feixista seria l'amo de la terra, el malson del nou feudalisme terroritzaria la humanitat sencera.

La pràctica conseqüent de l'internacionalisme proletari consolidà la victòria socialista d'octubre. Car, com ens diu Lenin,

"cada vegada que la burgesia aixacava el braç la classe obrera l'aixacava també per a subjectar-lo".

De la mateixa manera que no es concebeix la Revolució d'octubre sense el Partit Bolxevic, el Partit de Lenin i Stalin, - no podríem concebir la victòria del règim soviètic sense la mobilització internacional de la classe obrera.

La mobilització de la classe obrera en defensa de la Revolució d'octubre i del règim soviètic, va ésser la primera immensa victòria de la Internacional Comunista, la derrota -- contundent dels líders corromputs de la socialdemocràcia.

La missió històrica internacional comunista.

La consolidació del règim capitalista enfront del règim socialista en construcció, a la URSS, de la característica essencial del període històric 1922-41. En aquest període la missió, històrica de la Internacional Comunista ha consistit, ens diu el Presidium del Comitè Executiu,

"en defensar la doctrina del marxisme en contra de la seva vulgarització i falsificació pels elements oportunistes del moviment obrer i en haver contribuït a agrupar l'avantguarda d'obrers avançats de tota una sèrie de països, en autèntics partits obrers i en haver ajudat a aquests a mobilitzar masses de treballadors per a defensar els seus interessos econòmics i polítics, per a lluitar en contra del feixisme i la guerra que aquest prepara, així com per a recolzar la Unió Soviètica, baluard fonamental contra el feixisme".

Com ha acomplert aquesta missió històrica la Internacional Comunista? Han passat 25 anys d'ençà de la seva fundació i el Presidium del Comitè Executiu ha arribat a la conclusió que cal disoldre-la, entre altres raons, que ja analitzarem

"tenint en compte el creixement i maduresa política dels -- partits comunistes i dels quadres dirigents en els diferents països".

Què significa i quin abast té aquesta afirmació?

La maduresa política dels partits comunistes.

Els Partits Comunistes han estat sotmesos a la prova de foc de naturalesa igual a la que no varen resistir els partits socialistes. Nosaltres l'hem passada victoriosament. En les grans crisis històriques son posats a prova els valors individuals i col·lectius, les ideologies i les organitzacions creades entorn d'elles. En la guerra anterior, el -- "cretinisme parlamentari" sumat al "cretinisme ministerial" l'oportunisme podrit dels líders socialdemocràtes malmenaren un poderós moviment obrer. En la crisi actual la ferma ideològica, l'aplicació conseqüent dels principis marxistes-leninistes, la pràctica conseqüent del mètode dialèctic l'enarborament inflexible de la bandera internacionalista proletària, la defensa increbantable dels interessos vitals i permanent de la classe obrera, en situació de terror i de confusió immensament més greu que la coneguda pels nos

tres antecessors en la primera guerra mundial, palesen abastament la gran maduresa política assolida pels Partits Comunistes. Aquesta vegada l'avantguarda dirigent del moviment no ha traït.

Fixem-nos només, companys, en els moments decisius de l'actual crisi mundial:

- 1er. - Pacte germano-soviètic.
- 2on. - Extensió a Europa de la guerra imperialista.
- 3er. - Transformació de la guerra imperialista en guerra justa.

Com varen reaccionar els Partits Comunistes davant la signatura del pacte germano-soviètic el 23 d'agost del 1939?

La signatura del pacte no va ésser una reacció de mal humor, no va ésser, com bordaren els gossos enrabiats que corren -- pel món, l'aliança nazi-comunista contra les democràcies. Va ésser la conclusió inevitable d'un procés històric que començà amb la política intervencionista contra la Unió Soviètica en formació, que infantà Mussolini, Horthy, els reis Boris i Carol, Pilsudsky i Mannerheim, els dictadors bàltics, a Hitler i a Franco, que trossejà Abissínia, Xina, Espanya, Àustria, Albània, Txecoslovàquia, el Front Popular francès, que tingué la seva culminació a Munic i en el sabotatge sangnant al Pacte militar anglo-franco-soviètic, contra el nazifeixisme proposat per la Unió Soviètica.

Nosaltres varen comprendre que el pacte germano-soviètic, -- significava, en els seus trets essencials:

- 1er. - La ruptura violenta de la coalició de la reacció mundial amb el nazifeixisme, convinguda a Munic.
- 2on. - La derrota, per tant, del bloc mundial contra la Unió Soviètica, de la conspiració antidemocràtica mundial.
- 3er. - L'enfortiment accelerat de la Unió Soviètica, baluard fonamental contra el nazifeixisme, garantia suprema de la democràcia mundial.
- 4rt. - La mobilització de les masses progressives del món -- sencer contra el nazifeixisme i els seus aliats muniquesos.
- 5è . - El reagrupament combatent dels democràtes en cada -- país, en deixar al nu els plans criminals dels clans reaccionaris dirigents.

- 6è . - L'aïllament de l'Eix, no de la Unió Soviètica, consegüentment, l'inici de la guerra a mort contra el nazi feixisme.
- 7è . - La premisa històrica per assolir la victòria.
- 8è . - El fonament d'un futur bloc mundial contra el nazifeixisme.
- 9è . - La més gran victòria de la democràcia, malgrat la política oficial dels dirigents "democràtics".

Sense el pacte germano-soviètic, el que passa avui no hauria estat possible.

Com varen reaccionar els Partits Comunistes en estendre's a Europa, el setembre del 1939, la guerra imperialista?

No va ésser una oposició ideològica, democràcia contra feixisme, la que provocà l'extensió de la guerra imperialista a Europa. Els signants del monstruós pacte de Munic, un any després, es trobaven en guerra. Hitler no es refusava a ésser el gendarme d'avantguarda en la guerra premeditada contra la URSS, contra el moviment obrer i progressiu mundial. Però, abans de llançar-se, fort en el seu joc, volgué forçar els seus complices a un repartiment de territoris i de zones --- d'influència, no ésser senzillament un peó de maniobra en -- les mans de Chamberlain, sinó un veritable soci amb igualtat de drets i de potència. El xoc d'ambicions antàgoniques encengué el foc de la guerra. D'ací que les característiques fonamentals del període imperialista de la guerra foren:

- 1er.- Hitler abans de llançar-se a la guerra contra la Unió Soviètica, en compliment dels acords de Munic, volgué imposar un nou repartiment del món als Chamberlain-Daladier.
- 2on.- Les potències democràtiques, ja en guerra, no es proposaven anorrear amb les armes al nazifeixisme.
- 3er.- Les potències democràtiques acceptaren una guerra defensiva no renunciant a una entesa amb el nazifeixisme.
- 4rt.- Considerant la guerra com un armistici de fet, les potències democràtiques conspiraren per a provocar un -- sobtat viratge -i la guerra soviètico-finlandesa ho palesà abastament-, refer els acords de Munic, consolidar el bloc de la reacció mundial amb el nazifeixisme i desfermar una guerra d'extermini contra la Unió Soviètica.

5è .- La classe obrera no debia deixar-se endur pels tòpics patriotes de la seva burgesia nacional, car la guerra no era justa i no era per tant la seva guerra, car, com en el temps de l'acord de Basilea, "era un crim - que els obrers tiressin els uns contra els altres".

6è .- El deure de la classe obrera era el de denunciar les cobejances imperialistes d'ambdós bàndols, intensificar la propaganda per a transformar la guerra imperialista en guerra civil i en revolució social, aprofitar la crisi política i econòmica que la guerra provocava no per a suavitzar-la, sinó per accelerar la destrucció del règim capitalista.

7è .- Una resistència major dels països europeus envaïts -- hauria facilitat l'entesa entre els bel·ligerants, -- una pau de "compensació", un nou Munic.

Es produí, però, quelcom insospitat pel propi Hitler. Els països continentals foren podrits més enllà del que podé -- imaginar-se Hitler pels seus agents interiors i exteriors, i al primer atac dels exèrcits feixistes, s'enfondraren verticalment, sense lluita. Aquest fet tan ple d'ensenyances -- per avui i de conseqüències històriques pel demà, canvià tota perspectiva de la guerra. Les cobejances totals de l'hitlerisme, a realitzar per etapes en els primers plans, s'endugueren càlculs i previsions. Hitler refusà qualsevol regateig i cregué arribada l'hora del domini mundial. Completà amb rapidesa la conquesta dels balcans, i es llançà a la guerra contra la Unió Soviètica, cregut de trobar en ella -- els Quislings i la descomposició dels països ja sotmesos.

Com varen reaccionar els Partits Comunistes davant l'agressió d'Hitler contra la Unió Soviètica?

Ens va seguir de guia aquesta definició genial de Lenin:

"El període que va del 1789 al 1871 fou l'època del capitalisme progressiu: l'ordre del dia de la història va ésser -- aleshores anorrear el feudalisme, l'absolutisme, trencar el jou estranger. Damunt d'aquesta base, i solament damunt -- d'ella, era admissible una "defensa de la pàtria", és a dir una lluita contra l'opressió".

L'agressió contra la Unió Soviètica, transformà la guerra imperialista en guerra justa, en la guerra de tots els pobles amants de la llibertat contra el nazifeixisme. La comprensió del canvi fulminant i fonamental del caràcter de la guerra, fou immediat i universal. En aquest cas, els Partits Comunistes no toparen amb les incomprensions rancunioses dels dos períodes anteriors. Les cortines de fum s'es-

vairen i en les grans masses la veritat s'obrí camí. El món copsà de sobte les causes històriques, profundíssimes del --pacte germano-soviètic. I l'onada d'entusiasme que aixecà --l'esperit combatent de la humanitat, va ésser la primera cer--tesa de victòria damunt la bèstia nazifeixista. Nosaltres, la humanitat avançada i progressiva, tots els patriotes sin--cers del món, varem comprendre:

- 1er .- Que havia començat de debó la guerra a mort contra el nazifeixisme.
- 2on .- Que la victòria de la Unió Soviètica seria inevitablement la victòria dels pobles, com la seva derrota seria la nazificació per a moltes generacions del món.
- 3er .- Que el reforçament sistemàtic del bloc de les nacions antihitlerianes, era la premisa indispensable per assegurar la victòria ràpida i decisiva sobre el nazi--feixisme.
- 4rt .- Que la coalició antihitleriana havia d'aixamplar-se --amb la incorporació a ella de tots els pobles amants de llibertat.
- 5è .- Que en cada país, sotmés o lliure, de la gran coali--ció calia organitzar la lluita contra els invasors, --els Quislings, els apaivagadors i muniquesos, els --agents directes o indirectes de l'enemic comú, sota --el signe de la més àmplia unitat nacional combatent.
- 6è .- Que el victoriós front mundial dels pobles havia d'és--ser una conseqüència del Front Nacional de cada país.
- 7è .- Que l'assalt comú de les Nacions Unides amb el màxim de mobilització en homes i en recursos de tota mena, contra el nazifeixisme posaria ràpidament fi a la guer--ra.
- 8è .- Quan aquest assalt comú, la mobilització integral de les Nacions Unides, i la unitat combatent nacional en cada país, eren destorbats pels sectors reaccionaris, els hereus de Munic, defensors a ultrança d'una pau --negociada, d'una pau contra la Unió Soviètica i la --llibertat dels pobles.
- 9è .- Que la lluita contra aquests sectors antidemocràtics havia d'ésser menada en cada país, amb decisió incre--bantable.
- 10è .- Que essent la guerra justa, la classe obrera havia de considerar-la seva i donar tot el seu suport, sense --

regateig, als dirigents de cada país per tal d'assegurar una victòria ràpida i definitiva. Que la lluita de la classe obrera no perseguia fins específics de classe, sinó fins comuns de llibertat, de democràcia, de recobrament de la independència nacional en el conjunt i en cada nació. Car la guerra a mort contra el nazifeixisme imposava a totes les classes, en cada nació, una provisional comunitat de destí.

llè.- Que no hi havien dues guerres: la guerra imperialista d'Anglaterra, la guerra justa de la Unió Soviètica. Que la guerra era una sola: la guerra de les Nacions Unides contra un enemic comú. Perquè no es tractava ja d'un nou repartiment del món, de mercats mundials i d'esferes d'influència, sinó de vèncer un enemic -- monstruós que pretenia la conquesta del món per a imposar a sang i foc un nou feudalisme, un nou absolutisme, imposar a cada país el jou de la dominació estrangera.

Els Partits Comunistes varen saber forjar, en cada un dels tres moments crucials de l'actual crisi, una línia justa. Varem tenir, també, el coratge, la decisió bolxevic, d'aplicar-la sense temer les conseqüències immediates personals i collectives. L'avantguarda dirigent del moviment obrer, no reculà davant l'enemic.

Contra nosaltres es desfermà una persecució implacable, una repressió de crueltat excepcional. La bandera marxista-leninista, però, onejava sempre alta, sempre ferma! Com no recordar ara, amb emoció pregona, els militants i els dirigents dels nostres partits, que a Espanya i a Catalunya, davant la pistola i els botxins falangistes, que als camps de concentració i als batallons de treball forçat de la França reaccionària, davant la tralla i els mausers dels mercenaris que havien d'ésser, després, els caníbals d'Hitler contra els propis francesos patriotes, es sostingueren sense defallença, bolxevics exemplars i creadors d'un món millor! Com no recordar ara, amb admiració sense limits, els camarades del gran Partit francès, llançats de sobte a la illegalitat, reorganitzant-se en rengles apinyades per a donar la batalla a la negra reacció desfermada, a aquells diputats comunistes francesos que es presentaren a la Cambra per a denunciar el caràcter imperialista de la guerra, fent-se -- ressó de l'angoixa punyent d'una democràcia traïda, arrossegada a la catastrofe nacional, bo i sabent que a la sortida els esperava l'afusellament, la deportació, la tortura, la presó, que mil grapes repugnants s'allargassaven sobre ells per a desfer-los, per anorrear amb ells, el braó i la consciència dels obrers francesos, l'esperit immortal de França!

Els Partits Comunistes, forjats damunt l'enclusa de la Internacional Comunista, esborraren amb la seva sang generosa, la taca negra d'infàmia que enfosquia el moviment obrer internacional!

Enfront de tanta grandesa, alguns oportunistes i desclassats que teniem en els nostres rengles, parlaven del "sacrifici" que la Internacional Comunista havia imposat als Partits Comunistes, en benefici "exclusiu" de la Unió Soviètica. Negats i traïdors!

Nosaltres, comunistes, veiem en els actes d'avui la seva projecció en un futur immediat. Què no ha resultat de l'heroisme, d'aquells temps, de l'aplicació estricta i conseqüent -- dels principis marxistes-leninistes, en qualsevol situació? la lluita continua, heroica i generosa. Els nostres companys, els nostres Partits, a França, a Espanya, a Catalunya continuen a l'avantguarda eontra els Laval-Petain, contra Franco i Falange, contra Hitler i Mussolini, sense defallir, sense comptar les pèrdues. I no es besllumen ja les conseqüències històriques de la nostra conducta bolxevic? En l'esfondrament general i en cada país, de les tradicionals formacions polítiques i sindicals, només els Partits Comunistes s'han salvat, només els Partits Comunistes conserven la seva homogeneïtat, la seva disciplina, els seus principis, compactes i invencibles, a l'avantguarda dels pobles que lluiten per la seva alliberació nacional. Els Partits Comunistes es transformen, en cada país, en el veritable Partit nacional. I, repetim, amb Lenin, no hi ha efecte sense causa.

No ens hem concretat els Partits Comunistes a aplicar mecànicament les "consignes de Moscou", com borden els agents hitlerians i els imbècils.

La Internacional Comunista, "tenint en compte els canvis produïts tant en la situació internacional, com en el moviment obrer", i fidel a la línia aprovada pel VII Congrés, va deixar en plena llibertat els Partits Comunistes en els tres moments crucials que hem analitzat. Els militants i els dirigents del Partits Comunistes vàrem analitzar la situació en cada cas, i vàrem forjar la línia marxista-leninista, amb plena llibertat i responsabilitat. Per a la Internacional - havia arribat l'hora de saber, positivament, la maduresa política a l'avantguarda del moviment obrer.

Els fets han comprovat que la missió històrica de la Internacional Comunistes s'havia acomplert victoriosament.

L'ordre del dia de la història.

Amb aquesta conclusió històrica, necessàriament la Internacional Comunista havia de plantejar-se el problema de la seva permanència o de la seva dissolució.

Què tenim a l'ordre del dia de la història, com deia Lenin? Res més i res menys que això: anihilar definitivament i absoluta al feixisme alemany, als seus aliats i vassalls.

No es un problema senzill. És el problema central del nostre temps.

La guerra mundial és d'una complexitat mai no superada: per les tremendes contradiccions internes i recíproques en les nacions en guerra, pel general esfondrament dels valors i principis nacionals i tradicionals que a molts semblaven incommovibles.

El nazifeixisme ha estat una creació de la reacció mundial.

Pel seu origen, el nazifeixisme no és encara un bloc aïllat.

Compta amb poderosos aliats en el si de les Nacions Unides: els hereus de Munic.

El nazifeixisme ha esclavitzat a gairebé totes les nacions europees.

En cada nació Europea esclavitzada, però, no és estrictament una força d'ocupació aïllada. Compta amb aliats en cada una d'elles: el sector més reaccionari de la burgesia i les castes tradicionals que traïren la pàtria per a salvar els seus interessos hegemònics.

D'ací és la tremenda complexitat de la guerra i els perills permanents de perdre la guerra o perdre la pau.

Després de la gloriosa ofensiva hivernal soviètica, simbolitzada per la gegantina victòria de Stalingrad, després de la gloriosa campanya africana, simbolitzada per la rendició incondicional de 250 mil soldats alemanys i italians, completa des ambdues victòries per l'augment colossal del poder militar de la coalició anglo-soviètico-nordamericana: és clar -- per uns i per altres que l'Eix ha perdut tota esperança en la VICTORIA MILITAR.

No ha perdut, però, l'esperança de GUANYAR LA PAU.

Comptant amb l'ajut dels seus aliats muniquesos, els individus més representatius dels quals ocupen encara llocs certa-

ment importants en l'aparell administratiu d'Anglaterra i - Nordamèrica, poderosos pels interessos que represnten i per la premsa que controlen, el nazifeixisme accentua la manio- bra per una pau negociada, una pau de compromís. Tot menys la rendició incondicional! Tot menys destruir de socarrel el nazifeixisme! Tot menys el compliment estricte de la -- Carta de l'Atlàntic, del Pacte d'aliança anglo-soviètic!

L'ofensiva actual contra el bloc de les Nacions Unides es - proposa essencialment:

Dividir les Nacions Unides.

Allargassar indegudament la guerra.

L'eix de les maniobres per a dividir les Nacions Unides és la tesi trotsquista de les dues guerres. Els miserables -- agents trotsquistes sostenen que la coalició anglo-nordame- ricana mena una guerra imperialista, mentre que la URSS, en la mesura en que es desfaci de Stalin i de la "burocràcia" stalinista, fa una guerra revolucionària. Que, per tant, - la classe obrera està obligada a sabotejar l'esforç de guer- ra d'Anglaterra i EE.UU., a la vegada que, concentrada en- torn de la fantasmagorica IV Internacional d'espies, sabote- jadors i provocadors, ha d'ajudar al proletariat rus contra Stalin i la "burocràcia" stalinista. Amb llenguatge dis- -- tint, és clar, aquesta és la política dels muniquesos, dels encara forts aliats d'Hitler en el si de les Nacions Unides.

Diuen els muniquesos que el bloc de llengua anglesa fa una guerra noble, d'ordre, en defensa de la civilització cris- -- tiana, mentre que la URSS fa la seva guerra, fa ranxo apart es desentén dels aliats i no reconeix l'IMMENS ajut que li donen i manté en la ignorància al poble soviètic, perquè -- vol tenir les mans lliures per a bolxevitzar el món. Al- -- guns van més enllà i en parlen cinicament de "l'imperialis- me" roig i de que potser si que tenen raó els innocents fin- landesos, hongaresos, romanesos i demás patulea en lluitar, "preventivament", contra la Unió Soviètica.

Un dels líders més importants dels muniquesos nordamericans Mr. Bullit, ex-ambaixador a la Unió Soviètica i a França, - ajudant especial de la Secretaria de Marina, heroi de Munic i negociador en el lliurament sense lluita de París als na- zis, ha dit el 12 de març darrer:

"Quan un govern estranger no actua en la direcció que a no- saltres ens interessa, no hi ha més que un sistema per a -- fer-lo moure, el vell sistema emprat per a fer caminar a un ruc, i el qual consisteix en posar davant del seu nas una -